KELLY DIAMOND

Alegerea

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

- O caut pe Valerie Simpson.

Vocea era gravă, profundă, doar cu un accent uşor, de nedefinit.

Valerie încetă să-şi aranjeze flacoanele şi se întoarse pentru a-i face reverenţa. Aici, toată lumea făcea reverenţă, pentru că se afla în plin festival al Renaşterii. De altfel, ce putea fi mai natural decât acest gen de curtoazie, când purtai un costum de circumstanţă şi te mişcai într-un decor din Evul Mediu, perfect reconstituit? Tânăra femeie adoptase cu dragă inimă aceste maniere speciale şi găsea chiar amuzant să vândă parfumuri moderne, într-o mică vilă rustică din alt secol.

Bărbatul care stătea în uşă nu semăna cu ceilalţi clienţi din festival. Valerie nu văzuse niciodată un obişnuit al locurilor îmbrăcat în pantaloni de culoare cenuşiu închis şi cămaşă albă. Trebui să admită că deşi fără haină şi fără cravată, avea multă distincţie. Nici îndrăzneala nu-i lipsea, privindu-i astfel decolteul cu acea insistenţă jenantă.

- Eu sunt Valerie Simpson, domnule.

O plecăciune adâncă într-un val de catifea roşu-închis si Valerie aşteptă reacţia vizitatorului.

în zadar. Soarele care bătea în vitraliile prăfuite transformase locul într-un adevărat cuptor încins. Să porţi un costum greu de catifea în aceste condiţii, era o performanţă. Şi să ţii genunchii îndoiţi atât de mult timp, merita cel puţin să ţi se răspundă măcar printr-un cuvând de curtoazie.

Intrigată, Valerie se ridică încercând să nu-şi prindă picioarele în cutele jupei.

- Pot face ceva pentru...

Vocea i se frânse în faţa privirii furioase a străinului. El, care cu un minut mai înainte părea că o găseşte absolut pe gustul său, îi arăta subit o ostilitate evidentă. Şi asta, de când îi aflase identitatea.

Oare se plânsese cineva că închisese deja magazinul? De ce l-ar fi ţinut deschis, când clienţii preferau parfumurilor sale scumpe, de lux, loţiunile şi cosmeticele naturale pe care le vindea asociata ei de cealaltă parte a aleii? Cu un semn din cap, arătă masa din lemn brut unde erau aliniate flacoanele de cristal, umplute cu lichid de culoarea ambrei, care străluceau sub razele soarelui din acel sfârşit de după-amiază.

- Vreţi să mirosiţi câteva eşantioane din parfumurile mele, domnule? Sau poate preferaţi să creez o aromă specială pentru dumneavoastră, în amintirea acestei zile?

- Pot să vă jur că nu voi uita curând această zi!

Bărbatul aruncă în jur o privire critică, asupra

mobilierului
rudimentar din vila rustică, înainte de a lăsa capul în jos pentru a trece pe sub uşa boltită.

- Sunt Paul St.Steven.

Cu siguranţă, aştepta o reacţie din partea tinerei femei.

Numele nu-i spunea absolut nimic lui Valerie. Dacă măcar asociata sa, Melody Anderson, ar fi fost acolo, ar fi ştiut imediat cu cine avea de-a face, pentru că Melody venise aici în fiecare weekend în timpul festivalului. Oare cine putea fi acest Paul St.Steven? Probabil un oficial însărcinat s-o admonesteze pe Valerie din cauza orei de închidere neconformă cu regulamentul.

Tânăra femeie îi întinse mâna. Vizitatorul o strânse imediat, însoţind gestul cu un zâmbet politicos. Ceea ce făcu şi mai seducător chipul deja plin de farmec. Avea o gură plină, un nas perfect, pometii obrajilor şi maxilarul bine conturate. Totuşi, nimic delicat în fizionomia sa. Doar o energie pe care nici o trăsătură n-o dezminţea. Valerie simţi brusc dorinţa de a vedea risipindu-se proasta dispoziţie a vizitatorului.

- Vă voi explica, începu ea, fără să stea pe gânduri.

- Nu aştept decât asta!

- Soarele nu le face bine parfumurilor. N-aţi vrea să vând produse de o calitate mediocră în festivalul dumneavoastră, nu-i aşa?

- Nu, într-adevăr.

După o scurtă tăcere, adăugă:

- Nu este festivalul meu.

Valerie izbucni în râs.

- Ştiu, este festivalul tuturor.

Ii atinse uşor braţul şi-l simţi contractându-se la contactul cu ea. Tânăra femeie făcuse reflex acest gest familiar. Cu siguranţă, domnului St.Steven îi displăcuse. Era fără îndoială dintre cei care detestau contactele fizice.

- Oare ştiţi cine sunt, domnişoară Simpson?

înălţă capul, cu o mişcare inconştientă de mândrie.

- Unul dintre membrii biroului festivalului Renaşterii? răspunse Valerie.

- în nici un caz.

- Ah, bun.

Aşadar, nu era aici pentru a face observaţii...

- Ah bun, repetă, uşurată.

Vizitatorul nu-i întoarse zâmbetul. Şi chiar avea un aer şi mai mânios.

- Unde sunt ceilalţi?

- Care ceilalţi?

Fără să o scape din ochi, cu gesturi rapide şi foarte precise, Paul vârî mâna în buzunar, scoţând o foaie de hârtie pe care o despături şi i-o puse lui Valerie sub nas.

- Ceilalţi fabricanţi de parfumuri. Iată.

Recunoscu reclama pe care el o rupsese dintr-o revistă şi putu citi: „Valerie Simpson, creatoarea de parfumuri de la Sublimaroma, Buffalo Bayou Moll, Houston, Texas, vă anunţă că un seminar al creatorilor de parfumuri independenţi...“

- Oh!

Nu merita osteneala să continue: cunoştea urmarea. Brusc, o cuprinse un sentiment de îngrijorare. Valerie fusese obligată să anuleze seminarul. Din nefericire, textul apăruse totuşi în numărul Revistei trimestriale a creatorilor de parfumuri. Ceea ce însemna că Paul St.Steven era...

Nu, cu siguranţă nu! Imposibil, după toate acele telefoane! Şi totuşi... Doamne, fă să nu fie el!

- Oare sunteţi reprezentantul de la St. Etienne, domnule? întrebă încet.

- Să înţeleg oare că mă aşteptaţi?

Catadicsi să zâmbească punând această întrebare.

- Ţineţi seminarul aici, la două ore de drumul spre Houston? reluă.

- Aici, este festivalul Renaşterii.

Ca pentru a sublinia fraza tinerei femei, un căpcăun de aproape doi metri, înzorzonat cu o claie de păr roşie şi verde, suflă într-un corn pentru a atrage mulţimea.

- într-adevăr, seminarul a fost anulat, continuă Valerie.

Vedea bine că nu exista nici un seminar. în acest caz, de ce
continua să facă pe prostul? începea s-o enerveze cu cămaşa sa impecabilă, în timp ce ea se sufoca în rochia de catifea. Oare cum făcea pentru a rămâne atât de proaspăt şi aranjat pe o asemenea căldură?

- Aţi fi destul de amabilă să-mi explicaţi... începu vizitatorul.

Amabilă? El era cel care ar fi putut fi mai amabil!

Mai ales, să-şi păstreze calmul. Să dea imaginea unei adevărate profesioniste. Casa St. Etienne, care se putea considera printre cele mai vechi, îşi păstra caracterul de responsabilitate Era una dintre casele de modă franceze, rare, care avea propriul creator de parfumuri. Cea mai mare parte a celorlalte, comandau parfumurile de laboratoare.

Dar St.Etienne făcea parte din vechea gardă: cu o avere străveche şi, aparent, cu un sistem de

comunicaţii arhaic.

Valerie se văzu obligată să arboreze cel mai suav zâmbet al său, pentru a spune:

- Am încercat cu adevărat să vă contactez. Am telefonat peste tot: în Franţa, în Statele Unite. Se poate spune că sunteţi bine apărat! Nimeni n-a vrut să-mi comunice numele dumneavoastră, ca de altfel nici itinerarul. Am fost chiar refuzată când am cerut să mi se dea secretara sau superiorul dumneavoastră. Şi pe deasupra, nimeni din cei cu care am avut de-a face, nu vorbea decât franceza.

Lansă acel ultim cuvânt pe un ton puţin arogant.

- Şi dumneavoastră, în ce limbă le-aţi vorbit?

- In franceza americană.

Paul lăsă capul în jos şi privi silueta delicată a lui Valerie, devenită şi mai firavă sub rochia grea din catifea.

- Nu cred că cineva la mine la birou cunoaşte franceza americană.

- Totuşi, ar trebui. Asta i-ar ajuta să vă transmită mesajele care vă sunt destinate. Cu excepţia cazului în care faceţi în aşa fel încât să nu le primiţi. Dar poate dumneavoastră sunteţi cel care daţi ordine ca să vă fie atât de bine protejată viaţa particulară. De fapt, să fie protejată de ce?

Paul agita prin faţa lui Valerie pagina din revistă.

- Vă rog să-mi explicaţi imediat ce înseamnă asta.

- Am trimis acont pentru ca anunţul meu să apară în numărul de vară al revistei. S-au înşelat şi l-au publicat în numărul de primăvară. Nu puteam devansa

seminarul: programul nu era gata şi hotelul nu mi-a făcut confirmarea.

- Un hotel de rezervă cu cel puţin un an înainte.

- Acum un an, nu aveam intenţia să organizez un seminar.

In realitate, acum un an, Valerie nu ştia deloc la ce muncă
grea să înhamă. Credea cu naivitate că faptul de a sponsoriza
un seminar, îi va permite să devină cunoscută în lumea profesiei sale. Oricum, nu le va trimite felicitări celor de la Revista trimestrială a creatorilor de parfumuri. Dacă n-ar fi fost greşeala lor, ar fi putut cere discret ca anunţul să-i fie anulat. în timp ce aşa, nu va reuşi să răspundă tuturor celor care cereau informaţii şi care nu vor întârzia să năvălească. Şi de altfel, ce să răspundă? Dacă măcar ar fi putut prevedea că cea mai prestigioasă casă de modă franceză îşi va trimite un reprezentant, nu s-ar afla acum într-o situaţie atât de stânjenitoare.

- Lucraţi singură?

- Am o asociată, atâta tot.

- în acest caz, se explică, murmură Paul, ca pentru sine.

- Se explică, ce?

Deja în defensivă, se pregătea să riposteze la insulta pe care o simţea venind.

- Dumneavoastră.... este absolut evident că nu aveţi posibilitatea de a ţine nici un seminar, declară Paul St.Steven, pe un ton foarte calm.

în acea clipă, Valerie îşi blestemă statura mică, faptul că era blondă şi pistruii... Paul St. Steven n-ar fi tratat niciodată în acest fel o brunetă cu forme sculpturale. O considera o aiurită, era sigură.

- Aşadar, aţi făcut această lungă călătorie numai pentru a-mi verifica incompetenţa.

De data aceasta, el păru că-şi pierde sângele-rece, când replică:

- Am făcut această lungă călătorie pentru a întâlni alţi creatori de parfumuri independenţi.

- Eu sunt o creatoare de parfumuri.

Acum, vizitatorul o privi de sus:

- Ah, da?

Merse până în spatele magazinului si întrebă:

- Este alambicul dumneavoastră?

Apoi se interesă de multitudinea flacoanelor umplute cu uleiuri si esenţe, care împodobeau rafturile si reluă pe un ton sarcastic:

- Ce diversitate! Dacă nu mă înşel, există aici cel puţin cincizeci de parfumuri diferite.

Rănită în amorul propriu, Valerie răspunse:

- Nu-mi transport alambicul principal. Acesta este rezervat pentru festival. In mod obişnuit, am un alt loc de lucru.

- Ştiu. Tocmai mi-am amintit.

- In acest caz, v-aţi putut da seama că Buffalo Bayon Moll este un loc prestigios...

Orice reprezentant avizat, ar fi felicitat-o că deţine un magazin în cartierul cel mai renumit. Dar Paul s-a mulţumit să întrebe:

- Şi este singurul dumneavoastră loc de vânzare - în afară de această... dugheană?

Arătă spre interiorul casei rustice, cu un gest făcut astfel să pară dispreţuitor.

- Nu.

In sfârşit, se va putea explica, să-i arate că nu era aiurita pe care şi-o imagina.

- Acum trei ani, asociata mea şi cu mine, am hotărât să ne împărţim activitatea în două magazine diferite. Ea a păstrat magazinul de început şi eu m-am mutat în Buffalo-Bayou Moll.
Ea se consacră unei clientele care caută produse naturale. în ce mă priveşte, mă ocup de cliente cu totul alt gen: este ceea ce se numeşte „stilul cristal“.

în timp ce Valerie ambala nişte flacoane în mici cutii capitonate, Paul luă câteva în mână şi se interesă de etichetele lor.

- Şi ce înseamnă un client din „stilul cristal“? o întrebă.

- Clienţii dumneavoastră.

Paul începu să râdă. Nu pentru că-i găsea replica extraordinar de nostimă. Ci, pur şi simplu, pentru că-şi bătea joc de ea. Valerie l-ar fi pălmuit cu plăcere.

Vizitatorul puse la loc un flacon pe etajeră.

- Admiţând că v-aş da un sfat, ţineţi-vă de amatorii de produse naturale. Sunt mai numeroşi şi mai uşor de mulţumit.

în acea clipă, părea mai mult dezamăgit, decât furios. Chiar frustrat. Dar de ce frustrat? Că ratase seminarul?

- Vorbiţi oare din experienţă? îl întrebă.

- Mai degrabă prin deducţie, să spunem.

Valerie observă că privea cu mult interes mulţimea care se înghesuia în magazinul asociatei sale, de cealaltă parte a aleii. îşi luă în acea clipă răgazul de a-l privi cu atenţie.

Foarte seducător, deşi puţin rezervat, se gândi. Cu nişte ochi fermecători. Oare Paul St.Steven era conştient de puterea privirii sale?

Dacă ar trebui să creeze un parfum pentru el, ar fi un amestec complex, după imaginea sa. înţepător? Nu. Catifelat, copleşitor, cu mosc.

- Seminarul dumneavoastră era o idee bună, făcu vizitatorul, întorcându-se spre ea. Ce s-a întâmplat?

Cum Valerie ezita, insistă:

- Am dreptul la o explicaţie, nu credeţi?

- In ce calitate?

Paul păru contrariat.

- Găsiţi că n-am suportat destule neplăceri din cauza dumneavoastră?

- Dumneavoastră aţi vrut-o. Dacă Maiestatea Voastră binevoia să se înscrie în loc să se mulţumească să informeze cu trei zile înainte că are intenţia de a veni, vă pot afirma că n-aţi fi fost aici.

- Oricum, seminarul dumneavoastră nu avea nici o şansă de reuşită, cu o asemenea organizare.

- Oare ce ştiţi despre mine, pentru a vorbi astfel?

- Ştiu că sunteţi o modestă femeie de afaceri, cu idei prea ambiţioase pentru puterile sale.

- In tot cazul, este mai bine decât să fii un uriaş fără nici o idee.

Paul aruncă, încă o dată, o privire dispreţuitoare în

jur.

- Numiţi ăsta magazin? Un stant nenorocit într-un târg de provincie!

- Magazinul este în altă parte, v-am spus deja.

- Ah da! Magazinul de cristal.

- Afacerile merg bine, mulţumesc.

- Nu v-am întrebat.

- Oricum, nu sunteţi bărbatul care întreabă, ci care ordonă.

Superb în mânia sa, Paul se pregătea să-i replice, când Melody, asociata lui Valerie, îşi făcu intrarea.

- Nu m-am putut împiedica să ascult discuţia dumneavoastră, exclamă aceasta. De altfel, nu sunt singura.

Valerie îşi privi asociata, apoi mica aglomeraţie de clienţi care se înghesuiau în magazinul lui Melody şi părea interesată de scena ce se desfăşura aici.

Trebuia să salveze aparenţele. Valerie făcu repede o reverenţă.

- Salutaţi. Faceţi ceva, îi şopti lui Paul. Nu vedeţi că ne privesc?

Işi prelungi reverenţa până când îl simţi pe Paul înclinându-se cu rezervă, lângă ea.

De cealaltă parte a geamului, oamenii aplaudară, apoi îşi îndreptară atenţia în altă parte.

In acea clipă, Paul îi întinse mâna tinerei femei pentru a o ajuta să se îndrepte. La atingere, ea nu se putu împiedica să se înfioare.

- Scuzele mele cele mai sincere, spuse vizitatorul, în timp ce Valerie îşi peria praful de pe jupa grea.

- Domnul este iertat.

Melody consideră că venise momentul să se prezinte.

- Bună ziua, sunt Melody Anderson, asociata lui Valerie.

Schimbă o strângere de mână cu Paul şi continuă:

- Ne pare cu adevărat rău pentru această neînţelegere. Am făcut totul pentru a vă găsi.

- Eram în Canada. Avem un magazin la Montreal. Vă rog să mă iertaţi pentru toate complicaţiile pe care vi le-am adus.

Valerie constată că, încă o dată, calmul lui Melody produsese efectul său liniştitor. Imposibil să te înfurii împotriva ei: niciodată nu ridicase tonul.

- Mi-ar fi plăcut să aflu ce s-a întâmplat, reluă Paul. Domnişoara Simpson a refuzat să-mi spună.

- Eu? în nici un caz! exclamă Valerie. V-am întrebat doar în ce calitate pretindeţi explicaţii.

- Iertaţi-o, căldura o indispune, declară Melody, împingându-i spre uşă. Iar pe dumneavoastră v-a obosit călătoria. Vă sfătuiesc, pe amândoi, să mergeţi să beţi ceva şi să profitaţi puţin de festival.

în consecinţă, Paul şi Valerie ajunseră afară, în timp ce Melody se întoarse lângă clienţii săi.

- Domnişoara Anderson îmi aminteşte de doica mea, spuse Paul.

- Este adevărat că este mai plăcut sub pini.

Valerie îşi oferi faţa brizei răcoroase.

- Pentru a urma sfatul lui Melody, vă invit să bem un pahar, propuse Paul.

- Asta mi se pare foarte civilizat.

- De obicei, sunt.

Tânăra femeie pufni în râs.

- N-ar fi rău un lapte rece.

Praful dansa în razele soarelui, făcând şi mai ireală atmosfera festivalului. Aleile înguste, mărginite de căsuţe rustice, construite în stil medieval, conduceau toate spre Taverna Reginei, de unde se simţeau mirosuri de mâncăruri care le făceau foame şi celor mai puţin gurmanzi. Acolo se duseră Paul şi Valerie să servească lapte proaspăt, în boluri din lemn.

Tânăra femeie îşi ridică o mânecă, descoperind la încheietura mâinii un ceas absolut anacronic în decor.

- Este ora luptelor cu lancea. Nu trebuie ratat spectacolul.

Zâmbetul pe care i-l adresă Paul o făcu să uite o clipă totul.

Aţintise asupra ei o privire senzuală, care-i făcu inima să-i bată mai repede.

- In acest caz, mergem?

- Unde? murmură Valerie.

Cum oare să nu-ţi pierzi şirul ideilor, când eşti atât de emoţionată?

- Este deja mult timp de când n-am participat la luptele cu lancea. Este cazul să repar această neglijenţă, reluă Paul.

Vocea profundă, răguşită, n-ar fi putut căpăta intonaţii mai calde dacă ar fi declarat: „Pe tine te-am aşteptat toată viaţa“. Valerie bănuia că el ştie asta. Ştia cât de mult o tulbura. De altfel, tulbura probabil numeroase femei. în calitate de reprezentant al unei case de modă, care îşi crea propriile parfumuri, trebuia să fie mare expert în femei.

O expresie nouă i se citea în privirea ochilor de culoare căprui. Poate, de amuzament. în cazul în care... Nu, nu, mai ales să-şi păstreze mintea limpede. Şi să găsească o replică demnă de partenerul său.

- Presupun că trebuie să fie ca mersul pe bicicletă. Nu se uită niciodată.

îl conduse cu pas hotărât prin mulţime.

în aclamaţiile spectatorilor, care, cavaleri în armură şi cai acoperiţi cu materiale grele, în culori strălucitoare, îşi începură parada. Apoi, doi cavaleri se prezentară, pentru prima luptă, unul îmbrăcat complet în negru, celălalt purtând culorile regale.

- Binele împotriva răului, presupun, remarcă Paul.

într-o tribună se aflau regele şi regina, înconjuraţi de

curteni. O tânără femeie aruncă o batistă de dantelă cavalerului regelui.

- Vor să se bată pentru ea, comentă Valerie.

- în acest caz, vom susţine cavalerul negru. Răul este cu mult mai interesant decât binele. Nu credeţi?

- Nu sunt întru totul de acord cu dumneavoastră.

- N-am zis preferabil. Am spus mai interesant.

Cavalerul negru câştigă lupta şi mai învinse încă doi adversari. Apoi adresă o cuvântare mulţimii, cerând un adversar demn de el.

Ascultându-l, prinţesa leşină.

într-un tropot infernal de copite, din pădure apăru un cavaler îmbrăcat în argintiu şi albastru-deschis. Reprezentantul poporului. Strigăte de veselie şi de încurajare se ridicară din mulţimea în delir, implicată complet în drama medievală. în busculadă, Valerie era gata să cadă. Paul o prinse pe tânăra femeie de braţ şi consideră mai prudent s-o însoţească la căsuţa rustică.

în loc să intre, Valerie se aşeză pe banca de lemn, sub pinul înalt, plantat în faţa uşii, invitându-şi însoţitorul s-o imite.

- Referitor la seminar... începu ea.

Se întrerupse o clipă, apoi continuă.

- Singurul motiv pentru care n-a avut loc, este faptul că mijloacele mele sunt limitate. Ar fi trebuit să pot fi recomandată de cineva cunoscut, pentru ca hotelurile din Buffalo Bayou Moll să-mi acorde încredere. De dumneavoastră, de exemplu. Dacă puteam prevedea că sunteţi interesat, asta m-ar fi ajutat. Aş fi anunţat numele casei dumneavoastră şi nu mi s-ar fi anulat niciodată rezervarea, pentru a ceda

locul oamenilor mai bogaţi decât mine.

- Inţeleg.

- Bineînţeles, ar fi trebuit să rezerv un alt weekend, puţin mai târziu, numai că nu dispun de un nume mare şi nici de bani.

- Inţeleg, repetă Paul.

Părea şi mai decepţionat decât ea. Culmea ironiei, Valerie se surprinse încurajându-l.

- Nu vă sinchisiţi de asta, sunt în legătură cu toţi cei care mi-au cerut informaţii. Voi avea seminarul meu. Independenţii vor primi unul.

- Am văzut anunţul în numărul de primăvară al Revistei trimestriale, chiar când eram la Montreal.

- Am publicat anularea în numărul de vară.

- Asta mă vă învăţa să-mi pun lecturile la zi.

- Pentru ca să nu fi parcurs toţi aceşti kilometri în zadar, vă voi arăta... îmi veţi vizita locul de muncă. Acolo unde îmi primesc clienţii de tip cristal.

- Voi fi încântat să fiu introdus într-un loc atât de rafinat. Cu o condiţie, totuşi: să-mi iertaţi maniera puţin politicoasă în care m-am comportat.

Cum să rezişti vocii calde, vibrând de sinceritate şi zâmbetului cuceritor? La urma urmei, Valerie nu era decât o femeie.

- Sunteţi iertat.

Capitolul 2

După multe ezitări, Valerie alese să îmbrace un taior din gabardină neagră, întrebându-se de ce se simţea atât de nervoasă în acea dimineaţă. Intâlnirea cu Paul St.Steven, desigur...

Reprezentantul casei St. Etienne începea s-o irite.

Nici o clipă nu-i părăsise gândurile. Şi, culmea ironiei, când ajunse la magazinul său din Buffalo Bayou Moll, primele cuvinte ale Nataşei, asistenta sa, se referiră tot la acel blestemat bărbat.

- Valerie, acel domn a reuşit să te găsească?

In vârstă de optsprezece ani, cu minijupă şi ciorapi negri, subţire ca o liană, cu un bogat păr brunet, buze senzuale de culoarea carminului, Nataşa era foarte frumoasă. O frumuseţe exotică, ce oferea un contrast frapant faţă de ea, care era blondă. Dar care putea reprezenta şi o serioasă rivală.

- I-am spus că erai la festival, reluă tânăra fată. Poate n-ar fi trebuit.

- Ai făcut bine, Nataşa. L-am văzut pe domnul St.Steven. Avem astăzi întâlnire, aici. I-am promis că-i arăt magazinul. Poţi să pui înapoi în stoc parfumurile pe care le-am adus? Sunt în laborator. Eu mă voi ocupa de alambic.

în timp ce cele două tinere femei se agitau să-şi îndeplinească treburile, sosi Paul.

- Bună ziua, spuse cu vocea lui caldă, deja familiară.

în acea dimineaţă părea şi mai seducător. Arborând zâmbetul cel mai profesional, Valerie răspunse:

- Bună ziua. Gata pentru vizită?

Paul înclină uşor din cap.

- îmi pare rău. Din nefericire, am altă întâlnire de dimineaţă. Cu directorul Pavilionului. Cunoaşteţi Pavilionul? Cu siguranţă, aţi fost uneori acolo, pentru a face cumpărături.

Oare-şi bătea joc de ea? Ca şi când ea avea mijloacele de a cumpăra ceva din Pavilion, cel mai scump magazin din Moll.

- Da, mi se întâmplă să merg acolo. Dar mă mulţumesc să privesc.

- Pavilionul ar fi un loc minunat pentru a instala o prăvălie St.Etienne.

Ah, aşadar, asta era! Acum înţelegea de ce întâlnirea lor trecuse pe planul doi.

- Directorul nu mă putea primi decât în această dimineaţă, reluă Paul. De altfel, mă bucur. Asta îmi va da ocazia să cinez cu dumneavoastră în această seară.

Vorbise pe un ton hotărât, înaintând spre Valerie şi oprindu-se aproape de ea. Prea aproape, după voinţa

tinerei femei. Se dădu instinctiv înapoi. Curios cât se simţea de stângace, de stânjenită în prezenţa lui.

„Sublimă. Gândeşte că eşti sublimă“, îşi spuse.

Ştia totuşi că numai brunetele erau sublime. Brunetele şi franţuzoaicele. Totuşi, îi susţinu privirea. Avea o manieră de a o privi drept în ochi, într-adevăr îndrăzneaţă. In sfârşit, regăsi suficientă stăpânire de sine, pentru a răspunde:

- Foarte bine.

- Voi veni să vă iau la sfârşitul după-amiezii, preciză Paul.

- Perfect. Vă voi aştepta.

Ii mulţumi cu un zâmbet seducător şi-i spuse în franceză:

- La revedere.

- Ciao.

Ce-o apucase oare să-l salute în italiană? Ar fi putut bănui că va primi acest „ciao“ printr-un râs ironic, ce-o urmărise toată ziua.

De fapt, oare ce joc făcea? Işi bătea joc de ea? Sau asta era maniera sa obişnuită de a se comporta faţă de femei? O manieră potrivită tradiţiei franceze, fără îndoială.

Dacă era francez, pentru atât nu reprezenta un pericol în sine. Pe de altă parte, acest bărbat nu era decât o simplă relaţie de afaceri. In acest caz, de ce se frământa atât din cauza unui străin pe care abia îl întâlnise? Valerie îşi reveni din gânduri când Nataşa veni să-i ceară permisiunea să lipsească puţin. Tânăra

fată voia să dea o fugă la Toodle Lon, un magazin la modă, pentru a profita de solduri. N-o să dureze mult timp, deoarece sora sa geamănă era deja acolo şi îi va ceda locul imediat ce va ajunge. Valerie o cunoştea bine pe Nanette şi o angajase şi pe ea ca asistentă. Gemenele, foarte diferite una de cealaltă, aveau calităţi complementare. Işi organizau programul după cum doreau. Fiecare răspundea de ceva. Valerie nu se plânsese niciodată de aranjamentele lor. Ii acordă Nataşei cincisprezece minute, nimic mai mult. Deoarece ea însăşi era foarte ocupată în acea dimineaţă, înainte de a se consacra în întregime creării unui parfum destinat lui Toodle Lon. Valerie credea că Lon va fi flatat de intenţia sa şi va accepta să vândă flacoanele semnate, în magazinul său de avangardă.

Tânăra femeie se apropie de alambicul în care turnase deja câteva esenţe de bază. Acum voia să adauge ulei de tuberoze
- unul dintre cele mai scumpe - şi de iasomie.

Ultimul obiectiv al lui Valerie era să asocieze una dintre creaţiile sale la numele unui stilist la modă, care n-ar fi vândut niciodată parfum purtând propria marcă. Dar acest gen de conducători de case de modă, nu se găseau pe stradă.

Evident, seminarul i-ar fi dat ocazia să întâlnească lume, să stabilească legături. Chiar dacă un singur creator de mare renume accepta să-i lanseze unul din parfumuri, va face avere. Avere şi glorie.

In plus, Melody şi Valerie s-ar fi putut separa

complet. Pentru că luaseră orientări diferite, nu exista nici un motiv să rămână împreună. Aşadar, ce uşurare pentru amândouă! Valerie ştia că Melody aspira la independenţă, deşi nu aborda niciodată prima acest subiect. Acest vis nu s-ar putea realiza decât dacă Sublimaroma - magazinul pentru clienţi de „tip cristal“ - ar fi dobândit o stabilitate financiară solidă. Numai atunci, Melody ar face din Floreal - celălalt magazin - propria sa afacere. Pe scurt, aici ca şi în altă parte, totul nu era decât o problemă de bani. Totuşi, dacă se gândea bine, nimic nu era pierdut încă. Oare acest reprezentant de la St.Etienne, nu venise la momentul potrivit? Şi în seara aceea, trebuia să cineze cu el. Dacă nu ştia să profite de ocazie, cerul nu-i va mai oferi niciodată o altă şansă.

Valerie punea la loc flacoanele cu esenţe, pe rafturi, când Nataşa se întoarse, după toate aparenţele încântată de cumpărături.

Tânăra fată era foarte talentată pentru afaceri. Ceea ce-i permitea lui Valerie să-i încredinţeze practic magazinul toată ziua, în timp ce ea lucra în laborator. Era un adevărat noroc, mai ales astăzi. Asta îi va da timp să pregătească mostre din două dintre cele mai bune parfumuri. Strălucirea soarelui şi Petala lunii, pe care voia să i le dea lui Paul St. Steven. Va verifica de asemenea carnetul de comenzi şi registrele, pentru a i le arăta, cu scopul de a-l impresiona.

La ora cinci, totul era gata. Chiar şi cuvintele pe care avea intenţia să i le adreseze, dar care reuşiseră

să dispară, când Nataşa veni să-i şoptească la ureche:

- Este aici.

Valerie părăsi biroul mai emoţionată decât lăsa să se vadă, în timp ce tânăra fată continuă:

- Nu arată prea rău pentru un bătrân.

Un bătrân! De fapt, oare ce vârstă avea? Valerie nu-şi pusese încă această întrebare. îl măsură pe furiş în timp ce el privea trecătorii din spatele vitrinei şi observă fire argintii la tâmple. Dar de ce să-l considere bătrân, pentru atâta? Dimpotrivă, văzându-i expresia feţei, aveai impresia că purta pe umeri greutatea întregii nenorociri a lumii.

Treizeci şi cinci, treizeci şi şase de ani, hotărî tânăra femeie. Pe scurt, nu cu mult mai în vârstă decât ea. Cel puţin în ani, dacă nu în experienţă.

Când o văzu, chipul i se lumină.

- Ce amplasament minunat! exclamă. Magazinul dumneavoastră se vede din trei direcţii diferite. I-aţi conceput singură faţada?

Valerie zâmbi. Complimentele referitoare la Sublimaroma n-o lăsau niciodată indiferentă.

- Este un mare noroc că m-am putut instala la Moll. M-am mulţumit să fac vitrinele mai mari.

- Foarte elegant, magazinul dumneavoastră. Şi original. Cum îl vezi, simţi dorinţa de a intra în el.

- Cu atât mai bine. Este exact obiectivul pe care-l urmăream.

Tânăra femeie se simţi furioasă împotriva ei însăşi. Fusese de-ajuns ca Paul St.Steven s-o atragă în cursă

cu câteva complimente şi se prinsese în mrejele pe care i le întinsese. Şi pentru ca nimic să nu fie în ordine, va rămâne singură cu el, pentru că era deja ora cinei. Valerie o salută cu un gest din cap pe Nataşa care pleca. Intorcând din nou privirea spre Paul, constată că avea, iar, un aer contratiat. Ca şi când întâlnirea cu directorul Pavilionului nu răspunsese aşteptărilor sale.

- Ei bine, vom vedea în curând un magazin St.Etienne la Houston? îl întrebă pe un ton degajat.

Paul ridică din umeri, apoi răspunse:

- Nu imediat. Aici, populaţia este tânără şi dinamică. Noi suntem mai orientaţi spre clasic. Stilul nostru se potriveşte mai ales femeilor de o anumită vârstă, care-şi doresc haine de calitate, pe care le vor putea purta mult timp.

Schiţă un zâmbet, ca pentru a se scuza, înainte de a continua:

- Trebuie să aşteptăm ca şi tânăra clientelă din Houston să se maturizeze puţin.

Exact în acea clipă, Valerie înţelese că avea şansa să dea lovitura. Casa St.Etienne avea nevoie de o cură de reîntinerire, nimic mai mult. în ciuda notorietăţii, n-ar fi supravieţuit dacă nu îşi reînnoia clientela. Pe viitor, trebuia să prospecteze în domeniul tinereţii. Iar Valerie Simpson îi va deschide drumul. în orice caz, îşi va investi toată energia pentru ca această idee să aibă succes. Promitea, jura!

Acum, se simţea tare pe poziţie. Fără îndoială, Paul încerca un sentiment de vinovăţie faţă de ea, după ce

fusese obligat să anuleze întâlnirea lor. Şi tânăra femeie avea intenţia să profite de ocazie. Dar mai întâi, trebuia să ştie cu ce puteri era însărcinat.

Cu vocea cea mai candidă, întrebă:

- Ce faceţi cu exactitate, în întreprinderea St.Etienne. Sunteţi vânzător?

O expresie aparte, insensizabilă, apăru pe chipul lui Paul, când răspunse:

- într-un fel, da. în realitate, mă ocup puţin cu toate.

- în afară de parfumerie.

Se lăsă o scurtă tăcere. Apoi Paul întrebă:

- Cine este creatorul dumneavoastră de parfumuri?

- Eu. Cine aţi vrea să fie?

O măsură cu surprindere.

- Credeam că alambicul dumneavoastră este folosit doar pentru decor. Aşadar, vă creaţi singură parfumurile? Credeam că faceţi apel la laboratoare specializate.

- Specialista sunt eu. Acest magazin îmi aparţine. Sunt independentă.

- Incă o dată, vă rog să mă iertaţi, spuse Paul. Se apropie de un raft pe care se aflau expuse o serie de mostre, sub un panou publicitar, pe care-l citi cu voce tare:

- Oferiţi-vă copii după parfumuri prestigioase fără să vă ruinaţi.

Clătinând din cap, exclamă:

- Copiaţi parfumuri celebre! Ei bine, este nostim!

Fără să arate cea mai mică remuşcare, Valerie replică:

- De ce? Ar fi o escrocherie dacă aş face să treacă aceste copii, drept originale. Aşa, nu-mi poate nimeni reproşa nimic.

Paul luă o bucăţică de sugativă, o muie într-una din compoziţii şi inspiră. Era reproducerea unui parfum obişnuit, foarte răspândit.

- Nu este rău. Totuşi, nimeni nu se va lăsa înşelat.

- Il găsesc destul de reuşit, exclamă Valerie.

Rezemată în coate de tejghea, vedea profilul lui Paul. Un profil superb, energic, perfect sculptat.

- Presupun că trebuie să vă mulţumesc pentru că nu aţi încercat să copiaţi Volitaire, sau Sainte.

Paul tocmai numise două dintre parfumurile cele mai celebre de la St.Etienne.

- Eu... începu Valerie.

Zâmbetul lui Paul încremeni instantaneu, când ea se întrerupse. înţelesese.

- Nu le-aţi copiat pentru că nu interesează clientela dumneavoastră, nu-i aşa? spuse pe un ton trist.

Valerie încercă să salveze situaţia.

- Cunosc foarte bine Volitaire şi Sainte. Sunt clasice. Sunt copleşitoare, senzuale, complexe.

- într-adevăr. Fiecare cuprinde mai multe sute de ingrediente.

- Vedeţi, în starea actuală a lucrurilor, mi-ar fi fost foarte greu să le reproduc exact.

Valerie îşi împreună mâinile şi le strânse una lângă alta, ceea ce, la ea, era semn de mare nervozitate.

- Inutil să te justifici, Valerie.

Pentru prima dată, Paul îi spunea pe nume. îi plăcu modul cum rostise cele trei silabe, picurate uşor, ca un parfum de miere. întinzând mâna, îi mângâie blând obrazul, cu vârful degetelor, apoi îi ridică bărbia cu un gest tandru.

Din strălucirea privirii lui, Valerie bănui că era conştient de eforturile pe care le făcea pentru a-i evita stânjeneala.

- Şi acum, declară Paul prinzând-o de cot, este timpul să-mi arăţi laboratorul dumitale.

îl însoţi în camera din spate a magazinului.

- Dacă aş fi cunoscut acest loc mai devreme, n-am fi avut niciodată un creator de parfumuri stabil, declară Paul, privind curios în jur.

Părea sincer.

Construcţia semisferică din lemn, care se afla deasupra unei mese, la înălţimea a opt rafturi, îl interesă foarte mult, din cauza nenumăratelor fiole pe care le susţinea.

- Ce investiţie! exclamă el.

- Un cadou de la părinţii mei. Pe care, cu siguranţă nu-l meritam. Mă gândesc la ei de fiecare dată când îl folosesc. Să ştii, n-am să-l las niciodată să cadă.

- Toate astea te onorează.

In vocea lui Paul era un fel de respect. Dar poate nu era decât o impresie. N-avea importanţă. Valerie simţi totuşi o anumită satisfacţie.

- Am reţinut o masă la restaurantul hotelului meu. Este aici, în Moll, reluă Paul.

- Brookfield?

- Da. Acolo trebuia să-ţi ţii seminarul, nu?

- Intr-adevăr, asta îmi doream. Va fi altă dată.

- Iţi urez să reuşeşti.

Şi ea avea intenţia asta. Mai ales dacă Paul îşi menţinea candidatura. Pentru că, venirea unui reprezentant de la St.Etienne ar cântări greu la un congres al creatorilor independenţi de parfumuri.

Nanette ajunse exact la timp pentru a le permite să părăsească magazinul. Hoinăriră prin Moll, deja împodobit pentru Crăciun.

- Speram să profit de seminarul dumitale pentru a anunţa un concurs organizat de St.Etienne. Intenţionăm să acordăm o bursă de studii unui tânăr creator de parfumuri talentat, declară Paul.

In vocea sa exista un real regret.

Stupefiată. Valerie era complet stupefiată. Agăţându-se de braţul lui Paul, bâigui:

- Este minunat... în sfârşit... vreau să spun, ar fi fost minunat. Dacă aş fi ştiut... dacă măcar mi-ai fi spus...

Paul o luă de mână. Valerie şi-o retrase imediat, dar el i-o reluă cu o asemenea insistenţă, încât fu obligată să cedeze.

în timp ce mergeau, continuară să discute, ea punând întrebări despre acel faimos concurs, el, răspunzându-i, se pare, cu sinceritate.

Aşa că, Valerie află că direcţia de la St.Etienne, departe de a poza în filantrop, accepta să promoveze un tânăr creator de parfumuri, în scop publicitar. Din afacerea asta, fiecare avea de câştigat. Pentru moment, important era să se ştie că St.Etienne îşi deschidea porţile unui creator de parfumuri din exterior şi aceasta constituia un eveniment fără precedent. O şansă extraordinară pentru Valerie.

Sosind în salonul restaurantului, îşi deschise poşeta cu un gest nervos. Mostrele pe care le strecurase acolo, erau bine. Era suficient să aştepte momentul potrivit pentru a i le prezenta.

- V-ar deranja să aşteptaţi puţin la bar? întrebă şeful de sală.

Bineînţeles că asta o deranja pe Valerie. Detesta barurile de hotel. Remarcă într-un colţ o brunetă într-o rochie cu paiete aurii şi, mai departe, o femeie de afaceri, cu părul de culoare închisă, îmbrăcată într-un

taior muştar, care citea Wall Street Journal. Aruncând o privire în sala restaurantului, văzu un cuplu foarte seducător, de tip latin. Bărbatul purta un costum de mare eleganţă si însoţitoarea sa o rochie de seară din mătase, brodată cu aur.

In sfârşit, şeful de sală veni să-i ia şi-i instală la o masă mai departe de perechea care-i atrăsese atenţia lui Valerie. Mai ales femeia o impresionă foarte mult. In rochia cu bretele, din lame auriu, mulată pe trup, cu un decolteu adânc, avea o manieră de a-şi arunca părul negru şi bogat spre spate, absolut provocatoare.

După toate aparenţele, farmecul evident al elegantei creaturi nu-i scăpase lui Paul. Oare cum să-i îndrepte din nou atenţia asupra modestei sale persoane? Valerie alese să vorbească despre afaceri, numai despre afaceri. Nu era oare cea mai bună armă în faţa unui bărbat care visa să-şi instaleze un magazin în Pavilion?

Din vorbă în vorbă, ajunse să formuleze fără echivoc propoziţia care-i stătea pe suflet:

- Ştiu mijlocul care-ţi va permite să te instalezi în Pavilion şi care îţi va aduce clientela tânără de care duci lipsă.

Paul puse furculiţa pe marginea farfuriei şi se lăsă pe spate pe scaun.

- Ah, bine, spuse simplu.

Fără să se fâstâcească, Valerie continuă:

- Va trebui să faci din St.Etienne prima casă de modă care să lanseze un parfum ce va eclipsa linia

hainelor. Vorbesc, desigur, despre un parfum tineresc. Astfel, femeile se vor obişnui cu marca St.Etienne şi vor ajunge absolut firesc să vrea să se îmbrace în acelaşi stil.

- Este nevoie de ani pentru a face cunoscut un parfum, făcu Paul remarca.

Venise momentul să-i prezinte mostrele. Valerie deschise poşeta.

- îţi pot pune la dispoziţie aceste două parfumuri. Strălucirea soarelui şi Petala lunii.

- Ştii că avem propriul nostru creator de parfumuri.

Subit, Paul părea prost dispus. N-avea importanţă. Valerie
nu-şi continuă gestul, dar era foarte hotărâtă să ajungă la ţintă.

- Doar o campanie de publicitate înainte de a le pune în vânzare în magazinele St.Etienne, reluă ea. Şi totul este uşor. îţi imaginezi timpul câştigat? Parfumurile mele sunt create pentru femei moderne. Femei care au o viaţă activă, sportive.

Paul luptă să-şi păstreze sângele-rece, era conştientă de asta. Cu atât mai rău! Pentru că începuse, va merge până la capăt.

- Poate ar trebui să mă adresez altcuiva? Cineva din direcţia de la St.Etienne, pentru că dumneata nu eşti în stare să iei o decizie.

Pe chipul lui Paul apăru o expresie ciudată. O expresie stranie, care o puse în gardă pe Valerie. De data aceasta, mersese prea departe.

- Nimeni n-a îndrăznit vreodată să-mi vorbească pe acest ton, declară Paul, cu un zâmbet dezagreabil.

- Este păcat.

Valerie îşi muşcă buzele, regretând deja cuvintele. Nu cunoştea nimic despre Paul St.Steven. Şi dacă ocupa un post mai important decât credea ea? Reacţia nu se lăsă aşteptată.

- Eşti invitata mea. Ar fi de preferat să plecăm, înainte de a uita asta, exclamă Paul tăios.

Era gata să se ridice, când, în mod miraculos, apăru chelnerul. Aducea o sticlă de şampanie însoţită de un plic legat de gât cu un nod din catifea cafeniu-închis, care purta aceste câteva cuvinte: „Cu complimentele unei doamne brunete, în auriu“.

Incremenit. Paul părea absolut încremenit, cu ochii aţintiţi asupra plicului de culoarea fildeşului. Un parfum ameţitor, gâdilă nările lui Valerie. Un parfum pe care nu-l cunoştea şi al cărui miros se intensifică atunci când Paul se hotarî în sfârşit să deschidă plicul.

Oare cine era bruneta în auriu? O fostă amantă? Intrigată, Valerie privi în jur. Incredibil: toate femeile prezente în sală, erau brunete şi purtau rochii de culoare aurie! Rămânea de ştiut care trimisese şampania la masa lor. In ciuda celei mai elementare politeţi, Valerie luă cartonul pe care Paul tocmai îl pusese în faţa farfuriei sale. Pe ea se afla un singur cuvânt, scris cu cerneală cafeniu-închis: „Annabelle“.

- Ei bine, Annabelle, oricine ai fi, ai stil, murmură

ea.

Paul îşi pierduse subit aroganţa. Se pregătea să se scuze.

Dar Valerie se aplecă spre el şi luându-i mâna îl linişti:

- N-are importanţă.

Chiar credea asta. Deoarece, la urma urmei, Paul cu ea cina. Şi nu cu Annabelle.

Totuşi, să întârzie în acest restaurant, prezenta riscul de a-i oferi acelei Annabelle ocazia de a inventa noi şi periculoase stratageme. Dar nu se punea problema să plece fără să plătească. Valerie îl căută din ochi pe chelner. Acesta privea peste tot, în afară de direcţia lor. Cu atât mai rău, voi trece peste el!

Se ridică, îi făcu semn lui Paul s-o urmeze si, punând mâna pe sticlă - de ce să renunţe la şampanie? - se îndreptă spre bar.

Acolo, Paul făcu să dispară sub haină două cupe de şampanie, nu fără a schimba cu Valerie o privire complice. O scânteie de bucurie străluci în ochii tinerei femei. De acum, Annabelle avea o rivală serioasă.

Şi de ce să aştepte prea mult timp pentru a o face să afle? Valerie aruncă pe caietul de rezervări cartea ei de vizită şi-i spuse şefului de sală:

- Trimite-ţi nota Annabellei. Cu complimentele mele.

Capitolul 3

- Stăm mai bine aici, nu-i aşa? spuse Valerie.

Paul se mulţumi să răspundă printr-o înclinare din cap.

Se aşezaseră unul lângă celălalt, în curtea interioară, care ieşea din Moll.

Tânăra femeie îi întinse însoţitorului sticla de şampanie şi-l privea cu atenţie în timp ce scotea capsula aurită.

- Este prima dată când ţi se întâmplă asta, nu-i aşa? reluă.

în obrajii lui Paul, apărură două gropiţe. Valerie avu în acea
clipă impresia că-l vede zâmbind pentru prima oară.

- Am mai făcut deja să sară nişte dopuri de şampanie în viaţa mea, să ştii.

Valerie izbucni în râs înainte de-a exclama:

- N-ai nimerit! Vorbeam de doamna brunetă în auriu. Este prima dată când o femeie te urmăreşte cu insistenţele ei. Iată ce voiam să spun. N-aş vrea să mă amestec în ceea ce nu mă priveşte, dar este evident că dumneata şi Annabelle...

Dând capul pe spate, Paul izbucni într-un râs zgomotos.

- Valerie, eşti absolut delicioasă.

Ii umplu cupa şi aplecându-se asupra ei, o învălui într-o privire lungă.

- Când o femeie şi cu mine ne despărţim, ruptura este definitivă. Dar rămânem prieteni. O relaţie

amoroasă trebuie să înceteze obligatoriu, când nu mai aduce plăcere.

- Iată o părere foarte franţuzească. Presupun că ai nenumărate prietene.

- Mai multe prietene decât duşmance. In ceea ce o priveşte pe Annabelle, aveai dreptate. Mă urmăreşte, în speranţa că-i voi ceda.

- Este ceea ce credeam, murmură Valerie, bând o înghiţitură de şampanie.

- Este vorba despre parfumurile Annabelle.

- Oh!

Ochii lui Valerie se făcură mari de uimire. Paul tocmai îi menţionase casa de parfumuri franţuzeşti cea mai la modă în Statele Unite.

Cu o urmă de admiraţie în glas, continuă:

- Am o reputaţie excelentă!

- Oare cum mi-a putut da de urmă? întrebă Paul.

Părea într-adevăr contrariat.

Aşadar, exista totuşi o femeie. Prin urmare, o potenţială rivală. Această constatare o irită mult pe Valerie. Voia să ştie mai multe despre această străină.

- Şi ce face această doamnă la Annabelle - când nu-ţi oferă şampanie pe cheltuiala casei?

- Este vicepreşedinta societăţii. Şi este foarte ambiţioasă.

- Pe scurt, exercitaţi amândoi aceleaşi funcţii.

- Intr-un anumit fel, da.

Nu numai că Valerie nu-şi credea urechilor, dar era şi extrem de impresionată: cel pe care-l luase drept un

reprezentant al firmei, era de fapt vicepreşedinte! St. Etienne trimisese un vicepreşedinte la seminarul său! Oare nu acesta era începutul gloriei?

Pentru a reveni la Annabelle, sau mai degrabă la acea brunetă în auriu care o intriga atât de mult, Valerie întrebă:

- Are obiceiul să-ţi sucească minţile cu bule de şampanie?

- Este prima dată. Până acum, îmi trimitea mici mesaje, desene în care se găsea trandafirul alb, simbolul lui St.Etienne, îmbinat cu nodul brun, emblema lui Annabelle. Un fel ca oricare altul de a mă face să aflu că m-a găsit. Acum înţelegi de ce este atât de greu să fiu contactat. Angajaţii casei mele încearcă să mă protejeze.

- De ce insistă, dacă simte că te plictiseşte?

- Pentru a-şi dovedi creativitatea şi a-şi pune în evidenţă resursele financiare ale întreprinderii. Imaginează-ţi că, odată, a plătit nişte actori şi a transformat complet un restaurant în magazin Annabelle. Perfect reconstituit, de altfel, în culorile lor adorate: auriu şi cafeniu-închis. Totul executat în câteva ore. Nu este oare extravagant?

Extravagant, poate. In orice caz, nu foarte elegant să dispui astfel de libertatea altora. Şi efectiv nu printre metodele lui Valerie. In schimb, rivala sa ştia să-şi aleagă parfumul.

Reluând cartonul sidefiu, Valerie inspiră profund.

- Tuberoze, santal, iasomie... Mă întreb care este

nota dominantă.

Paul se aplecă spre ea.

- Crezi că ai putea să faci o copie exactă a acestui parfum?

- Ai dori să pui pe piaţă o imitaţie de prestigiu?

Paul luă o înghiţitură de şampanie şi-şi adânci privirea în a ei, explicând:

- Poate doresc doar să te pun la încercare. Să-ţi cunosc exact talentele...

Oare de ce, subit, se tulburase? Nu vorbeau decât despre parfumuri şi despre nimic altceva. Ar fi mai bine să profite de ocazie şi să-i prezinte mostrele.

- Vrei să-mi cunoşti valoarea? îl întrebă, vârând mâna în poşetă. Ei bine, iată. Judecă singur.

- Aşeză flacoanele în faţa lui Paul.

- Acesta începu prin a mirosi Strălucirea soarelui.

- Uşor, proaspăt, câmpenesc. Aminteşte apa de colonie. Oare asta este versiunea dumitale despre femeia liberă?

Evident, nimic de-a face cu parfumul ameţitor de la Annabelle. Dar cel puţin, acesta rezista la agresiunea soarelui şi-şi păstra prospeţimea pe cea mai mare căldură. Valerie îi dădu aceste explicaţii lui Paul, făcând de asemenea observaţia că nu se ştia nimic despre un parfum, înainte de a-l mirosi pe un corp. Cum tocmai ea folosise Strălucirea soarelui, îşi putea da seama singur.

Ii întinse braţul.

Paul îi luă încheietura mâinii şi înclină capul. Respiraţia lui caldă o mângâia. Inspiră adânc, cu

voluptate, apoi, sporind strânsoarea degetelor, murmură:

- Natura face în mod ciudat să vibreze parfumurile în locurile în care sângele palpită în artere!

Se îndreptă şi o privi cu insistenţă pe Valerie.

- Ai pus din el şi în spatele urechii? o întrebă.

Fără să răspundă, aceasta se aplecă şi-i oferi ceafa. Paul inspiră ca şi când mirosea o floare, atingându-i uşor părul. La acest contact, un fior deosebit de plăcut o străbătu din cap până în picioare. Ar fi vrut ca această clipă să se prelungească la infinit. Dar deja Paul se îndepărtase, lăsându-i încheietura mâinii. Numai privirea lui arzătoare aţintită asupra sa o aduse la realitate, din acest moment de intimitate împărtăşită.

- Foarte plăcut, şopti Paul.

- Mulţumesc, răspunse Valerie în şoaptă.

Se lăsă o scurtă tăcere în timpul căreia Valerie, încă fermecată, îşi auzea inima bătând să-i spargă pieptul. Oare ce se întâmplase, pentru ca să se simtă atât de tulburată?

Paul îşi regăsise deja răceala de bărbat de afaceri.

- Acest parfum nu i se potriveşte oricărei femei, remarcă. Va trebui să faci obiectul unei lansări speciale.

întinse mâna pentru a lua celălalt flacoan. Valerie i-o luă înainte.

- Nu se testează imediat, unul după celălalt, două parfumuri. Petala lunii este echivalentul Strălucirii

soarelui... pentru noapte.

- Pentru noapte? repetă Paul.

Aştepta explicaţii. Explicaţii prea jenante pentru a consimţi să i le dea. Repede, făcu să dispară mostra în poşetă, apoi se interesă din nou de cartea de vizită de la Annabelle.

- As fi curioasă să ştiu dacă voi reuşi să copiez parfumul ei.

- Poţi totuşi să încerci. Mai am şi alte cărţi de vizită ca aceasta, în cameră la hotel.

- Mi-ar fi foarte utile. Dacă am merge să le luăm?

Valerie îşi muşcă buzele, dându-şi seama că tocmai se
invitase în camera vicepreşedintelui de la St.Etienne. Va da oare de belea? Cu atât mai rău. Prea târziu să mai dea înapoi.

Când intrară în apartamentul pe care Paul în rezervase la Brookfield, îi întâmpină un parfum persistent.

Pe masa joasă a salonului elegant se afla în toată strălucirea un superb buchet de trandafiri albi, demn de o vedetă de la Hollywood. De fiecare tijă era legată o bucăţică de material auriu, prins într-un nod de catifea cafeniu-închis.

- Culorile de la Annabelle se îmbină perfect cu trandafirii albi de la St.Etienne, comentă Valerie.

Paul îi aruncă o privire furibundă.

- Găseşti? Eu, nu.

Abundenţa floralã nu explica totuşi acel parfum

persistent. Trebuia să fie altceva acolo. Acel altceva, îl descoperiră în cameră, pe pat, sub forma unui flacon mic umplut cu lichid de culoarea ambrei. Prins de gât cu un fir auriu, un carton sidefiu, cizelat cu petale de trandafir, purtând o inscripţie scrisă cu cerneală cafeniu-închis: „Suntem făcuţi unul pentru altul“.

- Din ce în ce mai bine, murmură Paul, stupefiat.

- N-ai să dormi aici. Toate aceste parfumuri te vor incomoda. Evident, această femeie are mai mulţi bani decât bun-simţ. Există un alt hotel în Moll. Vrei să le telefonez?

Valerie începu să aibă o serioasă migrenă. Paul de asemenea. Asa că nu trebui rugat să se cazeze în altă parte. După ce făcură rezervarea, îşi luă doar ce-i trebuia pentru noapte. I se vor trimite bagajele a doua zi.

In ascensor, Paul remarcă:

- De data aceasta, oamenii de la Annabelle au comis o greşeală tactică. O greşeală grosolană: mi-au lăsat una dintre mostrele lor! Presupun că-ţi imaginezi ce se poate face cu ea.

Dacă-şi imagina!

- Pot pune să fie analizat, îi propuse Valerie. Vei cunoaşte atunci toate ingredientele, dar din nefericire nu şi cantităţile. Universitatea din Houston este echipată pentru acest gen de treabă.

- Ce noroc! N-are rost să te deranjezi. Le voi duce eu însumi mostra. Imi doresc cu ardoare să aflu

rezultatul.

In timp ce ieşeau din Brookfield, Paul o prinse pe Valerie de umeri şi o sărută pe amândoi obrajii, într-o manieră complet neaşteptată, spunându-i cu căldură:

- Mulţumesc, Valerie, mulţumesc. Trebuie neapărat să ne vedem mâine.

Aceasta răspunse printr-un zâmbet.

O dată pe săptămână, Valerie lucra în magazinul lui Melody şi viceversa. In acea zi, era rândul lui Valerie să se afle la Floreal. Bineînţeles, îi povesti asociatei seara petrecută cu Paul.

Melody fu foarte surprinsă de faptul că-şi închipuia că-şi vinde parfumurile casei St. Etienne şi reacţia ei nu se lăsă aşteptată.

- Acelor oameni! exclamă. N-au mai creat ceva nou de cel puţin treizeci de ani.

- Tocmai. Strălucirea soarelui este exact ceea ce le trebuie: un parfum nou, care să le aducă o clientelă tânără.

- Şi ce motivare a găsit acest domn St.Steven, pentru a te invita la cină?

- Voia să se facă iertat că a anulat întâlnirea de dimineaţă.

- Mmm... Se ştie unde duce acest gen de pretext.

- Nu merită osteneala să-ţi faci idei, Melody! Nu sunt genul lui. Ii plac probabil femeile de altă categorie decât mine. Genul sublim, înţelegi? Priveşte-mă: n-am astfel de mină. Atârnă-mi un râu de diamante la gât şi toată lumea va crede că sunt false.

Melody izbucni în râs, apoi şopti:

- Iată lumea.

Ca de obicei, Valerie se dădu de-o parte pentru a-şi lăsa asociata să se ocupe de clienţi şi se duse să se aşeze la masa rezervată produselor Sublimaroma.

Floreal avea nişte obişnuiţi ai casei, o clientelă simplă care le convenea în întregime lui Melody şi soţului său, Ben. Valerie aprecia foarte mult acest cuplu care încerca să împace comerţul cu dragostea pentru natură, dar se întrebă dacă erau destul de înarmaţi pentru a înfrunta jungla marilor oraşe.

Valerie îşi privea înduioşată prietena care lăuda calităţile unui mic săpun de toaletă, cu argilă. Faţa neatinsă de nici un machiaj; purta o rochie şi nişte sandale mexicane. Părul lung, pieptănat simplu, îi unduia pe umeri.

Cu jupa de mătase şi pantofii eleganţi, de lac, Valerie se simţea complet deplasată aici.

- Bună ziua, Valerie.

Ben tocmai intrase în magazin. Cu un zâmbet plăcut, o întrebă:

- Te-ar deranja să vii să verifici uleiurile şi esenţele care de-abia mi s-au livrat? Eşti mult mai înzestrată decât mine pentru acest gen de lucruri.

- Cu condiţia să nu fi vândut deja câteva exemplare din noul stoc, răspunse Valerie.

- Oh! nu mi se întâmplă des asta.

- Numai să nu ţi se fi livrat esenţă de trandafiri, la preţul celei de iasomie.

Ben ridică din umeri.

- Doar tu poţi aprecia diferenţa.

- Dacă una costă dublu decât cealaltă, există cu siguranţă un motiv, Ben!

Din fericire, soţul lui Melody era înzestrat cu un caracter plăcut. Fără a se zăpăci, reluă:

- Lucrez la ceva care se poate potrivi perfect în magazinul tău. Şi care s-a vândut foarte bine în Festivalul Renaşterii.

- Credeam că ai nevoie de mine pentru a te ajuta să faci inventarul.

Valerie oftă, apoi cedă:

- Haide, arată-mi.

Ben îi puse în palmă mai multe mici bijuterii de formă sferică, sculptate în fir de argint, foarte plăcute la pipăit.

- Melody este pe cale să facă o gumă din tămâie şi smirnă, pentru a pune înăuntru, îi declară. Când sunt ţinute în mână, direct pe piele, căldura corpului eliberează parfumul. Aş fabrica chiar unele din aur.

Foarte mândru de el, Ben îşi afundă mâinile în buzunarele blugilor uzaţi.

- Minunat! exclamă Valerie, înapoindu-i minusculele sfere. Oare câte poţi face pentru Crăciun?

- Foarte multe. Am deja un caiet de comenzi. Dar va trebui să fiu eliberat de alte sarcini.

- Ai câştigat, Ben. Mă voi ocupa eu de inventar. Un sfat totuşi, nu expedia niciodată marfa înainte de a fi

primit cecul.

După această ultimă recomandare, Valerie îl urmă în depozit şi începu să despacheteze cutiile.

Ben începu să învârtă încet sferele mici în mână, apoi se adânci în meditaţie profundă, din care se întrerupse doar pentru a spune:

- Melody şi copiii nu sunt făcuţi să trăiască într-un oraş mare. De altfel, nici eu. Dacă măcar ne-am fi putut instala pe cont propriu...

în acea clipă, Melody apăru în uşă.

- Valerie! Dacă făceai inventarul acestui pachet în magazin, mi-ai fi putut povesti în acelaşi timp, în amănunt, frumoasa ta cină. Să profităm cât timp nu sunt clienţi.

Nu exista nici un motiv pentru a nu răspunde curiozităţii sale absolut legitime. Valerie îi îndeplini dorinţa, din toată inima.

Nu-i ascunse nimic, nici trandafirii albi, nici nodurile din catifea, nici cărţile de vizită parfumate. Nici măcar dezamăgirea de a fi lăsat să-i scape o ocazie unică de a se face cunoscută cu seminarul său.

Melody o consolă.

- Nu te sinchisi de asta, până la urmă te vei asocia cu un conducător de casă de modă tânăr şi sportiv. Şi vei face avere.

- In tot cazul, n-am intenţia să abandonez, ripostă Valerie, brusc foarte prost dispusă. Nu-mi mai rămâne decât să-l conving pe Paul să cumpere unul din parfumurile mele. El este şansa vieţii mele. O şansă pe

care n-am dreptul s-o las să treacă.

- Dacă nu vei reuşi, spune-ţi că nu va fi o catastrofă.

„Ei bine, ba da, chiar ar fi o catastrofă veritabilă. Dar, fireşte Melody era ultima persoană care să înţeleagă acest lucru“. Valerie nu mai avea deloc dorinţa de a asculta cuvintele liniştitoare ale asociatei sale. Se ridică, îşi îmbrăcă vesta şi înainte de a ieşi, decretă cu convingere:

- Voi reuşi. Voi reuşi, vei vedea! Şi va fi o frumoasă victorie.

Capitolul 4

Oare cum să-l convingă pe Paul să-i cumpere parfumurile? în pofida concurenţei feroce a lui Annabelle, nu era totul pierdut. Trebuia să joace mai ales pe faptul că St. Etienne subestimase piaţa de desfacere pentru tineret. Şi pe bună dreptate, cine reprezenta mai bine decât Valerie această piaţă potenţială?

Tânăra femeie îşi parcă maşina în locul care-i era rezervat la Moll, opri motorul şi rămase aşezată, cu mâinile pe volan, gândindu-se la cea mai bună tactică de urmat. Mai întâi, să-l invite pe Paul la cină. Şi să-i amintească faptul că era creatoarea a două parfumuri: Strălucirea soarelui şi Petala lunii.

Aceste obiective îi dădură lui Valerie un spor de energie. Coborând din maşină, se îndreptă cu paşi hotărâţi spre Toodle Lon. Acolo trebuia să se vândă în această seară parfumul pe care-l crease special pentru Lon şi această perspectivă o stimula foarte mult. Totul era prevăzut pentru ca această vânzare excepţională să se deruleze în cele mai bune condiţii. După ce discută ultimele amănunte cu responsabila magazinului, Valerie se duse la propriul magazin.

Aici, îi spuse Nataşei, asistenta sa, că avea intenţia să lucreze la alambic si ceru să nu fie deranjată.

De fapt, era foarte nerăbdătoare să ştie dacă va reuşi să copieze parfumul de la Annabelle si asta fără să aştepte rezultatul analizelor.

Se aşeză în faţa alambicului şi deschise punga din

plastic în care se aflau cărţile de vizită parfumate pe care Paul le găsise în camera sa. Respirând parfumul ameţitor, se întrebă asupra adevăratelor motivaţii care o îndemnau pe vicepreşedintă să-l urmărească atât de înverşunat pe reprezentantul de la St.Etienne. Şi brusc, avu intuiţia că necunoscuta se interesa mai mult de bărbat, decât de întreprindere.

Ei bine, fie. Valerie se hotărî ca începând din acea clipă să nu se mai neliniştească să afle dacă misterioasa doamnă în auriu îi plăcea sau nu lui Paul. In ceea ce-o privea, se va mulţumi să aibă cu el relaţii strict profesionale. Singurul lucru important era să reuşească o copie a parfumului care impregna acele cărţi de vizită.

Timp de ore întregi, procedă la amestecuri în care muie nenumărate bucăţi de sugativă, mirosindu-le iar şi iar, corectând dozele, ingredientele, încercând mii de combinaţii, unele mai complexe decât altele. De fiecare dată se străduia să se apropie mai mult de parfumul acela oriental, tare şi ameţitor.

- Bună ziua, Valerie.

Auzind vocea caldă şi familiară, simţi un fior deosebit de plăcut străbătându-i ceafa. Inima îi bătea mai repede. Totuşi, reuşi să-şi păstreze stăpânirea de sine, pentru a răspunde:

- Bună ziua, Paul.

Se apropie de ea zâmbind.

- Ei bine, eşti mulţumită de rezultate? o întrebă.

Aplecându-se peste umărul său, îi întinse flaconul

original
şi rezultatele analizelor.

- Ţine, probabil asta te va ajuta.

Valerie aruncă o privire rapidă peste hârtia de la laborator, apoi acordă toată atenţia mostrelor pe care le mirosise de mai multe ori.

- Nici o surpriză reală în ceea ce priveşte ingredientele principale, comentă. Esenţe de iasomie şi de trandafir. O ştiam.

Rămânea de descoperit care era nota dominantă.

- Aşteaptă, voi încerca ceva, îl anunţă.

Luă un flacon de pe o etajeră, îi goli conţinutul în alambic şi-l amestecă într-una din compoziţiile pe care le realizase.

- Ce este? întrebă Paul, cu un aer amuzat.

- De la vechea şi onorabila apă de colonie, alcool de struguri, ulei din floare de portocal, de bergamote, de rozmarin şi lavandă. Doamna du Barry o folosea deja din abundenţă.

- Ştiu.

- St. Etienne era furnizorul său?

- Totuşi, nu suntem atât de bătrâni.

- Cu toate acestea, anumite persoane o cred.

Valerie îndrăznise această remarcă, gândindu-se că venise momentul să-şi exprime gândurile cele mai adânci.

Chipul lui Paul luă o expresie amuzată, aproape indulgentă.

- Aşadar, reluă Valerie, cunoşti compoziţia acestui

parfum. Dacă eu sunt capabilă să-l copiez, va reuşi şi creatorul vostru de parfumuri. Dar va rămâne o copie. St.Etienne nu trebuie să se mulţumească doar cu o copie. St.Etienne trebuie să creeze şi să rămână prima casă de modă şi de parfumuri franţuzească.

- Este prima.

- Era, ripostă Valerie.

Paul începu să măsoare laboratorul în lung şi-n lat, apoi se opri în faţa ei.

- Nu eşti o persoană demnă de toată încrederea, remarcă.

- Persoanele demne de toată încrederea nu ajung nicăieri niciodată.

îşi părăsi masa de lucru şi continuă:

- Vreau ca St.Etienne să-mi cumpere parfumurile. Refuzi, pentru că sunt foarte diferite de ceea ce v-aţi obişnuit să vindeţi. încerc să te conving că aceste creaţii ale mele sunt exact ceea ce vă trebuie. Iar pe tine, tot ceea ce te interesează este să mă vezi copiind ideea altcuiva.

Reţinându-şi respiraţia, îi pândi reacţia. Poate se va înfuria? Dar nu, el se mulţumi să răspundă:

- Am motivele mele. Mă privesc personal.

Se lăsă o tăcere destul de stânjenitoare, pe care tânăra femeie o rupse pentru a-l anunţa pe Paul că rezervase o masă pentru cină. Cum acesta nu protestă, o lăsă pe Nataşa de pază la magazin şi-l duse pe Paul în Moll, până la Toodle Lou.

- Dacă vrei, cât timp am să mă schimb, aruncă o

privire prin magazin. Am o vânzare promoţională specială în seara asta. îţi vei putea face o idee despre preţuri.

Se îndepărtă cu pas uşor.

Când se întoarse, purta o încântătoare rochie Zandra Rhodes, care-i punea în evidenţă silueta subţire. Paul o întâmpină cu o exclamaţie care însemna o sinceră admiraţie.

- Eşti minunată! La fel de minunată ca parfumul tău.

Aplecându-se spre ea, închise ochii şi inspiră adânc, cu
capul înclinat spre ceafa sa. Pentru a scăpa de tulburarea care punea stăpânire pe ea, Valerie se îndepărtă, declarând că era timpul să meargă la restaurant.

De fapt, cu siguranţă se simţea atât de nervoasă din cauza mizei acestei seri, pe care o ştia decisivă pentru ea.

Masa pe care o rezervase se afla în faţa vitrinelor de la Toodle Lou, pe care se putea citi cu litere mari „Petala lunii, parfumul dumneavoastră, o prestigioasă creaţie de la Sublimaroma“.

Bineînţeles, inscripţia publicitară nu-i scăpă lui Paul. Nici nu era în intenţia lui Valerie. Voia să-l impresioneze. Fie. El se hotărî să glumească.

- Oare va fi destul parfum, pentru a mulţumi toţi aceşti clienţi? o întrebă, arătând spre mulţimea care se înghesuia printre rafturi.

Valerie preferă să răspundă serios:

- Te-am invitat aici, pentru a observa vârsta medie a clientei lui Lou. O clientelă interesată în această seară, în special de Petala lunii, după cum poţi constata.

Mâncând, Valerie supraveghea tejgheaua pe care se aliniau flacoanele marcate şi era o adevărată încercare când se întreba dacă seara sa se va solda cu un eşec, sau cu un succes. Din fericire, Paul se dovedi un comesean fermecător, relaxat. Şi această stare de spirit o ajută foarte mult pe Valerie în aşteptarea sfârşitului vânzărilor. Când în cele din urmă, ultimul flacon din Petala lunii dispăru de pe raft, simţi o imensă uşurare, dar se abţinu să-i facă însoţitorului vreo reflecţie asupra acestui subiect.

Aceea fu clipa în care el o întrebă:

- De ce practici această meserie, Valerie? Ştiu atât de puţine lucruri despre tine.

- Vrei să ştii de ce am ales să devin creatoare de parfumuri?

Paul înclină capul, jucându-se cu paharul cu picior.

- Această înclinaţie mi-a venit de mult timp. De pe vremea în care trăiam într-o comunitate.

Pe chipul lui Paul se zugrăvi surpriza.

- Tu! O fanatică religioasă! Nu-mi vine să cred.

- Comunitatea despre care-ţi vorbesc nu avea nimic de-a face cu religia. Era pur şi simplu vorba de un grup de persoane care-şi doreau să trăiască altfel.

Paul se aplecă spre ea şi-i zâmbi:

- Nu mi te închipui nici trăind în afara societăţii.

- Făcusem această alegere doar pentru a-mi necăji

părinţii. O manieră ca oricare alta de a-mi trăi revolta de adolescentă. In această comunitate am întâlnit-o pe Melody, asociata mea.

- Totuşi, sunteţi foarte diferite una de cealaltă.

- Ea era însărcinată cu fabricarea săpunurilor pe care le vindeam pentru a trăi. Cu ea, am învăţat bazele parfumeriei şi am arătat imediat predispoziţii excepţionale în această branşă.

- Ceea ce nu te-a împiedicat să părăseşti comunitatea.

- Alegerea mea nu părea să-i fi impresionat deloc pe părinţi. Mă felicitaseră chiar că am avut curajul să trăiesc după valori pe care considerasem că le apăr: departe de confortul burghez, fără electricitate sau apă curentă. Pe mine, asta nu mă interesa decât în măsura în care această toană îi contraria. începând din clipa în care avusesem binecuvântarea lor, nu mai simţeam nici un interes pentru acest gen de viaţă.

La această amintire, Valerie izbucni într-un râs vesel.

- Părinţii tăi au dat dovadă de mare inteligenţă. Până la urmă, cum s-a terminat?

- Fiul lui Melody s-a îmbolnăvit grav şi nici o plantă nu l-a putut vindeca. A vrut să vină un medic, dar responsabilul comunităţii, adversar înverşunat al medicinei tradiţionale, s-a opus. Atunci, împreună cu soţul ei, n-a ţinut seama de asta. Ceilalţi i-au rugat să plece şi să nu se mai întoarcă. Ben şi Melody au venit să se stabilească la est de Houston, iar eu m-am

alăturat lor.

- Acolo v-aţi deschis primul vostru magazin?

- Da. în locul în care, acum, se află Floreal.

- Totuşi, ucenicia în parfumerie nu s-a limitat la această experienţă?

- Adoram tot ceea ce avea legătură cu parfumurile. Aşa că, la aniversarea a douăzeci şi unu de ani, părinţii m-au trimis în
Franţa, pentru a studia într-un laborator. Să spunem că, făcându-mi studiile, mi-am dezvoltat mai ales memoria olfactivă.

Paul o privea cu mai mult interes.

- Nu ştiam că ai studiat în Franţa.

- Din păcate, doar câteva săptămâni. Nu destul de mult timp, după părerea mea. Dar, până la urmă, asta mi-a dat excelente elemente fundamentale.

- Creatorii noştri de parfumuri îşi consemnează impresiile într-un carnet, făcu Paul remarca.

- Şi eu. Şi de fiecare dată când respir un ingredient nou, simt o adevărată emoţie.

Gânditor, Paul se rezemă cu spatele de scaun şi o privi îndelung pe tânăra femeie.

- Iţi iubeşti mult munca, nu-i aşa?

Jenată de privirea sa insistentă, Valerie preferă să schimbe subiectul.

- N-am vorbit încă despre tine. Pentru un francez, vorbeşti englezeşte foarte bine.

- In Franţa, se consideră că vorbesc perfect

franceza, pentru un american. Părinţii mei au divorţat când eram foarte tânăr. Am locuit cu mama, care este americană şi mi-am făcut studiile la Philadelphia.

- Dar...

- Acum, mă simt acasă, în Franţa.

Evident, nu dorea să spună mai mult. De altfel, întrebă imediat:

- Ne putem întoarce în laboratorul tău?

Chipul îi reluase o expresie rece. Ei bine, cu atât mai rău! Sau mai degrabă, cu atât mai bine! Deoarece, oare nu era asta dovada că demonstraţia lui Valerie fusese convingătoare? Fără nici o îndoială, Paul îi va cumpăra parfumurile acum când văzuse succesul Petalei lunii, la Toodle Lou.

O ajută să se ridice şi Valerie îl rugă s-o aştepte din nou, cât timp se ducea să se schimbe iar. Desigur, făcu în aşa fel încât să-şi ascundă agitaţia. Trebuia cu orice preţ să dea impresia unei femei calme şi abile. Şi totuşi, cât de mult şi-ar fi dorit să-i pună alte întrebări, în timp ce se întorceau la magazinul ei! Potolindu-şi nerăbdarea, Valerie îl urmă şi, când ajunseră la magazin, el o duse imediat în faţa alambicului. Acolo, puse mâna pe una din copiile pe care le realizase ea, după parfumul de la Annabelle. O mirosi şi dădu din cap.

- Copiile tale sunt foarte fidele, să ştii, Valerie. In anumite cazuri, ai îmbunătăţit chiar originalul. Un artist trebuie să se arate foarte prudent. Reuşind să copiezi, nu mai ajungi să creezi.

Rănită în amorul propriu, Valerie exclamă:

- Dar nu fac doar copii! Eu...

- Oricum, nu asta este problema. Annabelle este concurenta noastră. După cum ştii, St. Etienne n-a mai creat de ani de zile un parfum.

Tânăra femeie nu se putu stăpâni să nu-l corecteze, asta fu mai tare decât ea:

- De zece ani.

Fluturând flaconul semnat Annabelle, declară:

- Imaginează-ţi că acest parfum era al nostru. Annabelle a dobândit formula recent.

- Cum au reuşit s-o procure?

- N-are nici o importanţă.

- Dacă formula este prezentată, poate face cu ea ce vrea. Pe de altă parte, creatorul vostru de parfumuri a păstrat probabil o dublură.

- Tocmai, n-a făcut-o. Iar casa Annabelle este gata să lanseze parfumul pe piaţă.

- In acest caz, de ce n-a făcut-o încă?

- Ne dă o ultimă şansă: cea de a fuziona cu ei.

Valerie scrută îndelung chipul lui Paul, pe care se vedea mânia.

- Bineînţeles, vei refuza această soluţie, nu-i aşa? Totuşi, gândindu-ne, propunerea nu este stupidă, chiar dacă mă costă s-o mărturisesc; casa voastră are o reputaţie bine stabilită, iar Annabelle dispune de banii necesari şi de entuziasmul tinereţii. Se vor folosi de voi pentru a-şi îmbunătăţi imaginea de marcă. Dar şi voi veţi câştiga o altă clientelă.

- Niciodată!

In tonul său, era o hotărâre îndârjită.

- Niciodată, mă auzi?

Ce uşurare! Oare nu aceste cuvinte erau cele pe care Valerie îşi dorea să le audă din gura lui Paul? In sfârşit, venise momentul să-l manipuleze, pentru a ajunge la scopurile ei.

- Vezi, atunci ai nevoie de parfumurile mele! Sunt gata şi ţi le ţin la dispoziţie. Annabelle va semna un parfum clasic. Şi voi veţi pune pe piaţă o gamă modernă, nouă. Annabelle trebuie bătută pe propriul teren.

Pe chipul lui Paul apăru o expresie mai blândă.

- Nu pot, murmură.

- Vrei să spui că nu vrei.

- Valerie, ştii cât costă lansarea unui parfum? Patruzeci de milioane de dolari! St.Etienne nu-şi poate permite această fantezie.

- Nu-ţi voi cere această sumă extravagantă. Ceea ce vreau, este să-mi prezinţi creaţiile la casa St.Etienne.

Paul se aşează aproape de ea, în faţa alambicului, îi luă mâinile în ale sale şi-i vorbi cu multă răbdare.

- Ai talent. Un real talent. Poate că, mai târziu, cu ceva mai multă experienţă, vei dori să schimbi natura creaţiilor tale, să te orientezi spre un parfum mai complex, mai ameţitor.

- Un parfum care s-ar asemăna celor de la St.Etienne? Să ştii, nu sunt o începătoare. Se fac mai mulţi bani de când îmi lansez creaţiile. N-am început în această dimineaţă, la cererea ta.

Dând capul pe spate, Paul izbucni în râs, apoi exclamă:

- Ah! Valerie, în cazul în care am putea pune în sticlă hotărârea ta, am fi foarte bogaţi!

Aşadar, îşi bătea joc de ea! Pentru că era blondă, o considera fără îndoială o începătoare aiurită, măruntă şi neînsemnată. Nu trebuia să fii o brunetă sublimă, pentru a fi luată în serios. O dată în plus, Valerie avu confirmarea.

Văzându-i mina înciudată, Paul încercă s-o înveselască.

- Haide, nu fi supărată! Am să-ţi cer o favoare.

- Despre ce este vorba?

- Femeia aceasta de la casa Annabelle, chiar mă plictiseşte.

- Este brunetă?

- Poftim?

Cum o privea fără să înţeleagă, Valerie scutură din cap.

- Nu, nimic. Continuă, te rog.

- Vreau o copie a acestui parfum. Nu cer perfecţiunea, ci pur şi simplu o copie destul de bună pentru a înşela pe cineva fără experienţă. Ai început să lucrezi pe acest parfum şi ai rezultatele analizei. Aşa că, mă gândesc că eşti în stare să-mi dai satisfacţie.

- De ce ai nevoie de o imitaţie, atunci când eşti în posesia unei mostre?

îşi punea această întrebare încă de la început. Oare Paul fusese răspunzător de formulă şi se temea să

mărturisească la St.Etienne că o pierduse?

După o uşoară ezitare, Paul răspunse:

- Aş dori să comand un parfum la Sublimaroma. Chiar pe acesta. Trebuie oare să-mi explic motivele?

Fireşte că nu! Drept cine o lua? încurcată, Valerie răsfoi prin hârtii, scoase un formular şi, luând un creion, se pregătea să scrie, la dictarea lui Paul.

- Ei bine, ce cantitate? îl întrebă.

- Nu fi furioasă împotriva mea, Valerie.

- Furioasă? De ce aş fi furioasă?

- în acest caz, acordă-mi un zâmbet.

N-avea nici cea mai mică dorinţă s-o facă. Nu dorea câtuşi de puţin să-i dea ceea ce cerea. Şi totuşi, zâmbi. Pentru că avea un fel de a o privi care o tulbura.

Fără să-şi dea seama de emoţia pe care o făcea să se nască în ea, Paul trecu la mărturisiri.

- Să ştii că sunt foarte necăjit. Femeia aceasta de la Annabelle mă hărţuieşte în asemenea măsură, încât aş vrea...

- Să-i trimiţi un litru din propriul parfum, într-un flacon somptuos.

- Exact.

- Un flacon care să curgă, bineînţeles, adăugă Valerie. Povestea să-i dea o migrenă serioasă... Contează pe mine. Mă ocup eu de tot. Acest mic joc mă va amuza foarte mult.

In sfârşit, înţelesese ce aştepta Paul de la ea! Uşurată şi încântată, Valerie schimbă cu el o privire complice.

- Foarte bine, declară Paul, ridicându-se. Iţi dau, să

zicem, o săptămână.

Tânăra femeie dădu din cap, în timp ce el adăugă:

- Până atunci, voi vizita celelalte magazine St.Etienne de pe acest continent. Incearcă să-ţi procuri sticla cea mai impresionantă care există.

Dacă nu spunea nimic, va saluta. O va saluta şi va pleca, era sigură. Şi Dumnezeu ştie când îl va revedea! Trebuia să-l reţină cu orice preţ. Luând mostra de la Annabelle, exclamă:

- Parfumul acesta conţine civetă. Eu n-am folosit-o ca fixator pentru că procedeul este secreţia unei glande a unei pisici etiopiene. Nu-mi place ca să se folosească animalele pentru a crea cosmetice.

- Presupun că nu porţi nici blănuri?

- Nu, nu port. De altfel, la Houston, anotimpul rece nu durează decât trei zile. Inutil să fie masacrate sărmanele animale, pentru a-ţi fi cald atât de puţin timp.

Oare ghicise că nu-i vorbea decât pentru a-l reţine? Oricum, Paul întrebă:

- Te deranjează dacă mă aşez alături de tine, pentru a te privi lucrând?

Bineînţeles că o deranja, dar pentru că asta îi permitea să mai împartă încă un timp cu el, cum să refuze? Ii întinse un scaun.

- Sunt sigur că există fixatoare sintetice la fel de eficiente ca civeta, îi spuse.

- Ai dreptate. Dar nu voiam să le folosesc fără să te avertizez.

Valerie începu din nou să dozeze amestecurile şi să

le miroasă.

- Unde se află magazinele St.Etienne, Paul?

- La Montreal, Palm Beach, Scottsdale şi Miami.

Fireşte, oraşe populate de pensionari, cu excepţia Montrealului! Valerie se feri totuşi să facă observaţia.

- Avem de asemenea magazine mai importante la Hong Kong şi Abu Dhabi, reluă Paul.

- Impresionant.

- Saudiţilor le plac materialele ţesute cu fir pe care le folosim la rochiile noastre de seară.

„Le place de asemenea parfumul ameţitor pe care m-am însărcinat să-l copiez“, gândi Valerie. După ce scufundă o bucată de sugativă în amestec, i-l dădu lui Paul s-o miroase.

- Ce crezi?

- Ii lipseşte încă nota dominantă, cred. Dar nu este rău. Ai un talent natural.

- Mai ales am muncit foarte mult pentru a-mi dezvolta mirosul.

- Intenţionezi să mai lucrezi, pentru a-l dezvolta si mai mult?

Valerie scufundă o nouă bucată de sugativă în alambic.

- Evident, cu condiţia de a fi sigură că asta mă ajută în carieră.

- De ce nu faci un stagiu într-o casă de renume? Asta ţi-ar permite apoi să-ţi găseşti o slujbă oriunde.

- Am deja o slujbă.

- Voiam să spun, o slujbă de creatoare de parfumuri.

Cu un gest exasperat, Valerie aruncă bucata de sugativă pe birou şi exclamă:

- Sunt deja creatoare de parfumuri. Ce crezi? De ce ar trebui să lucrez pentru altcineva? Obiectivul meu nu este să-mi petrec viaţa într-un laborator, pentru a face ceva. îmi plac parfumurile şi tot ce ţine de domeniul parfumeriei. Nu numai mirosurile. însuşi actul de creaţie ţine de magie.

Paul o ascultase în tăcere. Aplecându-se spre ea, murmură:

- Ei bine, gândeşte-te la toate avantajele pe care ţi le va aduce o funcţie de creatoare de parfumuri într-o casă de prestigiu.

- Ştiu. De aceea încerc să-mi dezvolt afacerea. într-o zi, Sublimaroma îi va face concurenţă lui St.Etienne. îţi promit.

- Da, repetă Paul, cu o voce ciudat de indiferentă. Poate într-o zi va reuşi asta.

Ridicându-se, o privi îndelung, înainte de a o saluta.

- La revedere, Valerie.

Capitolul 5

Paul îi lipsea teribil, şi nu reuşea să înţeleagă de ce. La urma urmei, de-abia îl cunoştea. Totuşi, destul de bine pentru a-şi aminti că se simţise feminină, în prezenţa sa. Poate era doar acel sentiment de a fi „altfel“, cel care-i lipsea?

In principiu, Paul nu trebuia să se întoarcă înainte de câteva zile, dar Valerie dorea să termine cât mai repede cu copia pe care i-o comandase. Umpluse deja mai multe flacoane cu amestecuri de care era departe de a fi mulţumită, toate nefiind decât imitaţii palide ale ameţitorului parfum de la Annabelle. Pentru a evita risipa, i se păruse judicios să înceapă prin folosirea de ingrediente ieftine, înainte de a îndrăzni să utilizeze materiale mai scumpe.

- Valerie, priveşte această sticlă!

Melody tocmai intrase în laborator. încântată de această diversiune, Valerie se duse să arunce o privire în cutia pe care asociata sa i-o aşezase pe masă.

Era rândul lui Melody să-şi petreacă ziua la Sublimaroma. îmbrăcată într-o fustă lungă neagră şi o bluză albă, cu părul lung strâns pe ceafă cu o clamă din baga, părea la fel de deplasată în magazin ca prietena sa de la Floreal.

- Este ceea ce am găsit mai mare.

Valerie măsură cu o privire critică recipientul pătrat, care amintea uşor de flaconul celebrului parfum Chanel nr.5 şi scutură din cap.

- Nu. Imi trebuie ceva mult mai mare, Melody.

Arătând o sticlă de pe etajeră, adăugă:

- Ceva de această dimensiune.

- Dar este sticla de apă de Seltz!

Melody părea îngrozită.

- N-are nici măcar dop! remarcă. Evident, i-am putea totuşi fabrica unul, dar nu garantez că nu se va sparge.

Observaţia sa o făcu pe Valerie să zâmbească. Melody punea întotdeauna totul la inimă. Incă acolo, se gândea la cel mai bun mijloc de a procura un recipient de mare dimensiune care să nu le greveze prea mult bugetul. O sticlă de suc de mere ar putea rezolva problema. Această propoziţie nu stârni deloc entuziasmul asociatei sale, iar Melody îi supuse o altă idee:

- Şi dacă i-am cere unui sticlar să ne fabrice un flacon pe măsură?

- Cunoşti un sticlar? întrebă Valerie, uluită.

- Cunosc unul. Participă la Festivalul Renaşterii. Ştiu unde să-l găsesc: locuieşte acolo tot anul.

- Genial! Melody, eşti absolut genială!

- I-am vorbit deja despre asta. Va fi pregătit să facă o sticlă de dimensiunile pe care le doreşti. Dar m-a prevenit: gâtul unui asemenea recipient va fi foarte fragil. Şi dacă dopul nu este mânuit cu multă prudenţă, s-ar putea să se spargă. Iată de ce, m-am gândit că nu-ţi va conveni.

- Dimpotrivă! exclamă Valerie încântată. Repede,

dă-mi numărul de telefon al acestui bărbat. Vreau să-l sun imediat.

- Dar ce vrei să faci?

- Ceea ce i-a făcut Josephine lui Napoleon, când a părăsit-o. A împrăştiat mosc în apartamentele imperiale. Napoleon detesta parfumul de mosc şi, spre ghinionul lui, este unul din mirosurile cele mai persistente.

Evident, Melody nu înţelegea nimic. Cu ochii mari de uimire, o întrebă:

- Şi?

- Şi datorită minunilor chimiei moderne, vom pune în cea mai mare sticlă provizii de mosc din toate timpurile!

Aşadar, câteva zile mai târziu, sticlarul veni să livreze la Sublimaroma o sticlă superbă, cu dopul sculptat în petale de trandafir alb. Ce idee excelentă avusese Valerie punând să fie reprodusă firma St.Etienne! Va fi un bobârnac la adresa vicepreşedintei de la parfumurile Annabelle, de fiecare dată când va încerca să scape de fluxul copleşitor de mosc.

Până atunci, copia nu era încă în întregime pusă la punct. Şi fiecare încercare îi amintea lui Valerie mirosul persistent care domnea în camera lui Paul, când descoperiseră mostra. La acea amintire, o copleşea un acces de furie. Valerie ştia că parfumul de la Annabelle era destinat să devină un clasic de prestigiu, iar acest gând o deprima profund. Deoarece era convinsă că propriile creaţii, Strălucirea soarelui şi

Petala lunii, ar fi convenit de minune clientelei de la Annabelle. Păcat că Paul se opusese cu încăpăţânare modernizării de la St.Etienne.

Exact în clipa în care formula aceste gânduri, sună telefonul. Era chiar Paul, care suna pentru a afla veşti despre munca sa. Puţin dezamăgită că nu se interesase mai întâi de ea, îi răspunse:

- Sunt aproape gata să încerc esenţele rare.

- Mai ales să nu grăbeşti lucrurile. îţi mai rămân câteva zile. Sunt blocat de zăpadă.

- Unde asta? La Palm Beach sau la Miami?

Un hohot de râs izbucni la celălalt capăt al firului şi-l auzi exclamând:

- Valerie, eşti foarte nostimă. Sunt la Montreal şi aproape toate zborurile au fost anulate.

- Sper că vei profita de asta pentru a face o bătaie cu bulgări de zăpadă.

- Tocmai mă antrenez, deoarece dacă Houston trebuie să beneficieze de aceleaşi condiţii climaterice la întoarcerea mea, vreau să te pot bate.

- Imposibil. Suntem în plină perioadă a Crăciunului şi voi fi mult prea ocupată ca să mă joc.

- Dimpotrivă, Valerie, nu este moment mai bun pentru a te juca, decât Crăciunul. De altfel, te voi lăsa să alegi tu însăţi jocul.

- Paul...

- Dacă refuzi, voi alege eu. La revedere.

Declic. Inchisese.

Gânditoare şi descumpănită, Valerie puse

receptorul la loc, întrebându-se ce voise să spună Paul. Şi dacă pur şi simplu îşi bătea joc de ea? Dacă o considera drept o ambiţioasă fără minte, incapabilă să progreseze în meseria sa, la ce i-ar folosi să continue să lucreze pentru el? Subit, nu mai simţi nici o dorinţă de a continua încercările de copiere a faimosului parfum de la Annabelle. Posomorâtă, se îndreptă spre rafturile pe care erau expuse propriile creaţii, în flacoane somptuoase de cristal şi se opri pentru a le admira.

In acea clipă, o auzi pe Nataşa murmurând:

- In sfârşit, s-a hotărât să intre.

Indicând cu capul o femeie elegantă, care împingea uşa magazinului, tânăra asistentă adăugă:

- Asta este cel puţin a treia oară când se opreşte în faţa vitrinei.

Spre marea surpriză a lui Valerie, clienta se îndreptă direct spre ea, spunând:

- Sunteţi proprietara magazinului, nu-i aşa?

- Intr-adevăr, sunt Valerie Simpson.

- Caroline Waite, spuse femeia, întinzându-i mâna.

Era înaltă, sculpturală, cu un superb păr brunet. Intr-un cuvânt, sublimă.

- Cu ce vă pot ajuta?

- Este vorba mai curând de un ajutor reciproc, răspunse tânăra femeie, pe un ton enigmatic.

Intrigată, Valerie căută în memorie ce-i amintea numele de Caroline Waite. în zadar. Nu-i amintea nimic. Chiar nimic.

- Nu înţeleg prea bine, murmură.

Femeia nu-şi ascunse surpriza.

- Paul nu v-a vorbit despre mine?

Ei bine, nu. Paul nu rostise nici o clipă numele Carolinei. Valerie era sigură de asta. După o ezitare, care nu-i scăpă cu siguranţă nou-venitei, răspunse:

- Nu, îmi pare rău.

- Oh, Dumnezeule! Poate n-ar fi trebuit...

Femeia îşi muşcă buzele. Apoi, punând mâna pe braţul lui Valerie într-un gest rugător, continuă:

- Vă rog, nu spuneţi nimănui că am venit... Nu mi-am dat seama că Paul... Dumnezeule, ce gafă din partea mea! Dacă am face ca şi când n-am intrat decât pentru a cumpăra unul dintre parfumurile dumneavoastră? Este oare posibil?

Incredibil cât de jenată părea dintr-o dată.

- De ce nu? replică Valerie. De altfel, poate asta era adevărata dumneavoastră intenţie?

Sincer, voia s-o facă să se simtă bine. Şi probabil reuşise, deoarece Caroline îi adresă un zâmbet prietenos.

- Mulţumesc foarte mult.

- Cum l-aţi cunoscut pe Paul?

Valerie îşi regreta deja întrebarea. Dacă această Caroline o credea geloasă?

- Suntem colegi.

Aşadar, Paul lucra cu această femeie? în acest caz, de ce nu-i vorbise despre ea? Ciudat! într-adevăr ciudat...

- Vindeţi doar copii? întrebă Caroline.

- Nu, vând şi propriile mele creaţii. Iată ultimele două parfumuri: Strălucirea soarelui şi Petala lunii. Dacă vreţi să le încercaţi...

Caroline mirosi una după alta cele două mostre pe care i le întinse Valerie. In ciuda eleganţei rafinate, nu semăna cu clientela tradiţională de la St.Etienne. De altfel, Valerie ar fi jurat că hainele sale purtau altă marcă, deoarece jupa îi descoperea genunchii. Ori, era bine ştiut, St.Etienne nu descoperea niciodată un genunchi.

- Sunt foarte plăcute, declară Caroline aranjând mostrele în poşetă. Cine le realizează?

- Eu.

- Natural! Ar fi trebuit să-mi dau seama că sunteţi creatoarea. Voi fi foarte onorată dacă aţi inventa un parfum special pentru mine.

„Din ce în ce mai ciudat“, gândi Valerie. Era evident, Caroline nu-şi dorea să dezvăluie adevăratul motiv al prezenţei sale aici. Şi dacă fusese trimisă de Paul în misiune, pentru a testa capacităţile lui Valerie? Da, desigur! Voia s-o pună la încercare. Ei bine, în acest caz, mai bine să nu-şi ascundă deloc talentele.

Politicoasă, Valerie o făcu pe vizitatoare să se aşeze în faţa micului alambic destinat demonstraţiilor.

- Pentru început, vă voi prezenta câteva acorduri, pentru a vedea care vă convin.

- Acorduri?

- Astfel numesc eu amestecurile de la mai multe creme, care reprezintă baza parfumurilor mele. Vom vedea ce vă place.

Caroline mirosi, una după alta, micile bucăţi de sugativă îmbibate cu amestecurile pe care i le întindea Valerie, respingându-le de fiecare dată cu o grimasă. Nici o esenţă floral nu-i convenea. Acelaşi refuz pentru pielea de Rusia şi pentru mosc. Valerie începuse să-şi piardă răbdarea, când Caroline o întrebă:

- Nu aveţi să-mi propuneţi ceva mai uşor?

- Strălucirea soarelui este un parfum foarte uşor. V-am dat o mostră din el adineaori.

- Ah, da, într-adevăr. Dar aş vrea în acelaşi timp... cum să vă explic? Ceva...

- Ceva stimulator şi dulce în acelaşi timp?

- Da! Exact aşa ceva! Asta corespunde pe deplin personalităţii mele. Oare cum aţi ghicit? Mă întreb dacă pishologii au făcut studii pentru a şti de ce o anumită persoană alege un anumit parfum.

- Trebuie să fie un subiect pasionant de studiat, murmură Valerie.

Şi în acea clipă înţelese că o detesta pe Caroline. Ceea ce n-o împiedică să o întrebe cu cea mai desăvârşită amabilitate:

- Aveţi intenţia să participaţi cu Paul, la seminar?

- De data aceasta, nu! Dar mi-ar plăcea foarte mult să-mi explicaţi cum vi-l imaginaţi.

Ce poate fi mai entuziasmant, decât să vorbeşti despre ceea ce ţi-e drag? Valerie nu se lăsă rugată, menţionând o mulţime de amănunte destinate să dea planurilor sale o dimensiune, cu siguranţă destul de departe de realitate. Dar ce erau rău în a înfrumuseţa

adevărul, dacă asta era pentru o cauză bună?
Caroline trebuia să-i raporteze, cu orice preţ, lui Paul ceea ce auzise aici, pentru a-i da dorinţa de a participa la seminar. Şi pentru asta, trebuia s-o impresioneze mai întâi pe ea.

- Ştiţi probabil că Paul se interesează mult de acest seminar, spuse Valerie.

O expresie de surpriză apăru pe chipul Carolinei. O expresie trecătoare, totuşi.

- Oh, Paul! Dacă ar trebui să ai încredere în toate capriciile sale!

Teribil de ofensată, Valerie replică:

- Acesta nu este un capriciu. Paul şi cu mine am făcut deja planuri împreună.

- Adevărat?

- Adevărat.

Caroline scutură din cap.

- Valerie, mi-ai făcut o favoare. Lasă-mă să ţi-o înapoiez. Nu te încrede în promisiunile lui Paul. Nu spera nici un ajutor financiar de la St.Etienne. Nici unul.

- Şi de ce?

- Pentru că Paul este cel care are nevoie de ajutor. Se află într-o situaţie financiară dramatică.

Lovitura era dură. Valerie încercă să-şi ascundă stupefacţia.

- In acest caz, de ce îşi propune să sponsorizeze un tânăr creator de parfumuri? exclamă. Voi organiza un concurs în cadrul seminarului, iar câştigătorul va face

un stagiu în laboratoarele de la St.Etienne.

In zâmbetul pe care Caroline i-l adresă când răspunse, se citea mila:

- Nu ştiu ce ţi-a promis Paul. Dar te pot asigura că, în afară de susţinerea morală, nu-ţi va aduce nimic. îmi pare rău că am pus capăt iluziilor dumitale.

Oare de ce o fi făcut Paul promisiuni pe care ştia că nu le va putea ţine? Prin mintea lui Valerie trecu un gând groaznic şi dacă această Caroline era superioara ierarhică a lui Paul? Dumnezeule! Această afacere devenea un coşmar. încercă un ultim argument.

- A spus că-şi va putea asuma răspunderea lansării parfumurilor tânărului creator câştigător.

- Că „îşi va putea“, făcu observaţia Caroline. Asta nu angajează cu nimic. Ştii, St.Etienne este o afacere de familie. Şi sunt foarte mândri de ea. Până acum, nici un străin nu a fost admis în clanul lor.

Oare ce voia să spună? Că Paul se jucase cu Valerie promiţându-i cerul şi pământul, ştiind totuşi că nu vor fi niciodată pe picior de egalitate? Dar cine era Caroline pentru a-şi permite asemenea insinuări?

- Pentru St.Etienne şi dumneata eşti o străină, nu-i aşa? întrebă Valerie.

Caroline se ridică, dădu capul pe spate şi replică:

- Da, dar nu pentru mult timp.

Capitolul 6

- M-a minţit!

Valerie nu mai putea. Erau două zile de când o cuprinsese mânia. Şi până la urmă, izbucni, trebuia să se întâmple. Din fericire, în acea clipă, în magazinul Floreal nu se afla nici un client.

Valerie tuna şi fulgera. Melody îşi privi asociata cu surprindere dar, abţinându-se de la orice comentariu, îi întinse un coş plin de săculeţe de dantelă.

- Cu mentă, cu iarbă-neagră, cu caprifoi... îi spuse. Mă poţi ajuta să le leg cu panglici? Le vei găsi acolo, pe etajeră.

- De ce m-a minţit Paul? De ce? Te întreb!

Această întrebare, Valerie i-o pusese în timp ce desfăşura automat un ghem de panglică pastel.

Cu sângele-rece obişnuit, Melody o interogă:

- Te-a minţit într-adevăr? In legătură cu ce?

- Se pare că St.Etienne se află pe punctul să dea faliment. In acest caz, cum va putea să sponsorizeze un tânăr creator? Nu-i pot nici măcar plăti lui Paul un bilet de întoarcere în Europa.

Această remarcă o cufundă pe Melody într-o mare uimire. Pentru a-şi da timp de gândire, începu să şteargă de praf sticlele de suc de fructe, umplute cu lapte hidratant. Simpla vedere a acelor recipiente improvizate o deprimă profund pe Valerie şi începu să regrete că se repezise în prăvălia asociatei sale în timp ce n-avea nimic de făcut acolo în acea zi. Da, dar cum să rămână singură mai mult timp şi să ţină în ea acea furie ce-o copleşise de la vizita Carolinei?

Paul îi plăcea enorm. Nu putea admite că este în stare de o asemenea ipocrizie. Lângă el, Valerie se simţea recăpătându-şi energia. îi plăcea totul la el: inteligenţa, mintea sa deschisă. Curtoazia făcea de asemenea parte din farmecul său. Şi iată că insinuările Carolinei stricaseră totul! Cum oare să creadă că manierele amabile ale lui Paul erau sincere şi nu dictate de calcule meschine? Şi nu era umilitor să se lase dusă cu zăhărelul, fie şi de acest bărbat atât de seducător?

Melody începu să vorbească, scoţând-o din aceste reflecţii triste:

- Ce s-a întâmplat? A semnat oare cecuri fără acoperire?

- Bună întrebare. Dar nu i-am cerut un cec.

- în acest caz, exagerezi! Dacă eu eram cea care lăsa un client să plece fără să plătească, te-aş fi auzit ţipând.

- Este cu totul altceva.

Melody afişă un aer sceptic şi-şi reluă curăţenia

- Este cu totul altceva, te asigur! insistă Valerie.

Credea asta. Elegantul Paul St.Steven n-avea nimic de-a face cu clientela de la Floreal. Totuşi, să facă o asemenea remarcă în faţa asociatei sale, risca s-o rănească. Aşa că Valerie preferă să continue conversaţia în alt domeniu.

- Singurul lucru de făcut era să dau telefon şi să verific dacă există într-adevăr magazine St.Etienne acolo unde a spus Paul.

- Ei bine?

- Ei bine, există.

- In acest caz, nu văd unde este problema.

Valerie oftă. Işi jurase să nu-i vorbească asociatei sale despre vizita Carolinei Waite, dar era peste puterile ei să păstreze această taină prea mult timp. Povesti aşadar totul, ştiind că putea conta pe discreţia lui Melody. Aceasta îşi ascultă prietena cu multă atenţie şi în final exclamă:

- Pentru ce motiv i-ai acorda mai multă încredere acestei femei, decât lui Paul? Ce rol joacă exact în întreprinderea St.Etienne?

- N-am nici o idee.

- Pe scurt, nu cunoşti nimic despre ea, nu-i aşa?

Melody scutură cârpa de praf, o puse la loc şi, cu mâinile
în şolduri, o măsură cu gravitate pe Valerie.

- Mă miră un lucru, reluă. Această faimoasă Caroline n-a ezitat să te pună la curent cu greutăţile prin care trece întreprinderea sa. Să-ţi facă ţie, unei străine, confidenţe! Iată ce mi se pare foarte curios. Cât despre Paul, poate are intenţia să-ţi cumpere parfumurile.

Străduindu-se să înnoade o panglică roz pe un ultim săculeţ de dantelă, Valerie murmură:

- Da, dar nu mai am intenţia să i le vând acum, când îi cunosc problemele cu resursele disponibile ale societăţii.

- Prudenţa ta mi se pare justificată. Şi cum este

imposibil să verifici spusele Carolinei... în calitate de întreprindere particulară, St.Etienne nu este supusă aceloraşi reglementări ca celelalte societăţi.

Iată o remarcă ce părea surprinzătoare din partea lui Melody! Valerie nu-şi credea urechilor.

- Este practic imposibil să cunoşti cifrele de profit ale unei firme particulare, pentru că nu ţine să le facă publice, continuă Melody. Legea este astfel făcută...

De data aceasta, Valerie rămase mută de uimire. Văzând-o pe Melody făcând ordine liniştită pe etajeră, o întrebă în cele din urmă:

- Cum de ştii aceste lucruri?

- Ben mi-a vorbit despre ele.

Soţul său? Hotărât lucru, Valerie mergea din surpriză în surpriză.

- îl interesează dreptul afacerilor?

- Da. Studiază cursuri de piaţă bursieră, pe calculatorul său.

- Ben are un calculator?

Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi imaginat Valerie. Ben, blândul visător, se interesa de informatică.

- Da, are un calculator. I-am cerut să facă cercetări despre St.Etienne, acum câteva zile. Dar ei nu apăreau pe fişierele de informaţii. Cu siguranţă, pentru că s-au întemeiat în Franţa.

- Dacă ai un calculator... începu Valerie.

- Nu este al meu. Este al lui Ben.

- N-are importanţă. Aş vrea doar să ştiu de ce nu te foloseşti de el pentru contabilitatea voastră.

- Pentru că tu eşti cea care se ocupă de toate acestea.

- Nu ştiam că aveţi un calculator, altfel... Oare de ce nu mi-ai spus?

- Ben l-a cumpărat pentru copii. Apoi a învăţat să-l folosească. Este atât de important?

O cută adâncă, verticală, se săpă pe fruntea lui Melody. O cută pe care Valerie n-o ştia.

- Aş putea să-l învăţ pe Ben să ţină contabilitatea magazinului vostru. Treaba asta îmi ia foarte mult timp.

- Inevitabil, complici întotdeauna totul.

- Dacă pe treceai ca mine ore întregi înşirând cifre, ai fi văzut că nu este atât de simplu.

în timp ce Valerie simţea sporindu-i proasta dispoziţie, Melody îşi păstra sângele-rece obişnuit.

- Apropo, Valerie, ai remarcat că am schimbat aşezarea produselor pe rafturi? Am preferat să le regrupez pe tipuri de parfumuri. Şi mă felicit, deoarece cifrele de vânzări au sporit.

- Formidabil! Cu cât au crescut?

- Greu de spus... Am constatat doar că toţi clienţii mei cumpără mai mult decât înainte.

Melody, care orna un coş de săpunuri mici de toaletă din zmeură, îl lăsă să cadă pe jos.

- Ce neîndemânare! Vezi, este suficient să mă gândesc la cifre, pentru ca să fac prostii.

Oftând, Valerie îşi ajută prietena să-şi repare stângăcia. Hotărât lucru, Melody nu se va schimba niciodată.

- în acest caz, să nu ne mai gândim la asta. Pentru că am făcut-o întotdeauna, voi continua.

- Ben nu este de părerea ta. Şi are dreptate. Presupune că vei încheia o afacere interesantă cu Paul. Vei avea alte lucruri mai importante, decât să ne ţii nouă contabilitatea.

- Pe tine şi pe Ben nu vă voi părăsi niciodată.

- Nu ne datorezi nimic, Valerie.

- Ba da, şi pe bună dreptate. Voi m-aţi învăţat totul. Dacă nu v-aş fi întâlnit, n-aş fi avut niciodată ideea de a deveni creatoare de parfumuri.

- Iar noi, fără tine, n-am fi putut practica niciodată meseria care ne place. Dar ştiu că ai multe visuri şi dacă Paul te poate ajuta să le realizezi, nu vreau cu nici un preţ să-ţi fiu un obstacol în drum.

Ultimele cuvinte ale asociatei sale o urmăriră pe Valerie tot timpul drumului înapoi la Sublimaroma. Visuri? Da, Valerie avea visuri. Dar soarta îşi făcuse uneori o plăcere răutăcioasă din a-i transforma cele mai frumoase visuri în coşmaruri. Poate mai târziu va reuşi să se separe de asociata sa? Asta ar însemna că, în acea zi, Ben şi Melody ar suferi o adevărată transformare. Pentru că vor deveni ambiţioşi. Ca ea.

Din păcate, Melody avea toate şansele să rămână Melody. O prietenă încântătoare, idealistă, fără ambiţii, întotdeauna mulţumită. In definitiv, de ce oare voia cu orice preţ să transforme oamenii pe care-i iubea?

Ea, dimpotrivă, voia să facă lucrurile să se mişte, să se lupte şi să câştige. De ce era aşa de greu? Din cauza taxelor, a preţurilor materiilor prime, care creşteau în

fiecare an. In nouă ani, afacerile nu progresaseră deloc. Şi dacă ar vorbi cu Ben? Pentru că-l interesa informatica, poate ar fi gata să ia parte mai activ la gestiune?

Cu aceste ultime gânduri, Valerie îşi parcă maşina în Moll şi porni spre magazin pe aleea care dădea direct spre vitrină. Astfel, se punea în situaţia clienţilor care descopereau Sublimaroma, printre celelalte magazine. Şi va putea răspunde la întrebările pe care se întâmpla să şi le pună: faţada era destul de luminată? Avea oare nevoie de o decorare mai elaborată? Va atrage privirea trecătorilor în căutarea unui cadou de Crăciun?

în faţa uşii, Valerie se opri, îndrăznind o privire în spatele geamului. Şi brusc, inima începu să-i bată foarte puternic. în spatele tejghelei, aplecat deasupra alambicului pentru demonstraţii, Paul St.Steven, îmbrăcat într-un costum de-o eleganţă ireproşabilă, făcea testări de mostre de parfum pentru două cliente cu părul alb.

Aşadar, se întorsese. Şi acest lucru o umplea pe Valerie de o imensă bucurie, în ciuda îndoielii pe care i-o semănase în suflet vizita Carolinei.

Dumnezeule, cât era de seducător! Mai mult decât în amintirea ei. Avea părul puţin mai lung decât cerea moda, iar această pieptănătură îi stătea foarte bine. Trăsăturilor feţei, evidenţiate, le lipsea regularitatea pentru a fi calificate drept frumoase. Deoarece frumuseţea lui Paul nu corespundea canoanelor clasice de frumuseţe. „Bărbătesc“. Acesta era calificativul care

i se potrivea. Observându-l, Valerie simţi dispărând toată mânia pe care o nutrise împotriva lui. Paul înclină capul, căută registrul de comenzi şi-l deschise imediat, ca şi când se afla în magazinul său. Oare ce făcea Nataşa? Valerie aşteptă un timp, dar cum asistenta sa nu apărea, preferă să intre.

- Bună ziua, Valerie. Incântat să te văd.

Paul o salutase cu un entuziasm care părea sincer. Apoi, întorcându-se spre cele două cliente, continuă:

- Doamnelor, v-o prezint pe Valerie Simpson, proprietara acestui magazin. Vă va putea răspunde la toate întrebările la care eu nu am putut răspunde.

Abordând cel mai fermecător zâmbet, Valerie îşi luă locul obişnuit în spatele tejghelei, dar cele două femei nu-i acordară nici o atenţie. Ce importanţă avea? Valerie îşi cunoştea meseria.

- Care este parfumul dumneavoastră preferat? le întrebă.

Una dintre cele două femei se întoarse spre Paul. Şi, ca şi
când Valerie nu exista, i se adresă direct lui.

- Dar dumneavoastră? Pe care-l preferaţi?

Acesta îşi luă cea mai caldă voce pentru a răspunde:

- Este secret.

Se aplecă spre doamnele care roşiseră de jenă, le privi drept în ochi şi continuă:

- Imi plac parfumurile care îmi amintesc de femeile iubite. Acesta de exemplu...

Scoase dopul unui flacon, eliberând o adiere de parfum de gardemia, care se răspândi în magazin.

- De fiecare dată când îl inspir, mă gândesc la mama, spuse.

Cea mai puţin timidă dintre cele două femei îi dădu o palmă uşoară peste braţ, maimuţărindu-se.

- Mare noroc pe mama dumneavoastră să aibă un asemenea fiu.

Un uşor resentiment o copleşi în acea clipă pe Valerie. Aşadar, Paul flirta cu clientele! Iar ea se vedea redusă la rolul de figurantă, în propriul magazin. I se întâmplase deseori să fie luată drept vânzătoare, nu putea să nege asta, dar găsise întotdeauna mijlocul de a restabili situaţia. Iar acum, era hotărâtă să nu se lase lipsită de autoritate.

- Iată un parfum care ar trebui să se potrivească foarte bine, afirmă ea, deschizând un flacon care conţinea o compoziţie floral foarte dulce.

Osteneală zadarnică. Ignorându-i remarca şi eşantionul care li se oferea, cele două cliente îl urmară pe Paul la celălalt capăt al tejghelei, fără să-l scape din ochi.

îngrozitor de ofensată, Valerie se prefăcu interesată de registrul de comenzi. Simţea cum, treptat, mânia o cuprindea din nou. Şi când îl auzi pe Paul lăudând calităţile parfumului pe care tocmai îl propusese ea, fu gata să se sufoce de furie.

- Vreţi să notaţi, domnişoară Simpson: două flacoane din culoarea roz a dimineţii, exclamă Paul.

Părea că se amuză. Valerie l-ar fi pălmuit cu plăcere. Totuşi, imediat îi apăru ridicolul situaţiei: era geloasă pe cele două doamne care i-ar fi putut fi bunice! Şi, cum afacerile rămâneau afaceri, fără să spună vreun cuvânt, notă conştiincios ceea ce îi ceruse Paul să noteze.

Fermecate încă, cele două cliente nu păreau grăbite să plece.

- Se poate încerca şi acesta? întrebă una dintre ele.

Când o văzu arătând cu degetul Strălucirea soarelui,
Valerie se simţi răzbunată. Dar sentimentul de datorie îi fu de
scurtă durată. Deoarece Paul nu găsi nimic altceva mai bun de făcut decât să-şi suflece mânecile cămăşii şi să vaporizeze câteva picături din creaţia ei preferată pe încheietura mâinii sale. După care, întinse braţul sub nasul bătrânelor doamne, care exclamară la unison:

- Oh nu! Nu este deloc plăcut!

Evident! Un parfum de damă pe o piele de bărbat nu putea suscita un entuziasm delirant!

Experienţa avu cel puţin avantajul să le hotărască pe cele două cliente să plece, după ce îşi plătiră cumpărăturile. Conducându-le la uşă, Paul se înclină politicos în faţa lor, spunând:

- Rămânem la dispoziţia dumneavoastră. Când veţi vrea să reveniţi....

Se lăsă o tăcere apăsătoare, în timpul căreia Valerie le privi pe cele două doamne traversând aleea, după care remarcă tăios:

- Ai uitat să le urezi o zi bună.

- S-ar putea să nu fie decât o impresie, dar s-ar crede că eşti supărată pe mine.

- Unde este Nataşa?

- Erau nişte solduri puţin mai departe. A plecat să vadă dacă nu găseşte ceva interesant.

- Ah bun!

Cum tonul lui Valerie trăda o profundă supărare, Paul consideră că e bine să se justifice.

- A spus că, la această oră a după-amiezii, clienţii sunt rari. Mamele se duc să-şi ia copiii de la şcoală, iar oamenii care muncesc n-au părăsit încă birourile. Eu i-am propus să păzesc magazinul, dacă avea de făcut cumpărături.

Işi însoţi cuvintele cu un zâmbet călduros pe care Valerie nu simţi nici o dorinţă să i-l întoarcă. Incă de la început, Paul acţiona ca şi când Sublimaroma nu era decât o mică afacere fără importanţă şi Valerie considera această atitudine ca pe un afront personal.

- Imi reproşezi că aceste două doamne n-au catadicsit să ţină cont de prezenţa ta, nu-i aşa? Este chiar atât de grav asta?

- Scuteşte-mă de condescendenţa ta.

- Ce vrei să spui?

- Cu ce drept te amesteci în treburile mele?

- Nu pune prea mult lucrurile la inimă, Valerie. Ce este rău să faci pe vânzătorul? Sunt obişnuit, să ştii.

- Am deja o vânzătoare. Nu ţi-am cerut niciodată s-o înlocuieşti pe Nataşa.

Paul luă o expresie îngrijorată.

- Sper că n-o vei concedia din cauza asta?

- Este o problemă care nu mă interesează decât pe mine.

- Ar fi teribil de nedrept s-o faci să plătească nişte consecinţe ale acţiunii mele.

Incercând să-şi păstreze sângele-rece, Valerie replică:

- Dacă aş intra într-unul din magazinele St.Etienne şi aş acorda o oră liberă angajaţilor, care ar fi reacţia ta faţă de ei? Sunt sigură că nu ar rămâne nici un minut în plus în serviciul tău.

De data aceasta, atinsese punctul sensibil, deoarece Paul rămăsese fără grai.

Oare cum va ieşi din această situaţie delicată? Tocmai când Valerie îşi punea întrebarea, intră Nataşa, fluturând o vestă roşie, din piele de căprioară.

- Priviţi ce am găsit la Toodle Lou! Este o afacere excepţională! Lou mi-a făcut o reducere de şaptezeci şi cinci de procente, numai pentru că franjurile erau puţin deteriorate. Le voi scurta şi nimeni nu va observa nimic.

Cum Valerie o privea cu un aer sever, Nataşa se întoarse spre Paul, brusc descumpănită.

- Mi-aţi spus că puteam să lipsesc şi că nu mi se va spune nimic.

- Ei bine, m-am înşelat, replică Paul.

Dar tânăra fată îşi regăsise deja buna dispoziţie

- Oh! Cu Valerie, momentele de furie nu durează niciodată foarte mult timp. Aşteptând să-şi revină, mă voi duce să tai nişte franjuri. Foarfecele sunt în

laborator.

învârtindu-se în jurul ei, Nataşa dispăru în încăperea din spatele magazinului.

Stânjenită să rămână singură faţă în faţă cu Paul, Valerie sugeră:

- A venit timpul să încheiem afacerea noastră, ce crezi despre asta?

- Bună idee.

Tânăra femeie îl precedă pe Paul în laborator şi-i ceru asistentei să se întoarcă în magazin. Ceea ce Nataşa făcu cu plăcere.

- Valerie...

Paul se apropiase şi-i pusese timid mâna pe umăr, atingându-i uşor ceafa. Valerie se înfioră. Cât i-ar fi plăcut să se cuibărească lângă el, să nu se mai gândească la nimic, să-şi uite grijile! în schimb, se contractă şi atitudinea încremenită păru că-l descumpăneşte pe însoţitorul său.

- Iartă-mă, continuă acesta. Am greşit. N-ar fi trebuit niciodată...

- Presupun că ai crezut că faci bine.

- Asta nu este o scuză.

- Nu eşti singurul vinovat. Nataşa n-a gândit mai mult decât tine. Dar o iert, pentru că este o vânzătoare excelentă.

- Iată-mă liniştit în privinţa sorţii ei! Mărturisesc, mă simt mult mai bine.

In acea clipă, Valerie consimţi să zâmbească.

- Când vei mirosi ceea ce am preparat pentru tine,

te vei simţi complet bine, spuse.

Il conduse pe Paul în faţa alambicului mare.

- Am să-ţi propun patru versiuni de parfumuri de la Annabelle, continuă Valerie. Totuşi, n-am fost în stare să reproduc exact originalul, trebuie să mărturisesc asta. Tu vei alege. Te las să le încerci.

Părăsi laboratorul, puţin neliniştită, în ciuda certitudinii că se achitase bine de sarcina pe care i-o încredinţase. Doar un expert ar fi capabil să distingă copia de original. De obicei, făcea imitaţii deoarece clienţii îi cereau parfumuri ieftine şi în acest caz, nu folosea decât ingrediente care costau puţin. Dar aici, folosise substanţe rare. La preţul de cost, va trebui să-l adauge pe cel al ambalajului; un parfum de această calitate nu se putea prezenta decât într-un flacon de lux, care să fie el însuşi o operă de artă. Socotind promovarea, marca magazinului, taxele de licenţă, preţul final va ajunge la două sute de dolari uncia, din care jumătate erau beneficii.

Valerie oftă, aproape regretând că nu aparţinea casei Annabelle, care va lansa acest parfum. De fapt, oare cum se va numi noua lor creaţie?

- N-ai etichetat flaconul acesta.

In picioare, în uşă, Paul o scoase din gândurile sale.

- Nu este necesar, răspunse Valerie. Este cel pe care l-ai ales?

Inspiră o adiere din amestecul pe care i-l întinse Paul si
dădu din cap.

- Alegerea ta se potriveşte cu a mea. Este cel în care am folosit o concentraţie mai puternică de uleiuri.

Valerie vru să intre în laborator, dar Paul îi bară drumul, obligând-o să rămână în cadrul uşii, aproape de el.

- Cum ai făcut? o întrebă. Şi atât de repede?

- Să copiezi parfumuri este o artă specială, care se aseamănă cu orchestraţia unei simfonii. Imaginează-ţi o melodie. Dacă este executată de corn, muzica ia alte rezonanţe decât dacă este cântată de trompetă. Fiecare instrument aduce o vibraţie diferită. Cu parfumurile, se produce exact acelaşi lucru. Pot asocia aromele în sute de moduri diferite. Rămâne de descoperit ceea ce a folosit creatorul parfumului. Sunt naturale, sunt sintetice?

Forţând trecerea, Valerie reuşi să intre în laborator. Acolo, luă flaconul original de la Annabelle, îl mirosi şi declară:

- Acesta nu conţine nici o bază sintetică. Anumite ingrediente sunt complet căzute în desuetudine astăzi. Trebuie să fie o formulă foarte veche.

- Intr-adevăr, datează dinainte de al doilea război mondial.

Brusc, Paul părea încordat şi Valerie consideră de preferat
să nu mai insiste asupra acestui subiect.

- Nu ţi-am arătat încă sticla, Paul.

Cu gesturi febrile, coborî de pe o etajeră un pachet pe care-l desfăcu imediat.

- Eu am conceput modelul şi i-am cerut unui sticlar

să-l realizeze. Astfel, dacă parfumul nu este original, recipientul va fi.

Ca fascinat de dopul sculptat în petale de trandafiri, Paul murmură:

- Splendid! St.Etienne ar trebui să pună pe piaţă un flacon ca acesta. Oare de ce nu m-am gândit?

Cu un zâmbet maliţios, Valerie răspunse:

- Trebuie să te avertizez totuşi că gâtul este foarte fragil. Dacă se manipulează dopul fără precauţie, recipientul explodează. Presupun că înţelegi ce vreau să spun.

Paul nu numai că înţelegea, dar aluzia părea să-l încânte. Cu ochii scânteind de bucurie, exclamă:

- Valerie, te ador! Eşti o femeie extraordinară! Ar trebui să lucrăm împreună.

- Este ceea ce nu încetez să-ţi repet. Un singur cuvânt din partea ta şi, Strălucirea soarelui şi Petala lunii îmi vor aduce mie glorie şi pentru St.Etienne, avere.

- Imposibil. Nu ne putem permite să-ţi cumpărăm parfumurile.

- In acest caz, la ce te gândeşti când îmi propui să lucrez cu tine? Ai o slujbă să-mi oferi?

Paul reflectă o clipă, privind-o cu intensitate.

- Ai accepta să uiţi de seminarul tău şi să vii să studiezi în laboratoarele noastre?

Ce să răspundă? Niciodată Valerie nu avusese de luat atât de repede o hotărâre.

- Eu... Nu doresc să abandonez Sublimaroma.

- Nici un creator de parfumuri din lume n-ar refuza

să lucreze în laboratoarele de la St.Etienne.

Evident, numele St.Etienne avea cum să răstoarne convingerile cele mai profund înrădăcinate. Dacă n-ar fi fost intervenţia nenorocită a Carolinei, Valerie ar fi considerat această ofertă ca pe o şansă nesperată. Cu dificultăţilor lor financiare, oare cum o vor plăti?

- îmi câştig bine existenţa, aici, Paul.

- Banii! Dar de ce să ne legăm numai de bani? „Numele bun este mai scump decât aurul“. Fără îndoială, cunoşti proverbul?

- El nu mă împiedică să nu trăiesc cu aer în acel timp.

Pe un ton amuzat şi în acelaşi timp exasperat, Paul replică:

- Dacă înţeleg bine, te pregăteşti să primeşti o altă provocare. Obiectivul tău este să-ţi faci un nume prin forţe proprii, nu-i aşa?

- Exact. Aşa că, răspunsul la propunerea ta, depinde de ceea ce-mi oferi cu adevărat. Casa St.Etienne va fi gata să mă recunoască în calitate de creatoare de parfumuri cu drepturi depline, sau aşteptaţi de la mine să-mi sacrific propriile creaţii pentru a face copii care să poarte marca voastră?

- Oricine ar fi fost măgulit să participe la strălucirea casei St.Etienne. Oricine, în afară de tine. în acest caz, n-are rost să mă mai gândesc mult timp la o colaborare profesională cu tine... Ceea ce nu ne va împiedica să ne orientăm relaţiile într-o altă direcţie.

Valerie nu dorea să-l asculte mai mult timp.

începuse s-o enerveze cu aluziile sale. Pierzându-şi răbdarea, lăsă să izbucnească proasta sa dispoziţie.

- Contrar ţie, eu sunt convinsă că nu este exclus să lucrăm împreună, Paul. Dar nu în întreprinderea St.Etienne. Aici. La mine. Te-am văzut la lucru în această după-amiază, în rolul de vânzător. Excelezi în materie. Pentru sărbătorile de Crăciun, Sublimaroma va avea nevoie de unul suplimentar. Dacă doreşti, postul este al tău.

Se îndreptă cu multă demnitate şi, cu braţele încrucişate pe piept, îl măsură pe Paul. Acesta îşi stăpânea cu greu furia.

- Dacă slujba pe care ţi-am propus-o nu te interesează, este suficient să refuzi. Nu aveai nici un motiv să mă insulţi în mod deliberat, cum tocmai ai făcut-o.

- Tu eşti cel care m-a insultat tratându-mă ca pe o începătoare. închipuieşte-ţi că am acţiuni în propria societate.

- Şi eu.

Surpriza o ţintui pe Valerie pe loc. Paul era oare mai mult decât vicepreşedinte? Ideea n-o atinsese deloc.

- Ce vrei să spui? îl întrebă în şoaptă.

- Casa St.Etienne îmi aparţine.

Capitolul 1

Paul St.Steven. Se prezentase sub numele de St.Steven, nu visase!

Valerie se pregăti să spună ceva, apoi se răzgândi. Dacă i-ar fi căzut cerul pe cap, n-ar fi fost mai şocată.

El o observă cu un aer amuzat, ca şi când îi citea gândurile.

- Am folosit întotdeauna versiunea americanizată a numelui de familie. Chiar de când eram copil. în principiu, oamenii nu se înşală. Toată lumea stabileşte apropierea între St.Steven şi St.Etienne.

Toată lumea, în afară de Valerie! îngrozitor de jenată, tânăra femeie nu mai ştia ce atitudine să adopte.

- Ştiam că Etienne este echivalentul lui Steven, pentru francezi. Dar eram departe de a-mi imagina... Cum să mă mir după asta, că nu m-ai luat în serios?

- Te consider fermecătoare şi plină de prospeţime, replică Paul râzând.

O manieră elegantă de a-i face observaţia că nu era decât o mică provincială naivă! Işi bătea încă o dată joc de ea. Indignată, tânăra femeie nu-şi putea stăpâni mânia.

- Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme cine eşti!

- Cum ai fi reacţionat dacă te-aş fi informat că eram nepotul lui Maurice St.Etienne?

- Maurice St.Etienne! L-aş fi putut avea la seminarul meu pe nepotul lui Maurice St.Etienne!

Valerie părea gata să facă o sincopă.

- Nimic nu este pierdut. Vei organiza seminarul şi voi participa. Promit.

- Promiţi? reluă Valerie fără să pară că înţelege.

- Cu condiţia să mă ierţi.

Revenindu-şi în fire, tânăra femeie începu să protesteze.

- N-am nimic să-ţi iert. Eu am fost proastă. Când mă gândesc că ţi-am oferit o slujbă de personal suplimentar!

- S-ar putea să am nevoie de ea.

Inţelegea oare prin asta că se afla în pragul falimentului, cum pretinsese Caroline?

- Am auzit spunându-se că St.Etienne trăieşte momente dificile, exclamă Valerie.

Paul o privi grav şi dădu din cap.

- Intr-adevăr, destul de dificile.

Oare îi va face confidenţe? Valerie aştepta urmarea, ţinându-şi respiraţia. Dar Paul tăcea. In consecinţă, îl încurajă.

- Nu suntem prieteni? Poţi să-mi vorbeşti cu toată încrederea. Nu ştiu nimic nici despre tine, nici despre familia St.Etienne.

- Oh! familia St.Etienne! îi interesează un singur lucru: să-şi încaseze dividentele. Dar se feresc să investească banii în societate.

Ca şi când nu voia să se oprească mai mult timp asupra acestui subiect, Paul îşi adânci privirea în cea a lui Valerie şi murmură:

- Păcat că femeile din familia noastră nu-ţi

seamănă. îmi plac independenţa şi spiritul tău întreprinzător.

- Uimitor din partea nepotului lui Maurice St. Etienne. Acestea sunt calităţi pe care familia ta nu pare să le aprecieze la o femeie.

- Nu mă confunda cu societatea.

Cu ce ton făcuse Paul această remarcă! Valerie detesta să fie tratată ca o puştoaică.

- Imaginează-ţi că am douăzeci şi nouă de ani! exclamă.

- De ce-mi spui asta?

- Am fost luată drept o fetiţă. Poate nu am aerul, dar am experienţă.

- Hotărât lucru, s-ar putea spune că adun stângăcii. Iartă-mă.

Părea atât de pocăit, încât Valerie se hotărî să râdă.

- Dacă am merge să mâncăm? Toate aceste emoţii mi-au făcut foame. Cunosc un mic restaurant mexican ieftin...

- De ce „ieftin“? Necazurile mele financiare nu sunt atât de grave încât...

- Aşteaptă să vezi factura pe care ţi-o voi prezenta pentru copia parfumului de la Annabelle!

După ce-l ameninţase cu degetul, Valerie îl luă pe Paul de braţ şi-l conduse afară din magazin.

***

Cina ajunsese la sfârşit. Se desfăşurase într-o ambianţă destinsă, prietenească. Astfel, Valerie aflase că Maurice St.Etienne nu cunoştea greutăţile

financiare ale asociaţiei sale şi că nepotul voia cu orice preţ să-l scutească de acest şoc. Aflase de asemenea că Paul avea treizeci şi opt de ani şi că, de mult timp, conducea firma. Contrar a ceea ce credea ea, tatăl lui Paul nu murise. Divorţat doar după câţiva ani de căsătorie, trăia înconjurat de o curte de admiratoare. Această viaţă superficială îi era suficientă pentru a fi fericit şi nu simţea nevoia să-şi întâlnească fiul. Aşa că, era foarte uşor de înţeles de ce Paul era atât de legat de bunicul său.

- El este cel care ţi-a fost tată, nu-i aşa? întrebă Valerie.

- Intr-adevăr. Mama insista să-mi petrec vacanţele de vară în familia tatălui.

Paul evocase această amintire fără emoţie aparentă. Termină ceaşca de cafea, plăti nota şi o ajută pe Valerie să se ridice de la masă.

Tânăra femeie îi propuse să-l conducă la hotel, cu maşina sa. In timp ce conducea, îi observa profilul în întuneric.

Paul declară brusc, rupând tăcerea:

- Să nu crezi cumva că ţi-am povestit viaţa mea cu intenţia de a fi compătimit, sau de a-mi atrage simpatia ta. Vreau pur şi simplu să înţelegi motivele care-mi dictează comportarea în afaceri.

Cum Valerie nu reacţionă, continuă:

- Copilăria mea seamănă cu scenariul unui film prost. Mai bine apreciază: mai întâi, mama m-a însoţit în Franţa. Apoi, am călătorit complet singur, fără să

ştiu vreodată cine va veni să mă aştepte la aeroport, nici dacă cineva va fi acolo. In acea perioadă, cunoşteam foarte puţin limba franceză şi când soseam la castel, nimeni nu ştia ce poate face cu mine. Practic, nu mi-am întâlnit niciodată tatăl acolo.

Făcu o pauză, marcată de un râs uşor. Apoi reluă:

- Culmea ironiei, fraţii şi surorile mele vitrege, americani, erau invidioşi din cauza vacanţelor pe care le petreceam în Europa.

- Aşadar, mama ta s-a recăsătorit?

- Nu ţi-am spus? Acest eveniment mi-a dat peste cap viaţa de copil.

Cât resentiment tainic ascundea această mărturisire! Maşina se oprise la un stop. Aşa că Valerie avu răgazul să spioneze expresia însoţitorului său. O expresie gravă, aproape dură. Evident, mai mult decât tatăl său, mama era răspunzătoare de copilăria irosită.

- In acel moment am început să-mi schimb numele în St.Steven, mărturisi Paul.

Stopul se făcu verde. Valerie acceleră.

- Până când am descoperit laboratoarele bunicului. Am înţeles că acolo se afla adevărata mea casă. Maurice St.Etienne a fost un bărbat extraordinar. Imi povestea tinereţea sa, lupta în Rezistenţă, în timpul războiului.

- Un erou! exclamă Valerie. Aşadar, nu este atât de fragil cum laşi să se înţeleagă. Sunt sigură că este încă destul de puternic pentru a afla adevărul pe care ţii să i-l ascunzi.

- Fragil? N-am pretins niciodată că era fragil. Dar

mândru, da, cu disperare. In timpul războiului societatea ajunsese la faliment. A reconstruit St.Etienne, complet singur. Şi în condiţii grele. In timpul luptelor fusese rănit la cap. Fuseseră necesare mai multe operaţii, dar din nenorocire, îşi pierduse parţial mirosul. Imposibil de lucrat în laborator cu acest handicap. Şi-ar fi putut lua un asistent. Dar nu, a preferat să renunţe la parfumerie.

- Acum înţeleg de ce St.Etienne n-a mai semnat un parfum nou de foarte mult timp. Şi fireşte, astăzi, o casă de modă nu supravieţuieşte fără o parfumerie.

- Tocmai ai făcut un rezumat exact al situaţiei, admise Paul.

Ii făcea confidenţe. Oare nu era măgulitor? Valerie îşi jură
să nu-l facă niciodată pe Paul să regrete că o luase drept confidentă.

- Contezi pe seminarul meu, pentru a întâlni un creator de parfumuri pe care bunicul tău îl va forma, asigurând în acest fel un succesor. Astfel, ai fi putut lansa pe piaţă un parfum fără să răneşti mândria bunicului.

Incă o dată, înţelesese exact. Paul nu putu decât să recunoască asta.

- Dar acel străin pe care-l va primi în laboratorul său, va observa în mod sigur handicapul lui Maurice St.Etienne, remarcă Valerie.

- Nu neapărat. Bunicul este un foarte priceput simulator. Ani întregi a reuşit să mă înşele.

- Dacă ai fi fost creator de parfumuri, ai fi descoperit imediat înşelătoria.

- N-am fost singurul. Dacă cineva a descoperit adevărul, nimeni n-a vorbit despre asta, niciodată.

Ajunseseră în faţa hotelului. Valerie îşi parcă maşina. Opri motorul şi se întoarse spre Paul.

- Mi-ai cerut acea copie după parfumul de la Annabelle pentru a-mi testa aptitudinile, nu-i aşa?

- Da.

- In plus, această copie va dovedi concurenţilor noştri că trebuie să ţină seama încă de bunicul tău?

- Oare asta te-ar deranja?

- Să fiu confundată cu celebrul Maurice St.Etienne? Dumnezeule, nu! Aş fi mai curând flatată, dar nu prea liniştită asupra viitorului meu profesional.

Paul zâmbi.

- Asta ar putea să-i tulbure foarte mult pe oamenii de la Annabelle: se vor întreba dacă am păstrat formula.

- Ştii, Paul, aş fi încântată să pun Annabelle în încurcătură. Numai că, dacă flaconul se sparge, le va fi greu să analizeze parfumul şi să constate cât de apropiată este copia de original.

- Esenţialul este s-o ştiu eu. Ai mult talent, Valerie. Bunicul ar face din tine o mare creatoare de parfumuri.

Valerie, studiind în laboratorul unui creator legendar! In Franţa! Aproape de Paul... La acest gând, simţi crescând în ea un val de bucurie. Şi apoi, entuziasmul îi scăzu brusc.

- Ambiţia mea nu este să devin un al doilea Maurice

St.Etienne. Sunt Valerie Simpson şi asta doresc să rămân.

- Te înţeleg.

Cu ceafa rezemată de spătarul scaunului, Paul părea, brusc, foarte obosit. Valerie simţi instinctiv nevoia de a-l alina.

- Nu te îngrijora. Vom găsi împreună creatorul de parfumuri de care ai nevoie. Voi organiza seminarul. Nu-ţi poţi prelungi sejurul în Houston? Ne-ar da timp să ne gândim la asta.

- Vorbeşti serios?

- Ghiceşte!

Paul o observă un timp, în întuneric, apoi se aplecă spre ea. Cu un gest de o încântătoare tandreţe, o sărută. Curios, Valerie nu fu surprinsă să se afle în braţele lui. Ochii li se întâlniră şi pasiunea pe care o descoperi în privirea lui Paul, o tulbură profund pe Valerie. El îi mângâie părul. îl lăsă s-o facă, străbătută de un fior. Mângâierea uşoară se opri pe gât şi, tot fără o vorbă, îi cuprinse talia. îi simţi răsuflarea pe ceafă, apoi îi atinse uşor cu buzele, umărul.

- Valerie, îi şopti, n-am întâlnit niciodată o femeie care să-mi placă atât de mult ca tine.

Aceasta ar fi putut spune acelaşi lucru despre el. Dar n-avea putere. Gurile li se întâlniră din nou. Se sărutară îndelung, subjugaţi de aceeaşi dorinţă care-i unea. Sub mâinile tremurătoare ale lui Paul, Valerie se lăsă purtată de o ameţeală de nespus. Nu-şi mai aparţinea. Dacă nu s-ar fi aflat în locaşul strâmt al maşinii, cu siguranţă şi-ar fi dus plăcerea până la

capăt. La acest gând, o copleşi un sentiment de frustrare.

Apoi, brusc, în timp ce însoţitorul său o strânse mai puternic, Valerie avu o tresărire de luciditate.

- Ce se întâmplă? întrebă Paul, deja neliniştit.

Punându-şi părul în ordine, tânăra femeie şopti:

-Am decis ca relaţiile noastre să rămână strict profesionale.

- Şi eu. Dar ce importanţă are, deoarece ne-am schimbat părerea amândoi în acelaşi timp?

Capitolul 8

Ii făcea curte. O curte demodată cu care bărbaţii pe care-i cunoscuse până atunci nu o obişnuise. Atât de fermecată pe cât putea fi de manierele lui politicoase, Valerie nu ştia ce atitudine să adopte faţă de Paul. Oare era sincer, sau atenţia lui făcea parte dintr-un joc subtil? Această întrebare nu înceta s-o frământe.

In timpul săptămânii care urmă, îşi consacră timpul organizării seminarului. Spre deosebire de Paul, care-şi investise toată energia în această afacere, Valerie nu reuşea să se concentreze asupra muncii sale. Petrecea zile întregi închisă în laborator, visând. Şi oare la cine visa, dacă nu la Paul?

Intr-o după-amiază, acesta sosi la Sublimaroma cu un aer extraordinar de mulţumit. Societatea internaţională a parfumurilor îi acordase un ajutor financiar substanţial, care-i permitea să realizeze un proiect la care ţinea foarte mult: să facă o expoziţie în Moll, paralel cu seminarul.

în câteva zile, formalităţile fură rezolvate. Cu toate că se felicită pentru rezultatul demersurilor sale, Valerie nu resimţea mai puţin sentimentul de gelozie faţă de Paul. Ce noroc să porţi un nume care deschidea toate uşile! Dacă ea s-ar fi numit St.Etienne, de mult timp talentul i-ar fi fost recunoscut în lumea întreagă. Se ferea cu orice preţ să-şi exprime acest resentiment şi, pentru a sărbători succesul lui Paul, îl invită să bea o cupă de şampanie la ea. De obicei, după ziua lor de muncă, se duceau să cineze într-o cafenea mică, pe

care Paul avusese darul s-o descopere. Pentru că închiriase o maşină, o conducea apoi pe Valerie până la apartamentul său. Şi acolo, după un ultim sărut, o lăsa la uşă. în acea seară, pentru prima dată ritualul nu va fi respectat.

învârtind cheia în broască Valerie observă că-i tremurau mâinile. Văzându-i tulburarea, Paul închise uşa în urma lor şi imediat o luă în braţe pe tânăra femeie. Spotan, aceasta îi oferi buzele, dar în loc s-o sărute, Paul o ridică şi o transportă până la sofa, unde ea se lăsă să cadă, ca o păpuşă din cârpe. Când o strânse cu pasiune lângă el, nu opuse nici cea mai mică rezistenţă. închizând ochii, se înfioră sub mângâierea degetelor care îi atingeau faţa, gâtul şi îi trezea în trup senzaţii încântătoare.

- Paul, şopti Valerie, Paul, sărută-mă.

Când gurile lor se uniră cu înfrigurare, avu impresia că lumea întreagă se oprise şi că singura realitate devenea numai plăcerea sa. O sărutase deseori. îi cunoştea gustul buzelor, căldura respiraţiei, parfumul, tremurul trupului. Şi modul în care înclina capul spre al său, apoi de a-l ridica brusc, întrerupând acea clipă încântătoare pentru a o privi cu un zâmbet tandru, care parcă ascundea un regret.

De data aceasta, sărutul lor era altfel. Părea că-i poartă pe amândoi într-o spirală fără sfârşit. Impresie îmbătătoare şi totodată dureroasă, care o tulbura pe Valerie şi-i făcea aproape frică.

Cu un geamăt voluptuos, se prinse de Paul ca de un

colac de salvare. Dar el, în loc s-o îmbrăţişeze strâns, o îndepărtă pe Valerie cu mare blândeţe şi o contemplă ca şi când n-o văzuse niciodată înainte.

- Vezi, Valerie, îi murmură, vezi forţa pe care o pot lua relaţiile noastre?

- Eu...

- Ssst! Nu spune nimic înainte de a reflecta. Va trebui să iei foarte repede o hotărâre. Şi mai ales, nu uita: între noi, va fi totul sau nimic.

Paul se ridică, şi după ce îi adresă o ultimă şi lungă privire, se îndreptă spre uşă.

- Bună ziua!

Paul aşează pe tejghea în faţa lui Valerie un superb trandafir roşu, apoi salutând-o pe Melody la rândul său, intră direct în laborator.

- Aşadar, este ceva serios?

Melody privea rând pe rând trandafirul şi pe Valerie. Acesteia îi venea greu să-şi ascundă stânjeneala. Ce să răspundă la întrebarea prietenei sale? Că între Paul şi ea va fi totul sau nimic? Pentru asta, ar fi trebuit să cunoască exact sensul cuvintelor care o obsedau. „Nimic“ avea o semnificaţie foarte precisă. Dar „totul“? Ce ascundea acest „totul“?

Valerie preferă să schimbe conversaţia.

- Ştii că am primit răspunsuri din lumea întreagă, pentru seminar? Oamenii vor veni de foarte departe.

- Ah, bun!

Melody nu părea extraordinar de emoţionată de această informaţie. în acest caz, nu avea rost să se

ocupe mai mult de acest subiect, cu atât mai mult cu cât gândurile lui Valerie rătăceau deja în altă parte. Paul vorbise despre o hotărâre. Ce fel de hotărâre va avea oare de luat?

- îmi pare rău, am întârziat.

Nataşa tocmai năvălise în magazin.

Oprindu-se brusc în faţa lui Valerie, tânăra fată exclamă:

- Un trandafir roşu! Cât de romantic! Exact ca în filme. După părerea mea, nu va întârzia să urmeze colierul de diamante. în cazul în care nu va fi mantoul de vizon... Dar înainte, mi se pare că ar trebui să fie un superb buchet de trandafiri şi mai frumoşi decât acesta, cu tija foarte lungă şi un inel de logodnă la mijloc. Desigur, după aceea, eroul o scoate pe doamnă din minţi şi o duce pe o insulă pustie, unde vor trăi multă vreme fericiţi.

Dumnezeule! măcar să fie Paul ocupat la telefon, ca să nu audă elucubraţiile Nataşei! Altfel, Valerie ar muri de ruşine. Din fericire, sosirea unei cliente puse capăt flecărelii Nataşei care se grăbi spre nou-venită.

Melody se apropie de asociata sa, cu un aer curios.

- Poate Nataşa n-a greşit... Chiar ai intenţia să te căsătoreşti?

- Melody! Paul şi cu mine ne ocupăm de seminar şi de nimic altceva. Relaţiile noastre sunt strict profesionale. Vâră-ţi asta în cap, o dată pentru totdeauna!

- Am impresia că îi placi foarte mult, reluă Melody,

urmărindu-şi ideea.

- Şi el îmi place. Ca şi ţie, de altfel.

- Da, îmi place mult.

Melody se duse să aranjeze nişte flacoane pe o etajeră, înainte de a încerca din nou:

- Ce se va întâmpla, când veţi termina cu organizarea seminarului? Veţi continua să vă vedeţi? Te-ai gândit la asta?

Dacă Valerie se gândise la asta! Nici un minut, nici o secundă, nu înceta să-şi pună întrebări asupra acestui subiect. Işi afundă capul în mâini, descumpănită.

- Nu ştiu ce se va întâmpla. Nu ştiu! Deloc.

- Il iubeşti chiar aşa de mult?

- Nu!

Strigătul îi izbucnise cu violenţa disperării. Îndrăznind în sfârşit să înfrunte privirea asociatei sale, Valerie încercă să se calmeze.

- Oare de ce nu m-am îndrăgostit de un membru de la Camera de comerţ din Houston? şopti. Spune-mi, Melody! Totul ar fi fost cu mult mai simplu!

- Aşadar, îl iubeşti. Aveam dreptate.

- Nimic nu este încă jucat. încă pot să-l uit. Nu trebuie să-l iubesc pe Paul, înţelegi Melody, nu trebuie!

- Dar de ce?

- Pentru că... îţi imaginezi ce înseamnă să iubeşti pe cineva? Asta înseamnă să te căsătoreşti, să trăieşti împreună. Şi să trăieşti unde? Aici, în micul meu apartament, sau în Franţa, în castelul familiar St.Etienne? Ar trebui să-mi părăsesc prietenii, ţara, identitatea. Şi cine se va ocupa de Sublimaroma? Tu?

în faţa aerului stânjenit al prietenei sale, Valerie se grăbi să adauge:

- Iartă-mă, cu toată bunăvoinţa ta, ai suficient de muncă în propriul magazin şi nu-ţi reproşez asta.

- I s-ar putea încredinţa Sublimaroma Nataşa.

- Mai este o problemă, Melody. Paul îmi detestă parfumurile. Şi n-aş vrea pentru nimic în lume să îmbrac o haină St.Etienne. Dacă ne vom căsători, oare cum aş putea să scap de această obligaţie? Mi-o poţi spune?

Valerie luă trandafirul roşu şi-i inspiră parfumul. Ridicând capul, declară brusc, cu fermitate:

- Căsătoria aceasta nu va avea loc. Refuz să mă îndrăgostesc de Paul. Cel puţin nu înainte de-a reuşi să vând Strălucirea soarelui şi Petala lunii. Contez foarte mult pe seminar pentru a stabili legături, pentru a mă face cunoscută în străinătate.

- Da, dar seminarul nu va avea loc decât în primăvară.

- N-are importanţă. El reprezintă şansa vieţii mele.

- Trebuie să fie o decizie greu de luat, să alegi între bărbatul pe care-l iubeşti şi carieră.

Melody nu ştia cât de bine spunea! Dragostea, sau reuşita profesională? Oare Paul avusese aceste idei fundamentale când îi vorbise de „totul sau nimic“. In zadar se întreba Valerie, nu va găsi răspunsul.

Nataşa avusese dreptate: a doua zi dimineaţă, fu livrat un splendid buchet de trandafiri purpurii, cu tije imense.

- Ti-am spus eu! exclamă tânăra asistentă. N-a

pierdut timpul. Priveşte aceste minuni! Sunt cel puţin...

Incepu să numere cu entuziasm florile. Cu o mână nervoasă, Valerie luă cartea de vizită care însoţea buchetul şi citi cu voce tare:

- Un trandafir pentru fiecare zi care a trecut de când te-am întâlnit.

- Douăzeci şi opt! exclamă triumfătoare Nataşa.

Orice altă femeie ar fi leşinat de fericire în faţa unui buchet de douăzeci şi opt de trandafiri roşii, care-i era destinat. Orice femeie, în afară de Valerie. Dumnezeule, oare de ce avea subit chef să izbucnească în plâns, ca o fetiţă? Lupta cu disperare împotriva lacrimilor din ochi, când o voce caldă o făcu să tresară:

- Aceste sărmane flori mor de sete.

- Paul! exclamă Valerie

Continuă cu un zâmbet forţat:

- Mi-e teamă că nu am o vază destul de frumoasă.

- Incearc-o pe asta.

Puse pe tejghea o vază de cristal cizelat.

- Oh! Te gândeşti la toate.

- Chiar şi la masa de dimineaţă. Am rezervat o masă la patiserie.

Paul se duse în laborator, umplu vaza cu apă proaspătă şi când se întoarse, puse florile delicat, una câte una.

Valerie, care-l privea, îi admiră gesturile elegante şi inima i se strânse. Oare era demnă de Paul? Va îndrăzni într-o zi să înfrunte clanul St.Etienne? Oh! dar de ce să se frământe dinainte pentru nişte lucruri care, poate, nu se vor întâmpla niciodată? Nu era mai bine să

trăiască de pe o zi pe alta? Şi apoi, Paul vorbise despre masa de dimineaţă; mai bine să se ducă acolo imediat şi să uite restul.

Aşezându-se la masa care le fusese rezervată, Valerie îşi stăpâni o mişcare de iritare: în faţa tacâmului său fusese pus un trandafir roşu, catifelat. Incă unul! De ce oare această nouă atenţie în cursul unui dejun care nu trebuia să fie decât o masă de afaceri, ca altele? Se hotărâse Paul să strice totul?

Nimic nu se compara cu o indispoziţie, pentru a-i tăia lui Valerie pofta de mâncare. Consultă meniul şi hotărî brusc să nu mănânce decât un desert. Ignorând schimbarea dispoziţiei sale, Paul se aplecă spre tânara femeie, îi luă mâna şi-i mângâie palma cu vârful degetelor.

- Pielea ta este la fel de moale ca petalele acestui trandafir, îi murmură.

Valerie îi simţi inima bătând mai repede, în timp ce o cuprindea un sentiment de jenă. Din fericire, chelnerul veni să le aducă acele clătite cu ciocolată pe care le comandase ea şi cafeaua pentru Paul. După ce bău o înghiţitură de cafea, acesta din urmă scoase din buzunar o cutie capitonată cu catifea, pe care o aşeză în faţa însoţitoarei sale.

- Binevoieşte să accepţi această modestă mărturie a sentimentelor pe care le am pentru tine.

Complet descumpănită, Valerie deschise cutia şi rămase cu gura căscată. Paul îi oferise un splendid colier de diamante! Aşadar, tot ceea ce prevăzuse asistenta sa, devenise realitate. De fapt, ce trebuia să

urmeze după asta? în urechi îi răsunară cuvintele Nataşei: „Şi apoi, bineînţeles, eroul o scoate din minţi pe doamnă şi o duce pe o insulă pustie...“ Chiar în acea clipă, Paul etală în faţa ei, două plicuri, purtând semnul distinctiv al unei agenţii de călătorii.

- Să plecăm împreună, Valerie. Imediat.

Visul devenea coşmar. Nu, nu va suporta această situaţie mai mult timp. Era evident, flecăreala Nataşei nu-i scăpase lui Paul. Şi simţea o plăcere răutăcioasă să-şi bată joc de Valerie.

îndrăznind în cele din urmă să ridice ochii spre el, aceasta izbucni:

- Mizantropule! Nu eşti decât un mizantrop! Ai auzit toate reflecţiile stupide ale Nataşei, pariez!

Paul izbucni în râs, dând din cap.

- Ai merita să-l păstrez, continuă Valerie, împingând bijuteria în faţa lui.

- Nu văd nici un inconvenient.

- Este un fals! Acum înţeleg.

- în nici un caz. Sunt diamante veritabile.

In acea clipă, Valerie desfăcu cele două plicuri. Erau goale.

- Mulţumit de glumă, Paul? Oricum, dacă voiai să-mi strici masa, bravo, ai reuşit!

- Mă văd în situaţia de a-mi părea rău. Dar nu este totul pierdut. Termină-ţi clătita. Am să-ţi vorbesc.

Oare de ce o privea cu acest aer ciudat? Auzise şi conversaţia ei cu Melody? Tot mai descumpănită, Valerie se supuse şi luă furculiţa.

- Nu fi atât de nervoasă! Lasă-mă să-ţi explic: când un bărbat îi oferă unei femei un trandafir roşu, gestul său are o semnificaţie foarte exactă. O ştii mai bine decât mine. De altfel, nu te-ai înşelat, nu-i aşa?

Tânăra femeie lăsă, roşind capul în jos.

- Valerie, n-avem timp, înţelege In condiţii normale, ar fi trebuit să ne vedem în fiecare sâmbătă seara, timp de şase luni. Din nefericire, nu dispun decât de câteva săptămâni. De aceea a trebuit să trec peste anumite etape.

Ii ridică bărbia, obligând-o să-l privească.

- Valerie, n-aş vrea pentru nimic în lume să văd legăturile care ne unesc destrămându-se după câteva nopţi de pasiune.

Vorbe de expert, cu siguranţă! Oare câte femei o fi cunoscut înaintea ei? De câte amante îşi amintea? Orice ar fi, Paul avea dreptate. O legătură, oricât de tumultuoasă ar fi fost, ar fi însemnat sfârşitul iubirii lor. Valerie îşi mânca liniştită clătita.

- Am să-ţi cer ceva, declară Paul.

O intonaţie specială din vocea sa o alertă pe Valerie. „Totul sau nimic“. Imediat, laitmotivul reveni obsedant, insuportabil. Şi ca pentru a o chinui şi mai mult, Paul continuă cu autoritate:

- Trebuie să iei o hotărâre.

- Nu! Această decizie nu făcea parte din planurile mele.

- Nu făcea parte nici din ale mele.

Văzându-l zâmbind, Valerie se calmă şi bău o înghiţitură din cidrul pe care chelnerul tocmai i-l

turnase în pahar. Lichidul efervescent o făcu să tuşească şi-i aduse lacrimi în ochi. Cât se detesta că se dădea astfel în spectacol în faţa lui!

- în ciuda aparenţelor, am totuşi nişte noţiuni de a şti să mă port în societate, termină de spus, între două accese de tuse.

- Am remarcat. Oricum, nu dau nici o importanţă acestor semne exterioare de „bună educaţie“.

- Mincinosule!

- Sunt sincer, Valerie. Dar să trecem la lucruri serioase: totul este pregătit pentru seminar. Acum câteva zile, am trimis cui ştii copia parfumului de la Annabelle. De atunci, acea persoană nu s-a mai arătat. în consecinţă, misiunea mea s-a încheiat. A venit timpul să mă întorc în Franţa. Valerie...

întrerupându-se, Paul îşi muşcă buzele. Dumnezeule, ce-i va mai cere? Părea atât de jenat...

Pentru că-l întreba din priviri, Paul se hotărî să-şi încheie fraza:

- Valerie, vino în Franţa cu mine.

Ea îşi încrucişă mâinile pe genunchi, aţintindu-şi privirea asupra feţei de masă. Inutil să mai încerce să mănânce. Cu coada ochiului, îl văzu pe Paul făcându-i semn chelnerului să vină să debaraseze masa. Se lăsă o lungă tăcere. O tăcere pe care Valerie o rupse prima.

- Priveşte-mă, Paul, îi ceru roşind. N-am nimic ce i-ar putea plăcea unui bărbat de rangul tău. Nu sunt nici înaltă, nici brunetă, nici sublimă.

- Nici o blondă mică şi cu energie inepuizabilă nu

este lipsită de farmec.

- O crezi cu adevărat?

- De ce ţii atât de mult să fii înaltă şi brunetă?

- Pentru a putea purta haine St.Etienne, fără să par ridicolă.

- Mai ai timp. In cincizeci de ani, vom face o încercare.

Izbucniră amândoi în râs. Ii plăcea să-l vadă astfel, bucuros
şi relaxat. De fapt, nu întâlnise niciodată un bărbat atât de surprinzător. I-ar fi fost oare suficientă o viaţă întreagă alături de el, pentru a-i permite să treacă în revistă multiplele faţete ale personalităţii sale?

Tânăra femeie îşi reproşă că avea gânduri atât de periculoase. Gânduri care o aduseră iar la dilema „totul sau nimic“. Oare Paul îşi dădea seama de tulburarea ei? Era atât de senin pe cât părea?

- Mi-ar plăcea să te iau acasă, să-ţi prezint casa mea de modă, Valerie.

- Acum?

- In câteva zile. Doar pentru o vizită. }i-l voi prezenta pe bunicul.

- El mi-ar putea aprecia parfumurile?

- Parfumurile, cu siguranţă nu. Dar pe tine, sunt sigur că te va plăcea.

- Şi eu sunt sigură că-l conving pe Maurice St.Etienne că Strălucirea soarelui şi Petala lunii sunt creaţii foarte interesante.

Paul îi luase deja mâinile si le strângea cu toată puterea. Cu chipul radiind de bucurie, exclamă:

- Accepţi, Valerie? Ce fericire! Mă voi ocupa de toate formalităţile. Ai un paşaport valabil?

- Paul, nu te pot însoţi acum!

- De ce?

- Pentru că...

„Pentru că era prea periculos“. Iată ce ar fi trebuit să răspundă. Dar consideră mai prudent să se mulţumească aducând cu totul alt argument.

- Pentru că se apropie Crăciunul.

- Nu vei lipsi mult timp. Doar câteva zile. Te vor înlocui Melody, Nataşa şi sora ei. Sunt în stare să se descurce fără tine.

Paul nu se înselase. Argumentele lui Valerie nu erau decât false pretexte. Şi totuşi, aceasta insistă.

- S-ar crea multe probleme lăsând magazinul acum...

- Dar la problemele mele, te-ai gândit? Am mai multe decât îţi imaginezi. Şi totuşi, n-am ezitat să le uit, pentru a te ajuta să-ţi organizezi seminarul. Am preferat să acord prioritate legăturii care ne uneşte. Legătură rară şi preţioasă.

Cât de mult ar fi vrut Valerie să-şi deschidă inima şi să-i explice ceea ce o reţinea. Dar ar putea oare Paul să înţeleagă adevăratul motiv al reticenţelor ei? într-adevăr, problema nu consta în acele câteva zile de absenţă, ci în ceea ce ar urma. Să presupunem că Valerie, după vizita la St.Etienne, n-ar mai dori să se întoarcă? în acest caz, ce s-ar întâmpla? Cum să se gândească să părăsească tot ceea ce făcuse în viaţă? Se

apără încă o dată, cu energia disperării.

- In timpul perioadei Crăciunului, realizez cele mai mari beneficii: şase procente din venitul anual!

- Nu-ţi cer decât câteva zile, Valerie. Doar câteva zile.

In faţa tăcerii sale încăpăţânate, mânia lui Paul izbucni:

- Dacă ai vrea, ai putea veni. O ştiu sigur. Dar nu te interesează propunerea. M-am înşelat asupra sentimentelor pe care le aveai faţă de mine.

Uluită, Valerie rămase tăcută. Cum oare să iasă din această situaţie imposibilă?

- Indrăzneşti să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic între noi? continuă Paul. Ai avea cutezanţa să afirmi că tu mă laşi de marmură, iar eu îţi sunt indiferent?

Tânăra femeie îndrăzni să murmure timid:

- Am nevoie de ceva mai mult timp.

- Cât?

Câtă vehemenţă în vocea lui Paul, când îi puse această întrebare! Valerie fu rănită în amorul propriu.

- Refuz să plec imediat cu tine. In ziua în care voi hotărî să merg în Franţa, nu voi avea nevoie de nimeni. Voi merge în numele meu. Un nume recunoscut în lumea întreagă drept cel mai mare creator de parfumuri.

Paul îşi recăpătase calmul:

- Asta s-ar putea să-ţi ia ani de zile, făcu remarca.

- Acum, mai puţin. Maniera în care am organizat seminarul îmi va oferi toate şansele.

- Să presupunem că te înşeli, că seminarul nu-ţi va deschide drumul pe care-l speri... Să presupunem că nu-ţi oferă nici un contract... Ce vei face?

- Voi obţine acest contract. Nu te nelinişti.

Cu ce aplomb rostise Valerie aceste cuvinte! Ca şi când ar fi vrut să se convingă pe ea însăşi de reuşită.

Paul rămase tăcut un timp, apoi, luând mâna lui Valerie în a sa, o strânse cu putere.

- Dacă înţeleg bine, hotărârea ta este luată, îi murmură.

Trandafirii înmiresmaseră magazinul. Inspirându-le parfumul delicat, Valerie se gândea la refuzul pe care-l opusese invitaţiei lui Paul. Un bărbat nu oferă fără motiv unei femei douăzeci şi opt de trandafiri roşii. Fără să-i mai numere pe ceilalţi doi. Poate ar fi trebuit să-l însoţească în Franţa? în definitiv, ce risca? Nu-i vorbise nici o clipă de căsătorie. în acest caz, de ce se temea atât de mult că se va afla prizonieră într-o cuşcă de aur? Gândindu-se bine, Valerie nu se temea decât de ea însăşi. De slăbiciunea sa în faţa bărbatului pe care-l iubea. Ajunsă în Franţa, se va lăsa dusă cu zăhărelul de familia St.Etienne, cu siguranţă. Gândul îi fu atât de nesuportat, încât în acea clipă se felicită pentru decizia luată.

Această fericită stare de spirit, fu înlocuită totuşi curând de un sentiment de frustrare. Se apropia ora mesei de prânz şi Paul nu trecuse încă pe la magazin. N-o încânta deloc să meargă singură la restaurant. De altfel, astăzi nu părea să o încânte nimic. Niciodată nu i

se păruse lui Valerie vreo zi mai anostă.

Cum privea prin vitrină, oftând de plictiseală, tânăra femeie o văzu sosind pe Caroline de Waite. Imediat, inima îi tresări în piept. Ce căuta intrusa la Sublimaroma? Oare o trimisese Paul? Era o vizită „oficială“? Sau Caroline venea pur si simplu pentru a-si lua parfumul pe care-l comandase?

- Bună ziua! Sunt Caroline Waite. Am mai fost aici acum câteva săptămâni.

Strângând mâna pe care i-o întinse vizitatoarea, Valerie răspunse:

- într-adevăr, îmi amintesc. Lucraţi pentru Paul.

Caroline păru descumpănită. Dădea impresia că voia să
spună ceva, fără să stie de unde să înceapă.

- Sunt încântată să vă revăd. Tocmai am observat că nu aveam nici adresa, nici numărul dumneavoastră de telefon. Şi aveam să vă pun niste întrebări referitoare la gusturile dumneavoastră în materie de parfumuri.

Văzând-o pe Caroline pălind sub fard, Valerie se grăbi să adauge:

- Răspunsurile m-ar fi ajutat să vă onorez comanda. Mi-aţi cerut să creez un amestec special pentru dumneavoastră, nu mă însel?

- Ah da, este adevărat.

Uşurată că găsise o intrare în subiect, Caroline deschise poseta si scoase mostrele de Strălucirea soarelui si Petala lunii si le aseză în faţa lui Valerie.

- în legătură cu asta, ţin să vă spun că parfumurile

dumneavoastră îmi plac foarte mult. Sunt complet adaptate femeii americane de astăzi.

Valerie îşi ţinu respiraţia: să fi reuşit oare Caroline, acolo unde ea dăduse greş? Datorită celei pe care o considera o rivală, Paul şi-o fi schimbat părerea despre creaţiile sale?

- Strălucirea soarelui şi Petala lunii ar însoţi perfect o linie de îmbrăcăminte tinerească şi modernă, reluă Caroline.

- Este exact ceea ce am încercat să-l fac pe Paul să accepte. Ar fi trebuit să vă vorbesc înainte.

- Aşadar, ideea mea nu vă displace?

- Dimpotrivă.

- In acest caz, sunt sigură că ne vom înţelege. Am să vă fac o propunere.

La aceste cuvinte, o agitaţie de nestăpânit puse stăpânire pe Valerie.

- Să mergem în birou, vom fi mai liniştite, propuse.

După care îi recomandă Nataşei să n-o deranjeze sub nici
un pretext.

Ce încăpăţânat acest Paul! La fel de încăpăţânat ca Valerie. Nevrând să-şi piardă prestigiul, considerase bine să i-o trimită pe Caroline. Nu era mai înţelept astfel? Era de preferat să separe afacerile de sentimente, mai ales când era vorba de sentimente foarte speciale. Dar în acest caz... deoarece lucrurile luau o nouă întorsătură, călătoria în Franţa devenea posibilă!

La acest gând, Valerie o invită pe Caroline să ia loc şi, cu atenţie susţinută, o ascultă pe tânăra femeie descriindu-şi proiectele în termeni entuziaşti. Era vorba de a lansa o nouă linie de parfurmuri în timpul vânzărilor promoţionale în magazinele foarte elegante, cu cine şi cu spectacole. Toate acestea în anul care venea. în cazul de faţă, alegerea se îndrepta spre Strălucirea soarelui şi Petala lunii. Oferta era dintre cele mai atrăgătoare.

- Dacă accept, voi fi acreditată în calitate de creatoare de parfumuri în mod oficial? întrebă Valerie.

- Bineînţeles.

- Acreditarea va fi specificată pe ambalajele parfumurilor şi afişele publicitare?

- Evident.

După câteva întrebări de amănunt, Valerie se întoarse la punctele care i se păreau esenţiale.

- Mi-ar plăcea să fiu consultată în legătură cu linia de îmbrăcăminte care va însoţi lansarea parfumurilor mele.

- Aveţi experienţă în modă?

- Doar în calitate de clientă. Dar nu vreau ca numele să-mi fie asociat cu al vreunui croitor fără succes.

- Creatorii cu care colaborăm sunt toţi de talent, o asigură Caroline pe un ton categoric. Aveţi încredere în mine.

Fără să ştie de ce, în acea clipă Valerie simţi nevoia s-o privească mai atent pe Caroline şi brusc, aceasta îi

apăru într-o lumină nouă. Să aibă oare încredere în această femeie? Cu zâmbetul său lacom? Nu, niciodată! Cine-i putea garanta lui Valerie că nu avea în faţă o rivală gata de orice pentru a-l seduce pe Paul? în timpul primei sale vizite, nu pretinsese oare că nu va rămâne mult timp o străină pentru domnul St.Etienne?

- Pretind ca numele să-mi apară cu litere la fel de mari ca ale croitorului de lux şi vreau un procentaj din vânzări, declară Valerie.

- Sunteţi foarte lacomă.

- Maurice St.Etienne primeşte taxele de autor. Eu de ce nu?

Ia te uită, Caroline s-ar putea spune că-şi pierduse siguranţa. Cu un aer foarte încurcat, începu să se bâlbâie.

- Mă... tem că... mă tem că a avut loc o neînţelegere. Eu nu lucrez pentru casa St.Etienne, să ştiţi.

- De ce aţi pretins că eraţi colaboratoarea lui Paul? Singură aţi spus-o când aţi venit prima dată, n-am inventat-o eu!

O panică îngrozitoare puse stăpânire pe Valerie. Oare era din nou obiectul unei glume regretabile?

- La drept vorbind... reluă Caroline şovăind, în acest moment reprezint o altă firmă de modă şi de parfumuri.

Stupefacţia o lăsă pe Valerie mută. Caroline însă, îşi regăsise îndrăzneala.

- Imi pare rău că v-am provocat această decepţie,

domnişoară Simpson. Dar sunt de asemenea fericită că am putut ajunge la un acord. Căci vom lucra împreună pe viitor, nu-i aşa?

- Dar...

Dar ce? Lui Valerie îi fu greu să-şi termine fraza, atât de mare îi era dezamăgirea.

Caroline se ridică liniştită şi, pe un ton aproape superior, mai spuse:

- Gândiţi-vă la ceea ce tocmai v-am propus. Şi aminţiţi-vă: când vă vom lansa parfumurile, veţi fi celebră.

Scoase din poşetă o carte de vizită pe care i-o întinse lui Valerie şi pe care era scris cu cerneală cafeniu-închis, un singur cuvânt: Annabelle.

Capitolul 9

Bineînţeles, Valerie nu pierdu ocazia să-i povestească asociatei sale întrevederea cu Caroline si, cum Melody rămase tăcută, o întrebă:

- Tu ce crezi?

- Mi se pare ciudat că societatea Annabelle îţi propune să-ţi lanseze parfumurile tocmai acum.

- De ce ciudat? Strălucirea soarelui si Petala lunii sunt parfumuri extraordinare.

- Da, dar pentru ce motiv au ales să-ţi facă această ofertă acum? In momentul în care tocmai ai realizat acea copie după creaţia lor, când voiau să fuzioneze cu întreprinderea lui Paul?

- Simplă coincidenţă, fără îndoială.

- Cu toate acestea, Caroline n-a ezitat să te mintă pentru a-si atinge scopurile.

Valerie deschise în mod reflex carnetul de comenzi, apoi îl închise imediat.

- Vezi, Melody, spuse, singurul lucru care mă interesează este că îmi voi putea realiza în sfârşit visul vieţii. După toţi aceşti ani de muncă, de aşteptare... Imaginează-ţi ce reprezintă pentru mine această propunere!

- Când trebuie să le dai răspunsul?

- în principiu, am o întâlnire cu avocaţii lor după-amiază, pentru a discuta contractul.

- în principiu? Ce vrei să spui?

- Nu ştiu dacă doresc cu adevărat să merg acolo. Să accept să colaborez cu Annabelle, n-ar însemna să-l

trădez pe Paul? Chiar dacă îmi realizez visul datorită Carolinei, nu pot uita că această femeie a transformat viaţa lui Paul într-un adevărat coşmar.

- L-ai informat despre situaţie?

- Nu încă.

Oftând, Valerie aruncă o privire nostalgică trandafirilor care înfloriseră în vaza de cristal.

- Am încercat să-l găsesc, fără rezultat, îi explică.

Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, Paul în persoană îşi făcu intrarea în magazin. Fără să piardă o secundă, Melody puse mâna pe o cutie cu flacoane pe care le preparase şi părăsi cu discreţie Sublimaroma.

- Am avut o zi foarte interesantă, ieri, declară Paul fără nici o introducere, cu o intonaţie ciudată în voce.

- Şi eu.

Oare nu asta era intrarea în subiect visată, pentru a-i relata vizita Carolinei? Dar Paul nu-i dădu timp lui Valerie să continue.

-Am primit un mesaj de la Annabelle, reluă acesta. Doreau să mă întâlnească imediat si ghiceşte unde? La Dallas!

- Dallas nu este la capătul lumii! In patruzeci şi cinci de minute eşti acolo, cu avionul.

- Şi drumul pentru a ajunge la aeroport? Şi timpul pierdut la coadă, pentru a cumpăra biletul? Fără a pune la socoteală drumul cu taxiul pentru a merge în centrul oraşului şi apoi am petrecut două ore aşteptând să binevoiască să mă primească. Şi de ce tot acest deranj? Pentru a-mi înmâna asta...

Scotocind în buzunar, Paul scoase o cutie pe care o deschise în faţa lui Valerie. Printre cioburile de sticlă, tânăra femeie recunoscu dopul sculptat cu petale de trandafiri, care închidea flaconul destinat lui Annabelle.

- Formidabil! Rezultatul a depăşit speranţele noastre! exclamă Valerie.

Paul nu părea să-i împărtăşească entuziasmul.

- Poate. Dar de ce au ales Dallasul pentru a-mi întinde aceste relicve? Cineva probabil avea un avantaj în a mă îndepărta de aici.

Caroline! Nu putea fi vorba decât de Caroline. Ştiindu-l pe Paul departe de Houston, avea câmp liber pentru a-i supune lui Valerie afacerea. La acest gând, se simţi şi mai vinovată faţă de Paul. Trebuia neapărat să-i vorbească. Dar nu în magazin. In particular, departe de urechile interesate ale Nataşei.

- Să mergem în birou, îi propuse, vom putea discuta mai liniştiţi.

In sfârşit, erau singuri. Fără să piardă o secundă, Paul declară:

- Aşadar, ştii ceva...

- Am primit vizita Carolinei Waite.

- Vicepreşedinta de la societatea Annabelle? Ea este cea pe care trebuia s-o întâlnesc la Dallas!

Paul părea stupefiat.

- N-am aflat despre legătura sa cu Annabelle decât la sfârşitul întrevederii, mărturisi Valerie. Până atunci, credeam că lucra pentru voi.

Cu un gest furios, Paul aruncă pe birou cutia care

conţinea dopul de sticlă.

- Ai întâlnit-o deja, mai înainte, nu-i aşa? De ce nu mi-ai spus?

- Insistase să păstrez secretă această întâlnire.

- Şi asta nu ţi s-a părut ciudat?

- Caroline părea că se teme de mânia ta, dacă-ţi vorbeam despre asta.

- Avea dreptate! Pentru că sunt foarte mânios să te ştiu complotând cu vicepreşedinta de la Annabelle, în spatele meu. Ar fi fost mai elegant din partea ta să mă avertizezi.

- De unde să ştiu că domnişoara Waite era vicepreşedintă acolo? Mai întâi, tu nu i-ai menţionat niciodată numele. Şi apoi, în mintea mea, o persoană care lansează pentru St.Etienne sau Annabelle, trebuia să fie în mod obligatoriu franceză.

Paul începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat.

- Nu-mi vine să cred! exclamă. Cum a putut să-şi procure adresa ta?

Şi brusc, se lovi peste frunte.

- Ah, da! Acum înţeleg: acea masă întreruptă la restaurant

- îţi aminteşti? - i-ai cerut şefului de sală să-i trimită cartea ta de vizită. Iată de unde a avut coordonatele tale! De fapt, ce voia exact?

- O interesează parfumurile mele. în special Strălucirea soarelui şi Petala lunii. De fapt, mi le va cumpăra.

Paul se opri din mers şi se întoarse spre ea cu faţa

albă ca varul. în acea clipă, Valerie regretă că-i anunţase această veste fără menajamente. Prea târziu pentru a da înapoi. De acum, trebuia să meargă până la capăt.

- Annabelle are reputaţia unei întreprinderi moderne. Oare nu asta este ceea ce se potriveşte cu linia mea de parfumuri? Vor lansa Strălucirea soarelui şi Petala lunii în cursul anului care vine.

Uluit, Paul se prăbuşi pe un scaun şi-şi aţinti privirea pe un perete.

- Oare ce idee poate avea în minte? murmură ca pentru el însuşi.

- Caroline Waite merge în pas cu vremea. Obiectivul său este să-şi facă o clientelă tânără, spre deosebire de alte case de modă, care rămân cu încăpăţânare întoarse spre trecut.

- Nu fi ridicolă. Cine cunoaşte numele de Valerie Simpson? Nimeni.

- Va fi ocazia de a-l face cunoscut. Imaginează-ţi că va apărea în întregime pe reclamele şi ambalajele parfumurilor.

- Imposibil! Nu vor accepta niciodată să-ţi acorde această favoare.

- Au făcut-o deja.

Cu bărbia ridicată, Valerie aruncase aceste cuvinte ca pe o sfidare. Dar Paul replică imediat:

- Ai semnat un contract?

- Nu încă. Am întâlnire cu avocaţii lor în această

după- amiază.

- Citeşte bine contractul!

- Mulţumesc pentru sfat, o voi face în mod sigur.

Apropiindu-se de Valerie, Paul îşi adânci privirea în a sa.

- Ai măcar vreo idee de ceea ce te aşteaptă?

Iată că începea să vorbească asemenea lui Melody! Valerie ridică enervată din umeri.

- Averea şi gloria.

- Ascultă-mă, Valerie, nu-i cunoşti pe aceşti oameni. Sunt nişte rechini! Adevăraţi rechini!

- Hotărât lucru, ai talentul de a strica totul! Gelozia este un sentiment demn de dispreţ, domnule St.Etienne.

- Formula aceea, a cărei copie ai realizat-o era un cadou al bunicului, pentru femeia pe care o iubea. O femeie care n-a ezitat să-l trădeze, căsătorindu-se cu Gerard Courmont, fondatorul lui Annabelle.

Valerie rămase un timp tăcută, meditând la această informaţie.

- Dacă ceea ce spui este adevărat, de ce n-au comercializat parfumul înainte?

- Pur şi simplu pentru că Chantal - marea iubire a lui Maurice St.Etienne - a păstrat această formulă pentru ea. Când a murit, anul trecut, a fost găsită printre hârtiile sale.

- Este o poveste foarte tristă...

- Da. Bunicul a adorat-o pe bunica, dar Chantal fusese prima lui dragoste. A fost şocat aflând de

moartea sa. Toată viaţa a vrut s-o facă să-şi regrete alegerea, de unde eforturile pentru a face din St.Etienne o casă de renume mondial. Astfel se răzbuna pe rivalul său. Deoarece Gerald Courmont reprezenta un serios concurent în afaceri.

- Imi scapă un lucru: de ce casa Annabelle doreşte să fuzioneze cu St.Etiene?

- Gama lor de produse se vinde mai ales în străinătate. Folosindu-se de numele nostru, şi-ar asigura o clientelă franceză. Ii cunosc, Valerie, sunt toţi nişte vulturi. Mi-au oferit, mai întâi, să cumpăr formula. N-aveam mijloace pentru asta. Atunci mi-am propus să mă asociez cu ei. Nici asta nu pot. Dacă eram singur, mi-aş fi asumat situaţia, aşa dificilă cum era. Dar există bunicul. M-a iubit ca pe fiul lui. Ii datorez totul. Acum eu sunt cel care are grijă de el. De el şi de casa pe care a creat-o.

Mai emoţionată decât voia să admită, Valerie nu ştiu ce să răspundă. Apoi, alegându-şi cu grijă fiecare cuvânt, se hotărî să-şi exprime cele mai profunde gânduri.

- Loialitatea de care dai dovadă, faţă de bunicul tău, te onorează, Paul. O înţeleg. Dar trebuie să mă înţelegi şi tu: datorită ofertei lui Annabelle, îmi voi realiza în sfârşit visul vieţii.

Aproape şoptind, adăugă:

- Un vis pe care l-am fi putut împărţi. Acum, te-aş fi putut însoţi în Franţa.

Oare ce se întâmpla? Paul părea că se transformase

într-o statuie de marmură. în acea clipă, Valerie strigă:

- Aşadar, nu fericirea mea te interesează? Nu-ţi pasă de reuşita mea? Oare ce te interesează pe lumea asta, în afară de propria persoană?

- Tu, Valerie. Tu şi cu mine. Succesele, prietenii şi duşmanii noştri. Asta este ceea ce doresc cu înflăcărare. Te implor, nu accepta propunerea de la Annabelle.

- Ai una mai interesantă să-mi faci?

- Nu.

Acel „nu“, pocni ca o împuşcătură. Văzând-o pe tânăra femeie uluită, Paul reluă cu o voce mai blândă:

- Crezi că Annabelle va lansa pe piaţă parfumuri create de soţia directorului de la St.Etienne?

Soţia? Valerie îşi scotoci în memorie şi nu găsi nici o amintire a unei cereri în căsătorie. în faţa privirii sale maliţioase, Paul îşi pierdu continuitatea.

- N-am prevăzut... Nu este chiar momentul potrivit pentru... Totuşi, speram că a venit timpul... după ce-ţi voi arăta casa... Oh! şi apoi, cum să spun...? Fă un efort şi pune-te în locul meu, Valerie! Conduc o firmă în pragul falimentului. îmi este imposibil să te ajut să-ţi realizezi visul. îţi doreşti ca St.Etienne să-ţi cumpere parfumurile şi ideile. Iar eu, tot ceea ce-ţi pot oferi, este inima mea. Oare nu este suficient?

Pe scurt, reveniseră la „totul sau nimic“.

- Paul, murmură Valerie pe un ton jalnic.

Ar fi vrut ca el s-o ia în braţe, s-o sărute, s-o dezmierde. în loc de toate astea, încercă s-o convingă:

- Uită de Annabelle! Vino cu mine în Franţa.

- Nu! Oare ce fel de om eşti? Nu înţelegi nimic!

- înţeleg că eşti pe punctul de a face cea mai mare prostie din viaţa ta. Şi-ţi interzic să accepţi oferta Carolinei Waite.

- îmi interzici? Şi cu ce drept?

- Te previn, dacă te duci la această întâlnire şi dacă semnezi contractul, nu vom mai avea nimic să ne spunem. Niciodată!

îţi interzic! îndrăznise să-i vorbească astfel! Când vor fi căsătoriţi, oare ce-i va mai interzice? Asta nu prevestea nimic bun pentru viitor. în câteva luni, Valerie Simpson nu va mai exista, nu va mai exista decât o doamnă St.Etienne, supusă cu totul soţului ei. Un sentiment de furie o cuprinse pe Valerie. Reuşi totuşi să şi-l stăpânească şi, calmă, replică:

- Această afacere nu mă priveşte decât pe mine, Paul. N-ar trebui să se interfereze cu sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt. Nu-mi cere să aleg între tine şi cariera mea.

Deja se îndrepta spre uşă.

- Valerie, te iubesc.

Surpriza şi emoţia o ţintuiră pe loc şi simţi că i se moaie picioarele.

- Armele pe care le foloseşti nu sunt cinstite, Paul.

Oare auzise cuvintele pe care tânăra femeie le murmurase fără să vrea? Paul străbătu încăperea şi se opri în spatele lui Valerie. Respiraţia lui caldă îi mângâia ceafa şi aceasta se lupta pentru a nu se întoarce să i se arunce în braţe. Dacă făcea aceste

gesturi, se termina cu Valerie Simpson. Adio lansare de parfumuri! Adio glorie!

înarmându-se cu curaj, Valerie deschise uşa şi privi drept în faţă.

- Dacă mă iubeşti, urează-mi noroc, exclamă.

Paul o lăsă să plece fără un cuvânt de rămas-bun. Valerie urcă în maşină, cu inima strânsă şi porni motorul. Caroline Waite şi avocaţii săi o aşteptau. Greu să mergi la o întâlnire de afaceri, când mintea îţi este atât de tulburată. Şi toate astea, din cauza unui bărbat care pretindea să-i dicteze comportamentul. Cu ce drept, Dumnezeule, cu ce drept? Nu, nu-şi va distruge viaţa din cauza unui bărbat cu aere de superioritate! De altfel, era sigură că făcuse alegerea bună. Singura favorabilă. Aceea care o va salva din ghearele celor de la St.Etienne şi-i va permite să-şi păstreze independenţa şi identitatea.

Toate aceste gânduri reuşiră s-o ameţească. Din fericire, ajunsese. Turnul imens din sticlă, care adăpostea birourile avocaţilor societăţii Annabelle, se înălţa la câţiva metri în faţa ei, modern, impresionant. Valerie parcă maşina şi-şi privi ceasul: mai avea de aşteptat o oră! De ce să nu se ducă să mănânce un sandviş într-un bar şi să bea o ceaşcă bună de ceai? Va găsi cu ce să-şi recapete forţele la subsol.

In ceea ce priveşte barul, era doar un salon pustiu, cu câteva distribuitoare de sandvişuri şi băuturi. Pe scurt, nimic foarte ispititor. Un suc de portocale, poate? Valerie strecură o monedă în maşina care eliberă o sticlă destul de rece. Căutând un loc unde să

se aşeze, zări într-un colţ un bărbat care citea o revistă. De departe, recunoscu imediat Revista trimestrială a creatorilor de parfumuri. Acest bărbat era, sigur, creatorul de parfumuri de la Annabelle, convocat şi el, fără îndoială, în biroul avocaţilor. După o clipă de ezitare, Valerie se îndreptă spre necunoscut şi-l abordă:

- Scuzaţi-mă, domnule, nu sunteţi creatorul de parfumuri
- consilier de la societatea Annabelle?

Acesta lăsă în jos revista, descoperindu-şi faţa, un chip destul de tânăr, cu ochi de culoare deschisă în spatele ochelarilor cu rame negre.

- Unul dintre ei, răspunse ridicându-se.

Valerie îi întinse mâna.

- Sunt Valerie Simpson.

- Alain Brun. Presupun că numai oamenii din profesia noastră citesc această revistă.

Accentul franţuzesc foarte pronunţat o făcu pe Valerie să zâmbească. In timp ce bărbatul închidea revista, ea se aşeză, invitându-l să ia loc.

- Amândoi am venit mai devreme, remarcă Valerie.

- Mi s-au povestit atâtea grozăvii despre circulaţia din Houston, încât am preferat să plec mai curând.

Oare Alain Brun remarcase nervozitatea lui Valerie? Mai degrabă simţi nevoia s-o liniştească.

- Nu vă îngrijoraţi. Mi s-a cerut să vin numai pentru a verifica dacă nu ne veţi vinde o formulă de ketchup sau de detergent de vase...

- Este prima dată când îmi vând creaţiile unei firme şi totul s-a întâmplat atât de repede! Caroline mi-a afirmat că îmi vor lansa parfumurile în cursul anului următor. De aceea sunt puţin... emoţionată. Este cu adevărat o aventură formidabilă! Voi fi autorizată să le dau părerea mea asupra alegerii flacoanelor, ambalajelor... Nu este minunat?

Oare ce se întâmpla? Alain Brun, cu capul în jos, îi evita privirea. Valerie îndreptă conversaţia spre alt subiect, în timp ce se întreba despre atitudinea interlocutorului său.

- Aţi auzit vorbindu-se despre seminarul meu? Dădusem un anunţ în numărul de primăvară al Revistei trimestriale. Dar a trebuit să-l anulez. Totuşi, nu definitiv. Va avea loc anul viitor. V-ar interesa să participaţi la el? Va fi şi un reprezentant de la St.Etienne.

Rostind acest nume, Valerie îşi dădu seama că tocmai numise cel mai serios concurent al celor de la Annabelle. Cum oare să repare această nouă lipsă de tact?

- Vreau să spun că... reluă şovăind, totul va depinde de contractul meu cu Annabelle. Dacă au nevoie de mine în acea perioadă, evident, seminarul nu va avea loc.

Alain se întoarse spre Valerie, adresându-i o privire stranie, care o puse în încurcătură. Apoi, consimţi să zâmbească.

- Cred că mă veţi vedea la seminarul

dumneavoastră. Proiectul mi se pare foarte interesant.

- Dacă Annabelle pune în mişcare producţia parfumurilor mele, vor avea nevoie şi de dumneavoastră şi de mine. In aceste condiţii proiectul de seminar nu va putea prinde viaţă.

- Să ştiţi, munca mea se va limita la prepararea unui singur flacon din fiecare parfum al dumneavoastră şi atât. De altfel, voi începe imediat ce contractul va fi semnat.

- Un singur flacon! Nu aşa era prevăzut. Caroline mi-a spus că voi fi consultată pentru ambalaje, publicitate...

Alain o măsură cu un aer indulgent.

- Domnişoară Simpson, sunteţi foarte tânără şi foarte entuziastă...

Curios. începea să vorbească la fel ca Melody şi ca Paul. Când oare vor înceta s-o considere o fetiţă?

- Mă tem ca speranţele să nu vă fie înşelate, Valerie, reluă Alain. Ai o anumită idee despre afacerea pe care o vei trata. Prin forţa împrejurărilor, ea nu corespunde realităţii.

- Dar contractul...

Bărbatul ridică din umeri. Gest obişnuit la Paul.

- Nu ştiu despre el mai mult decât dumneata. Dar avocatul dumitale te va sfătui în acest domeniu.

Valerie nu se clinti, dar o mare agitaţie puse stăpânire pe ea. Nu se gândise nici o clipă să-şi informeze avocata despre această afacere. Ce prostie!

Totuşi, Paul o avertizase. De ce refuzase să-l asculte? Din mândrie. Pentru că nu voia să datoreze nimic nimănui, mai ales unuia de la St.Etienne. Fulgerător, înţelese adevărul. Pentru un motiv sau altul, Caroline se va folosi de ea. Cum să iasă din această capcană? Cum să-i înfrunte pe aceşti „rechini“, aceşti „vulturi“, cum îi numea Paul.

- Mergem? exclamă Alain. Este timpul să urcăm.

Alain îi zâmbi cu prietenie. Fără nici o îndoială, îi înţelegea descumpănirea, pentru că şi el o încercase. Ridicându-se, îl urmă până la ascensor.

Caroline părea în mare formă. Fără să piardă în zadar timpul cu amabilităţi, îi înmână lui Valerie mai multe imprimate, spunând:

- Iată contractul dumitale. Dacă-l citeşti, vei constata că este în acord cu înţelegerea noastră. In acest timp, Alain va arunca o privire peste formulele dumitale.

Valerie despături foile cu o mână tremurătoare şi începu să citească, în timp ce Alain studia compoziţia parfumurilor.

Minutele treceau. Textul din contract conţinea un mare număr de termeni a căror semnificaţie Valerie n-o cunoştea. In ciuda acestei dificultăţi, reuşi totuşi să înţeleagă că producţia şi marketingul parfumurilor sale, reprezentau două operaţii total diferite. Dacă Alain n-ar fi pus-o în gardă, fără îndoială n-ar fi găsit această clauză anormală. Dar acum, nu avea încredere

în nimic.

- Foarte interesantă această compoziţie floral, declară Alain. Am observat recent că se revine la ingrediente naturale. Ai mult talent.

încurajată de complimente, Valerie îşi recăpătă încrederea. Rareori avea ocazia să schimbe idei cu un coleg.

- Am ţinut cont în special de influenţa soarelui asupra parfumurilor. Esenţele pe care le folosesc rezistă bine la schimbările atmosferice.

Inapoindu-i hârtiile pe care i le încredinţase, Alain o felicită din nou.

- Bravo! Felicitările mele!

Pentru prima dată, se simţea recompensată pentru munca sa înverşunată. Nu-şi pusese niciodată cu adevărat la îndoială aptitudinile, dar ce putea fi mai stimulator decât să le vezi recunoscute de un străin? In acea clipă, fără să ştie de ce, se gândi la Paul. îşi va negocia primul contract şi el nu era aici.
Cât de mult i-ar fi plăcut să trateze această afacere amândoi si nu cu Annabelle! Dar viaţa te poartă într-un vârtej pe care nimeni nu-l poate stăpâni. Cum să construiască un viitor luminos? Un viitor în doi?

Valerie îl iubea pe Paul cu o dragoste profundă. N-avea rost să nege asta mai mult timp. Şi când te gândeşti câtă energie risipise pentru a lupta împotriva atracţiei pe care o simţea pentru el! Acum, această luptă absurdă se termina! Neînţelegerile şi cuvintele mânioase pe care le schimbaseră, erau uitate! O

semnătură jos, pe o foaie şi destinul se va împlini cu bucurie. Deoarece nimic n-o mai putea împiedica pe Valerie să-l însoţească pe Paul în Franţa.

încordarea lui Valerie scăzu brusc, în timp ce trecea în revistă aceste gânduri. în acea clipă observă că vicepreşedinta îi zâmbea şi îi zâmbi la rândul său.

- Ei bine, Valerie, dacă eşti pregătită....

- înainte de a semna, mi-ar plăcea să-mi consult avocata.

- Perfect. Când trebuie să sosească această persoană?

- Nu poate să vină. Voi lua un exemplar din acest text, pentru a i-l arăta.

- Valerie, nu putem relua această formalitate în altă zi. Ar fi trebuit să te preocupi de asta înainte. Ne trebuie răspunsul imediat.

- îmi pare rău.

Caroline avea dreptate. Valerie făcuse o greşeală de neiertat. O greşeală teribilă, care putea compromite totul. Neştiind cum să iasă din încurcătură, mărturisi:

- Nu-mi închipuisem că acest contract va fi atât de lung şi atât de complicat.

- îţi cumpărăm parfumurile pentru suma indicată la articolul 5.

Caroline arătă cu degetul jos, pe o foaie şi adăugă:

- Nu este nimic altceva de înţeles.

- Mi-ar plăcea totuşi să lămuresc nişte puncte.

- Care?

- Ei bine...

Oare cum să-şi apere interesele fără să-l compromită pe Alain? Valerie îi aruncă o privire pe furiş colegului său. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-i cauzeze vreun prejudiciu. Dar în definitiv, Paul ar fi putut, la fel de bine ca el, să-i divulge secretele firmei Annabelle. Aşa că fără să-şi facă scrupule, Valerie continuă:

- Am auzit spunându-se că aveţi intenţia să puneţi pe piaţă un alt parfum. în aceste condiţii, nu văd cum veţi putea lansa Strălucirea soarelui şi Petala lunii în cursul anului viitor. Pe de altă parte, n-am văzut nimic în acest contract, care să amintească ceea ce am discutat împreună.

- Anumite înţelegeri sunt greu de aşternut pe hârtie.

- îi voi cere avocatei mele să se ocupe de asta.

Când Valerie părea că vrea să plece, Caroline se grăbi să intervină.

- Iartă-mă dacă insist. Dar această afacere trebuie reglată imediat. Gândeşte-te, Valerie, o mică semnătură şi vei părăsi acest birou cu un cec de o sută de mii de dolari în buzunar. O sută de mii de dolari!

Atâta insistenţă, ajunse să fie dubioasă. Valerie se întoarse si îşi aţinti privirea în ochii Carolinei.

- De ce eşti atât de grăbită?

Spre marea sa uimire, cel care răspunse fu Alain:

- Pentru a nu-ţi putea vinde parfumurile nimănui altcuiva.

Cu o privire furioasă, Caroline îl făcu să tacă pe creatorul de parfumuri-consilier. Prea târziu. Valerie

ghicise, în sfârşit, adevăratele obiective ale Carolinei Waite.

- în sfârşit, s-a lămurit totul! exclamă. Este vorba despre Paul! îmi cumperi parfumurile numai pentru a nu cădea în mâinile lui Paul St.Etienne!

- Ce te interesează motivele noastre? răspunse Caroline. îţi cumpărăm creaţiile, nu este suficient?

La dezamăgirea lui Valerie se adăugă o adevărată greaţă. N-avea decât o dorinţă: să părăsească aceste locuri nesănătoase cât mai repede şi să nu se mai întoarcă niciodată. Fără o vorbă, se îndreptă spre uşă.

- Aşteaptă!

Vocea poruncitoare a Carolinei o opri în prag.

- Oricare ar fi preţul de la St.Etienne, îţi ofer dublu.

Un hohot de râs nervos, nestăvilit, puse stăpânire pe Valerie. Singura ofertă de la St.Etienne, era o cerere în căsătorie! Dar Caroline nu ştia, altfel s-ar fi abţinut să-i propună acel târg ridicol. Exista şi un alt amănunt pe care vicepreşedinta de la Annabelle nu-l ştia: casa St.Etienne căuta un creator de parfumuri. Cu atât mai rău pentru ea. Valerie nu avea intenţia s-o informeze.

- Ar trebui să te gândeşti. în mai puţin de un an St.Etienne se va declara falită.

La această ultimă atenţionare a Carolinei, Valerie răspunse:

- Vom vedea...

Apoi ieşi, conştientă că de acum putea s-o numere printre duşmani.

Să se calmeze! Să se calmeze mai ales înainte de a

urca la volan. Valerie respiră adânc. îşi reproşa că nu-l ascultase pe Paul. Şi brusc, nimic nu-i păru mai important decât prezenţa sa. Aşa că se duse direct la hotel. Acolo, se grăbi spre ascensor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, când ajunse la etajul unde locuia el.

Uşa apartamentului rezervat de Paul era deschisă şi o femeie de serviciu dădea cu aspiratorul în salon. Surprinsă, Valerie parcurse cu privirea camera pustie. Nici o haină, nici o carte, nici un bagaj. La picioarele patului, un rând de pat curat, împăturit cu grijă.

Paul St.Steven plecase.

Capitolul 10

Portarul hotelului îi confirmă lui Valerie ceea ce ştia deja. Paul plecase. Şi totuşi, refuza s-o creadă.

De ce o fi luat această hotărâre, când tocmai îi mărturisese dragostea? Desigur, era foarte furios când îl părăsise. Şi cunoştea temperamentul impulsiv al lui Paul. La fel de impulsiv ca al ei! Acţionase sub imperiul unei fapte necugetate şi probabil îşi regreta deja gestul. De altfel, nu va întârzia s-o sune la magazin. Ar fi mai bine să se ducă imediat acolo.

Din păcate, speranţele îi fură spulberate încă de când deschise uşa de la Sublimaroma: Nataşa o aştepta cu un plic pe care Paul îl lăsase pentru ea.

Plicul conţinea un cec, însoţit de o carte de vizită pe care erau scrise câteva cuvinte: „Datoria pentru copia pe care ţi-am comandat-o. în cazul în care consideri suma insuficientă, binevoieşte şi informează-mă. Cu distinsele mele salutări“.

Şocul o lăsă pe Valerie complet dezorientată. Ii pierduse pe Paul şi această constatare o rănea mai mult decât ipocrizia
Carolinei Waite. Fără să-şi poată desprinde privirea de pe mesajul laconic ce-i strângea inima, o auzi pe Nataşa întrebând-o:

- S-a întors în Franţa, nu-i aşa?

- Mi se pare că da, îi răspunse. A dat vreo explicaţie?

- Nu, dar am simţit că dorea să stea de vorbă. Mi-a pus fără încetare întrebări despre planurile mele. Mi-a

făcut chiar complimente despre stilul meu, felul de a mă pieptăna, de a mă îmbrăca. Ah da, uitasem: m-a sfătuit, de asemenea, să-mi reiau studiile. I-am răspuns că detest şcoala.

în fiecare dintre cuvintele asistentei, Valerie căuta un răspuns la întrebările care o obsedau. Pentru ce motiv hotărâse Paul să părăsească Houstonul? Era oare această decizie definitivă şi gândită cu maturitate? în acest caz nu era nici o şansă să-şi schimbe părerea la aeroport. La acest gând se simţi cuprinsă de o mare răceală. Fără să-şi dea seama de disperarea lui Valerie, Nataşa continua să flecărească:

- Melody a fost de asemenea pe aici. A sosit comanda de tămâie şi mirt.

- Au vorbit amândoi?

- Da, dar nu despre tine.

- în acest caz, despre ce au vorbit?

- Paul a sfătuit-o pe Melody să nu facă aceeaşi greşeală ca el.

- Ce greşeală?

- Exact aceeaşi întrebare i-a pus-o Melody.

- Şi?

Nataşa încetă să şteargă tejgheaua de praf şi se încruntă într-un efort de a-şi aduna amintirile.

- A spus ceva foarte ciudat. Nu-mi mai amintesc foarte bine... Ah, ba da! A spus: „uneori trebuie să ştii să te transformi dacă nu vrei să vezi lucrurile schimbându-se în jurul tău“. Tu înţelegi ce voia să spună?

- Asta înseamnă că era de preferat să mă aştepte!

- Ei bine, s-ar spune că războiul este declarat!

- Să spunem mai degrabă că suntem la fel de încăpăţânaţi şi unul şi celălalt. Vom reuşi să ne punem de acord, printr-un compromis.

Totuşi, Valerie făcu un efort să se gândească la asta. Paul fusese cel care stricase totul, fixându-i un ultimatum. Cu atât mai rău pentru el! Pentru că preferase să acorde timpul său mai degrabă Nataşei şi lui Melody decât ei, că plecase în Franţa! Nu va mişca nici un deget pentru a-l împiedica.

într-o dispoziţie execrabilă, Valerie intră în laborator, se aşeză la birou şi citi încă o dată cartea de vizită de la Paul. Apoi privirea îi căzu pe cecul a cărei sumă încă n-o verificase. Paul se arătase generos. Suma plătea din plin munca prestată de Valerie. Dar oare nu era jenant să primească bani de la bărbatul pe care-l iubea?

Deoarece îl iubea cu pasiune, chiar dacă nu-i înţelegea întotdeauna modul de a acţiona. Paul nu semăna deloc cu bărbaţii pe care-i frecventase înainte. O fiinţă unică, tainică, derutantă şi complicată, care o cucerise. Drumurile nu li se vor mai încrucişa, mai bine să se obişnuiască de acum cu această idee. Totuşi, Dumnezeu ştia cât îi va fi de greu să reuşească! Doar dacă... Da, va putea să-l contacteze, datorită seminarului, singura lor legătură. Nu mai avea nici un minut de pierdut! Scoţând dintr-un sertar un blocnotes, tânăra femeie începu să scrie:

„Am hotărât să nu dau urmare propunerii de la Annabelle. în acest fel, dispun de tot timpul meu şi de libertate pentru seminar. Vreau să fie un succes nemaipomenit pentru amândoi. Prezintă-i respectele mele bunicului tău. Valerie“ Recitind scrisoarea, se felicită că găsise nişte termeni care nu-l puteau pune în încurcătură pe Paul, în cazul în care secretara lua cunoştinţă de această corespondenţă.

Când misiva fu expediată, Valerie se înarmă cu răbdare şi aşteptă. Cu siguranţă, Paul nu va întârzia să-i telefoneze. Se înşelă. Exact cu cinci zile înainte de Crăciun, sosi o scrisoare. O scrisoare care o descurajă pe Valerie prin răceala conţinutului:

„Dragă Valerie, îi scria Paul, ai luat o decizie promptă în ceea ce priveşte Annabelle. Sunt foarte ocupat. Noroc pentru seminar. Voi lua legătura cu tine îndată ce voi fi în măsură să-ţi spun dacă voi participa la el. Salutările mele, Paul“ Aşadar, poate seminarul se va desfăşura fără el? Imposibil! Valerie se va face luntre şi punte pentru a-l obliga să vină. Şi pe cuvânt de onoare va veni!

- Ce faci în spatele acelei vitrine?

- încerc să atrag clienţii.

Melody îi aruncă o privire indignată lui Valerie.

- De ce? exclamă. Găseşti că nu am destui clienţi? După părerea mea afacerile merg mai degrabă bine.

- Şi eu cred că astfel îmbrăcată în roşu, vitrina ta va avea mai multă eleganţă.

Evident, satinul roşu în vitrina de la Floreal, putea

să şocheze pe amatorii de produse naturale, dar pentru ziua de Sf.Valentin, era permisă orice fantezie. Valerie aranjă pentru ultima dată cutele materialului şi se alătură asociatei sale, care îi întinse o ceaşcă de ceai. Melody avea întotdeauna băuturi calde de oferit prietenilor şi chiar clienţilor, care gustau astfel cu plăcere aromele sale diferite, dar deseori plecau fără să cumpere nimic.

- îmi place la nebunie ceaiul de portocală, spuse Valerie... De fapt, nu mi-ai spus părerea ta în legătură cu vânzarea prin corespondenţă.

- Ce vânzare prin corespondenţă?

Cu un aer exasperat, Valerie ridică ochii spre tavan şi oftă. Ce laş era Ben! Totuşi, îi promisese să-i vorbească despre asta soţiei sale! Ei bine, cu atât mai rău, pentru că n-o făcuse, o va pune ea la curent pe Melody cu acest proiect.

- Ideea vine de la Ben şi de la mine. Vei continua să-ţi ţii magazinul, să-ţi primeşti clienţii, dar în timpul liber te vei instala la birou şi te vei ocupa de comenzi. Ce crezi?

- Că asta înseamnă foarte multă muncă.

- Copiii tăi sunt mari şi te vor putea ajuta. De altfel, catalogul este gata.

- Catalogul? Dar, cum... Ah, înţeleg! Fotograful! Credeam că făcea fotografii pentru broşurile seminarului tău.

- Pentru seminarul meu şi pentru catalogul tău în acelaşi timp.

Valerie aproape îşi manifesta bucuria, convinsă că

îşi liniştise asociata. Dar spre marea sa stupoare, aceasta roşi brusc.

- Oare cum ai îndrăznit să iei aceste măsuri, fără să-mi vorbeşti despre ele?

Melody furioasă? Era o premieră. Valerie nu-şi revenea.

- Voiam să-ţi fac o surpriză, Melody.

- N-are rost să-mi spui poveşti! Te cunosc. M-ai ţinut la distanţă de acest proiect, pentru că nu doreai să fiu împotriva lui.

- Te asigur, Melody, Ben şi cu mine n-am vrut să te indispunem.

- Ei bine, aţi dat greş! Pentru că sunt foarte, foarte indispusă!

La vederea chipului palid al lui Melody, lui Valerie îi veni greu să creadă.

- Ascultă-mă, Melody, am încercat să găsesc un mijloc de a-ţi spori vânzările....

- Lasă-mi vânzările în pace şi ocupă-te de treburile tale. Apropo, când trebuie să iei legătura cu Paul?

Melody, blânda Melody, tocmai lovise cu putere şi atinsese un punct sensibil. încă o decepţie pentru Valerie! Până acum, se sprijinise întotdeauna pe asociata sa, căreia îi aprecia echilibrul şi seninătatea. Iar acel proiect de vânzare prin corespondenţă era, într-un fel, un mod de a-i mulţumi. Ce ironie! Valerie nu adunase decât mânie şi ranchiună.

- Oare mai are intenţia să participe la seminar?

Ştia Melody că-i învârtea cuţitul în rană? Valerie

încerca să-şi stăpânească lacrimile. Dar izbucniră şi se rostogoliră pe obraji.

- Oh! Valerie...

Ce schimbare neaşteptată în atitudinea lui Melody! Ascultându-şi doar inima, se grăbi spre prietena sa. Cu o mişcare bruscă, Valerie se desprinse din braţele ei.

- De ce şi-ar fi schimbat părerea?

- Dacă nu eşti sigură, n-ar fi trebuit să povesteşti peste tot că St.Etienne ţi-a promis că participă.

Valerie se pregătea să-i replice, când în faţa magazinului se opri o camionetă.

- Ia uite, o livrare... Curios. N-am comandat nimic, remarcă Melody.

Valerie se repezise deja înaintea comisionarului. în câteva minute, în ciuda protestelor asociatei sale, împinse biroul şi înghesui rafturile. Şi în timp ce angajatul stivuia o cantitate incredibilă de cutii în spaţiul eliberat, Valerie inventaria conţinutul cu o plăcere evidentă, care reînsufleţi arţagul lui Melody.

- Oare cât ne va mai costa asta? izbucni.

- Trebuie să ştii să investeşti în afaceri. Pentru un seminar de mare clasă, trebuie nişte broşuri de lux.

- Trebuia să comanzi atât de multe?

- Zece mii. Nici mai mult, nici mai puţin. Calmează-te, pentru această cantitate am obţinut un preţ foarte avantajos.

- Zece mii de broşuri? Ai înnebunit, pe cuvânt! îţi imaginezi că vei primii zece mii de persoane?

- Pentru Dumnezeu, Melody, calmează-te şi ascultă-

mă. Broşurile astea sunt destinate să fie înserate în Revista trimestrială a creatorilor de parfumuri. Acum, înţelegi? Şi nu este tot. Priveşte!

Deschizând un pachet mai mare decât celelalte, Valerie scoase o revistă groasă.

- Catalogul tău! îi spuse cu mândrie. Sunt două cutii pline.

- Cu cât le-ai plătit?

- Destul de scump. Dar nu exista vânzare prin corespondenţă fără catalog.

- Ben şi cu tine aţi uneltit totul împreună!

- Admite că nu este o idee proastă.

- Aţi fi putut să-mi cereţi părerea!

- Ai oroare să te ocupi de amănunte. întotdeauna eu mă ocup de ele.

- Amănunte? îmi dai viaţa peste cap şi numeşti asta amănunt!

Melody tremura de indignare. Pentru prima dată de când se cunoşteau, Valerie simţi nevoia s-o îmbrăţişeze.

- îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun, este adevărat. Acum, să nu mai vorbim despre asta.

- Oare nu putem trimite aceste cataloage înapoi?

- Te rog, Melody, uită-le!

- Şi restul? Tot restul?

Arătând cutiile care umpleau magazinul, Melody dădu încă o dată frâu liber furiei:

- Pe cuvânt, totul pentru seminarul tău!

- Când organizez o asemenea manifestare, vreau să fie o reuşită.

- Şi cutia aceasta ce conţine?

Melody, care răscolea într-unul din colete, scoase de acolo o factură pe care îşi aruncă privirea. Deveni livid㠄.

- Cum poţi să cheltuieşti atâţia bani? Şi cine va plăti? Eu! Cu beneficiile din vânzările prin corespondenţă! Acum înţeleg de ce ai avut ideea asta nenorocită. Ah! Se poate spune că seminarul nu va costa scump! Şi nici măcar nu eşti sigură ce vei trage vreun folos din el, pentru că Paul St.Etienne al tău nu va participa.

- Melody!

Strigătul îi scăpase lui Valerie, un strigăt care exprima consternare şi regret. Nici un seminar nu merita să-i sacrifice o prietenie de lungă durată. în plus, Valerie era tulburată s-o vadă pe Melody într-o asemenea stare. S-o liniştească. înainte de orice, s-o liniştească.

- Nici o problemă, Melody, iau toate cheltuielile asupra mea.

în aceste condiţii, cu siguranţă situaţia financiară a lui Valerie se va afla într-o poziţie precară. Dar n-ar fi fost pentru prima dată.

- Sunt aici, Melody.

Ben se afla în uşă, cu faţa crispată. Cu siguranţă urmărise scena din apartamentul situat la etajul întâi, exact deasupra lui Floreal. Luându-şi soţia de mână, o ajută să suie scara.

- Urcă în casă şi bea o ceaşcă cu ceai. Am pus apă la încălzit. Ca o copilă, Melody se prinse de braţul soţului. Acesta se
întoarse spre Valerie.

- Cobor imediat. Trebuie să vorbim, continuă pe un ton obosit.

O depresie nervoasă? Melody suferea de o depresie nervoasă? Oare cum era posibil? De obicei, această boală nu se declanşa de pe o zi pe alta. Avea nişte semne care o anunţau. întotdeauna se crezuse răspunzătoare pentru asociata sa. Culmea ironiei, Melody credea că ea era cea care avea grijă de Valerie! Le trebuise ani de zile pentru a crea legături bazate pe o încredere totală şi reciprocă. Cu toate acestea, erau de-ajuns câteva zile pentru a le distruge. O ruptură atât de brutală? Valerie nu şi-ar fi imaginat niciodată asta. Oare un divorţ lăsa acelaşi gust amar ca sfârşitul unei frumoase prietenii? Tânăra femeie îşi pusese deseori întrebarea.

Melody şi familia sa se vor instala în locul Festivalului Renaşterii, unde vor locui pe viitor ocupându-se de magazinul lor şi de vânzarea prin corespondenţă. Din fericire, Melody acceptase în cele din urmă această metodă de lucru şi demonstră chiar gratitudine faţă de Valerie pentru iniţiativa sa. După o matură chibzuinţă, prietenii săi erau nerăbdători să se mute şi să înceapă o nouă viaţă.

Pentru a nu cădea la rândul său în melancolie, Valerie se consacră în întregime pregătirii seminarului

Cine ştie dacă nu acolo va întâlni succesul? Şi poate pe Paul?

Aşezată în depozit printre cutiile de broşuri, se gândea la cele mai bune mijloace de folosit. De data aceasta, nu-şi putea permite nici cea mai mică greşeală. Cu o plăcere aproape senzuală, mângâie hârtia glasată. Tipograful făcuse minuni. Numele Sublimaroma şi St.Etienne, subtil asociate, vor atrage în mod sigur privirile şi poate vor atrage admiraţia lui Paul.

Un claxon o scoase pe Valerie din gânduri. Era camioneta care tocmai livrase broşurile. Rămăsese să aştepte pentru a se duce la sediul Revistei trimestriale a creatorilor de parfumuri.

Acum trebuia să expedieze invitaţiile pentru seminar. Nataşa se va ocupa de asta. Totuşi, Valerie preferă să se ocupe ea însăşi de cele destinate invitaţilor de marcă.

Cu cine să înceapă, dacă nu cu directorul casei St.Etiene? Un mod ca oricare altul de a-l obliga pe Paul să reacţioneze. Deoarece va fi obligat să răspundă, chiar dacă nu ar fi decât din politeţe. Fără să piardă timpul, Valerie începu să muncească.

Trecuseră câteva săptămâni. Ben şi Melody se instalaseră în noul lor apartament, situat pe două etaje, cu scară interioară, care ţinea în acelaşi timp şi loc de magazin. Se hotărâseră să păstreze Floreal, transformată în depozit pentru vânzarea prin corespondenţă. Valerie se bucură de alegerea aceasta

care-i dădea posibilitatea să nu rupă complet legăturile cu prietena ei.

în acea zi, Melody venise la Sublimaroma să ia nişte flacoane care-i aparţineau. Cu aceeaşi ocazie îi aduse corespondenţa care se strecurase printre hârtiile lui Ben, când acesta reglase problemele administrative cu Valerie.

- Nu uita să păstrezi timbrele pentru băieţi. Fac colecţie, îi recomandă Melody, punând scrisorile pe un raft.

- Le vor avea, promit solemn!

- Nu uita nici să deschizi scrisorile. Le-am pus acolo, lângă şampanie.

- De acord.

- Va trebui s-o faci imediat, altfel nu te vei mai gândi la ele.

Valerie se încruntă. De ce oare această insistenţă din partea
lui Melody? Curios! Ca şi când nimic nu se întâmplase, prietena sa îşi lega pachetele cu sfoară, cu un aer indiferent. Intrigată, Valerie se apropie de etajera unde, alături de flacoane, era stivuit un vraf de plicuri. Imediat, inima începu să-i bată cu putere. Recunoscuse, bine pus în evidenţă de Melody, plicul care purta antetul de la St.Etienne.

în sfârşit, Paul răspunsese! Dumnezeule! Oare ce hotărâre luase! într-o secundă, plicul sidefiu fu desfăcut. Mai degrabă rupt!

„Draga mea Valerie, aş avea multe lucruri să-ţi

spun, dar prefer să aştept pentru a ţi le împărtăşi. Până atunci, nu pot decât să-mi exprim regretul că nu voi putea reprezenta casa St.Etienne la seminarul tău. Respectele mele. Paul“.

Citind aceste cuvinte, Valerie era gata să izbucnească în plâns. Paul îndrăznise! îndrăznise s-o abandoneze, s-o facă să piardă orice şansă de succes!

- Nu!

Strigătul tinerei femei o făcu pe Melody să sară în picioare si să se grăbească spre prietena sa.

- Ce s-a întâmplat, Valerie?

Rănită în suflet si în amorul propriu, Valerie nu putut decât să strige din nou:

- Nu!

Speriată, Melody îi smulse scrisoarea din mână si o citi la rândul său, în timp ce Valerie începu să măsoare încăperea în lung si-n lat.

„Respectele mele!“ N-avea ce face cu respectele lui. Ceea ce voia era prezenţa sa si nimic altceva! Albă ca varul de furie, Valerie se repezi la telefon si, cu o mână tremurând', formă numărul de la St.Etienne. Fiind nevoită să încerce să-l găsească pe Paul, când încă nu-l cunoştea, reusise să-l înveţe pe dinafară.

Soneria se auzi doar de două ori, înainte să i se răspundă, de o voce care vorbea în franceză.

- Paul St.Etienne, este acolo? întrebă Valerie în engleză.

Tot în franceză, fu rugată să repete. Şi o făcu tot în

engleză,
până în clipa în care se mulţumi să recite ca pe o litanie: „Paul St.Etienne. Paul St.Etienne“... încăpăţânarea îi fu răsplătită, deoarece o altă voce, de data aceasta într-o engleză ireprosabilă îi răspunse:

- Domnul St.Etienne nu vă poate vorbi acum. îmi pare rău.

- Spuneţi-i că sunt Valerie Simpson.

Tăcere.

- Spuneţi-i.

O nouă tăcere, înainte ca o a treia voce să se facă auzită.

- Sunt Jeannette Poulenc, secretara domnului St.Etienne. El nu este aici.

- Atunci, duceţi-vă şi căutaţi-l!

- Imposibil, doamnă. La această oră, practic nu este nimeni în birou. Aici, este seară.

Decalajul orar! Valerie şi-ar fi dat palme că uitase acest amănunt. Cu mâna înţepenită pe receptor, rămase mută. Secretara lui Paul reluă:

- Sunteţi ziaristă?

- Nu.

Valerie reuşi să explice că trebuie neapărat să ia legătura cu Paul, din cauza seminarului, deoarece timpul o presa.

- Aşteptaţi, spuse secretara, îi voi consulta agenda.

Un zgomot de pagini răsfoite în receptor, apoi din nou vocea Jeannettei Poulenc:

- îmi pare cu adevărat rău, dar domnul St.Etienne mai lipseşte încă un timp. Mi-e teamă că nu pot face nimic pentru dumneavoastră.

- Unde este?

- în străinătate.

- în Statele Unite?

- Nu mi-a precizat exact unde se duce. Dar pot să-i las un mesaj din partea dumneavoastră.

- Inutil, spuse Valerie. N-ar folosi la nimic. Iertaţi-mă că v-am deranjat.

închise, furioasă. Să nu mai audă vorbindu-se despre acest seminar! Să facă bucăţi documentaţia pregătită cu răbdare, zi după zi, si care trebuia să ducă la un succes formidabil! în locul gloriei, proiectul său se îndrepta spre dezastru! Oare Melody citise pe chipul prietenei sale aceste gânduri disperate? Se repezi spre Valerie, încurajând-o cu căldură:

- Nu te nelinişti. Nu eşti singură. Te voi ajuta pentru seminar. Sunt atât de fericită de noua mea viaţă, departe de Houston, încât mă simt plină de energie. Pentru că vin în fiecare zi în oraş pentru a-i conduce pe băieţi, asta nu-mi va provoca un deranj în plus.

Atât de mare era dezamăgirea lui Valerie, încât nu protestă şi se lăsă alinată de aceste cuvinte liniştitoare. Totuşi, încă de a doua zi, începu din nou să fie muncită de gânduri negre. Paul îi lipsea tot mai mult. în zadar se agita la Sublimaroma între magazin şi laborator, nu

reuşea să se concentreze asupra muncii. în acea zi, Melody, fidelă promisiunii, ajunse dimineaţa în acelaşi timp cu poştaşul. Acesta aducea o scrisoare al cărui antet Valerie îl recunoscu imediat. Antetul de la St.Etienne. Pentru a citi liniştită misiva, se duse să se închidă în laborator. Unde Melody, încă îngrijorată, o urmă.

- „Maurice St.Etienne acceptă cu plăcere invitaţia dumneavoastră...“ citi Valerie, cu voce tare.

- Maurice? Eşti sigură?

- Este ceea ce scrie aici, priveşte tu însăţi.

- Maurice St.Etienne va asista la seminarul tău? Dar este fantastic, Valerie!

Agitată ca niciodată, Valerie îsi sărută prietena într-un exces de tandreţe.

- Fantastic! exclamă. Trebuie anunţaţi oamenii, ca să stie toată lumea. Dar mai întâi, voi telefona la hotel, să le spun să rezerve mai multe camere. Imaginează-ţi puţin îmbulzeala de la seminarul tău, când vor afla că Maurice St.Etienne... Valerie! Mă crezi, Valerie?

- Eu... hm... asta înseamnă...

- Haide, haide, revino-ţi! Ştii ce vom face? Vom organiza o superbă recepţie în onoarea bătrânului domn! Asta ne va da un pretext pentru a expedia alte invitaţii.

Melody, transformată, construia planuri de bătaie, în timp ce Valerie se prăbusi pe un scaun! într-adevăr, lumea era cu susul în jos!

- Nu te simţi bine, Valerie?

- Ba da... Dar vestea mi-a produs un soc. Cred că totul s-a terminat cu Paul. Desigur, casa St.Etienne va fi reprezentată la seminar. Ar trebui să fiu fericită. Dar dacă Paul s-a lăsat înlocuit de bunicul său, înseamnă că nu mai doreste să mă vadă!

- Nu fi atât de pesimistă! Poate nu este totul pierdut. în locul tău, l-as uita pe Paul, pentru a mă consacra seminarului. Trebuie să fie un succes! Şi apoi, când totul va fi terminat, mi-as lua bilet de avion pentru Franţa si l-as lua prin surprindere pe Paul, pe propriul său teren.

O criză de lacrimi întâmpină această sugestie, totusi de bun-simţ. Şi Melody trebui să facă apel la Natasa pentru consolarea prietenei sale. Mult mai târziu, Valerie consimţi să zâmbească, apoi se apucă de treabă.

Cu două săptămâni înainte de data fatidică, deschidea corespondenţa, înregistrând răspunsurile la invitaţii. Brusc, Valerie păli. In teancul de scrisori, tocmai zărise un plic sidefiu, pecetluit cu un sigiliu din ceară aurie, gravat cu un trandafir. Un parfum cunoscut îi ajunse la nări. Deschizând scrisoarea, avu confirmarea lucrului de care se temea:

„Societăţile Annabelle si St.Etienne au plăcerea să vă anunţe fuziunea lor, în acelaşi timp cu punerea în vânzare a unui nou şi minunat parfum, creat de legendarul Maurice St.Etienne. In schimbul prezentării acestei cărţi de vizită la raioanele de parfumerie ale

marilor magazine, vă va fi înmânat un eşantion din ultima lor creaţie: Chantal“.

Literele deveniră confuze. Valerie inspiră profund parfumul ameţitor care impregna scrisoarea şi se răspândea în jurul ei. O mulţime de amintiri îi veniră în memorie. Incepu să plângă.

Capitolul 11

- Această rochiţă neagră îţi vine de minune.

Lui Valerie nu-i displăceau complimentele, chiar dacă veneau de la Melody. Dar în acea seară, era mult prea nervoasă si prea preocupată pentru a le da importanţă.

Dintr-o privire lungă, cuprinse mulţimea care se înghesuia în sala imensă. Ce şansă extraordinară să fie prima care-l primea oficial pe Maurice St.Etienne, de când casa sa anunţase fuziunea cu Annabelle! Ziariştii se puseseră în mişcare pentru recepţia organizată în onoarea bătrânului domn. La fel şi directorii marilor reviste. Până şi editorii de la Vogue şi Harper's Magazin, ţinuseră să nu lipsească de la eveniment! Fotografii se îmbulzeau în sală. Valerie ar fi trebuit să radieze de fericire. Dar îi lipsea Paul. Şi această absenţă, în special astăzi, o făcea să sufere cumplit.

Tânăra femeie acceptă distrată o cupă de şampanie pe care i-o întinse un chelner, dar uită să-şi moaie buzele în ea.

Gândurile i se îndreptau spre bărbatul pe care-l iubea. Ce suferinţă pentru Paul că trebuie să se supună pretenţiilor Carolinei! Mai ales că prea acaparase afacerea, pentru a face titluri cu litere groase. Sfârşitul imperiului St. Etienne si lansarea prin Annabelle a parfumului Chantal... Nu era de mirare că Paul preferase să rămână la distanţă.

Valerie ţinuse să organizeze recepţia în sala de bal a hotelului, a cărei decorare o concepuse personal,

alegând culorile piersicii şi auriul, care puneau în valoare, în mod subtil, tenul femeilor. Tot ea avusese ideea să invite o orchestră de harpişti de mare talent. Vibraţiile coardelor însoţea rumoarea vocilor. In jurul lui Valerie se vorbeau mai multe limbi străine. Dovadă că seminarul său va avea un impact internaţional. Nu era oare mai frumos decât în visurile sale? Pe plan profesional, succesul nu-i putea fi contestat. Dar în plan afectiv, ce eşec!

Scuturând capul pentru a-şi alunga gândurile negre, Valerie încercă să-şi amintească discursul pe care-l pregătise pentru Maurice St.Etienne.

- Valerie! Aşteptăm de trei sferturi de oră. Ştii dacă bunicul lui Paul a sosit?

Era Melody care se neliniştea.

- Mi s-a spus că era în camera sa, că se odihnea, răspunse Valerie.

Şi imediat, prinzându-se de braţul prietenei sale, exclamă:

- Dumnezeule!

In uşă se afla un bătrân domn, mic de statură, de o eleganţă fermecător de demodată. Se făcu linişte deplină, urmată curând de un tunet de aplauze. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Maurice St.Etienne, care salută adunarea. Toţi ochii, în afară de cei ai lui Valerie. Fascinată, nu-şi putea desprinde privirea de la celălalt bărbat, cel care-l însoţea pe eroul serbării.

Paul îşi conduse bunicul până la un fotoliu, în care îl aşeză. Valerie văzu clar mulţimea năpustindu-se spre

Maurice St.Etienne, apoi ochii i se înceţoşară. Trebui să se prindă de marginea unei mese pentru a nu se clătina. Din fericire, Melody îi oferi braţul.

- Nu este momentul să te dai în spectacol, şopti ea la urechea lui Valerie. Revino-ţi! Voi cere şefului de sală să servească aperitivele.

Obrajii lui Valerie îşi recăpătaseră culoarea. Puterile îi reveniră. Totuşi, în loc să se apropie de Maurice St.Etienne, după exemplul celorlalţi invitaţi, rămase la distanţă, observându-i pe bunic şi pe nepot. Maurice n-avea nimic din bătrânul vulnerabil şi puţin plăpând pe care şi-l imaginase. Dimpotrivă, părea că se bucură din plin de omagiul care i se adusese şi răspundea râzând întrebărilor ce i se puneau. Dacă fericirea exista, trebuia să aibă chipul său.

Şi Paul? Valerie nu-i vedea decât profilul. Imposibil să ghicească ce simţea. Avea oare acea expresie preocupată care-i întuneca uneori fruntea?

Acesta întoarse capul şi privirile li se întâlniră. Porni imediat spre ea.

Picioarele lui Valerie se muiară. Va leşina, sau va plânge, sau poate va striga! Printr-un suprem efort de voinţă, reuşi să-şi păstreze stăpânirea de sine. Paul era lângă ea si reuşise să salveze aparenţele.

- Bună seara, Valerie, îi murmură.

In gura lui, numele său avea blândeţea unei mângâieri.

- De ce? şopti Valerie. De ce?

- Ssst, îţi voi expolica mai târziu. Vino. Bunicul îşi

doreşte enorm să te cunoască.

Luând-o pe tânăra femeie de mână, Paul o trase după el, croindu-şi drum printre convivi.

Clipa mult aşteptată sosise. Maurice St.Etienne se ridicase şi stătea în picioare în faţa ei. Luându-i mâinile, le duse la buze şi le sărută, ceea ce o făcu pe Valerie să roşească. Ochii bătrânului, vioi şi maliţioşi, se aţintiră rând pe rând asupra lui Paul şi a lui Valerie. Şi brusc, luând-o pe tânăra femeie în braţe, o sărută pe amândoi obrajii.

- Draga mea copilă, spuse în cele din urmă, mă bazez pe dumneata să-mi faci nepotul fericit.

Oare ce să răspundă la această declaraţie, mai mult decât neaşteptată? Valerie nu se întrebă mult timp, deoarece Maurice St.Etienne o împinse spre Paul, adăugând:

- Nu spune nimic, nu spune nimic. Cu el trebuie să vorbeşti.

Şi se lăsă pe scaunul său, gata deja să schimbe amabilităţi cu admiratorii săi. Totuşi, Paul ar fi putut interveni pentru a prelungi această întrevedere! Dar nu deschisese gura. Nici măcar nu i-o prezentase pe Valerie bunicului! Ce lipsă de tact! Dezamăgirea se citea probabil pe faţa tinerei femei, deoarece Paul îi spuse la ureche:

- Era foarte nerăbdător să te cunoască. îl vom vizita împreună puţin mai târziu, departe de această agitaţie.

Datorită emoţiilor, nervii îi cedară în cele din urmă! Cu siguranţă, nu era nici locul, nici momentul să

izbucnească în lacrimi. Şi totuşi, Valerie, asta făcu.

- Nu plânge, te rog. Ţine.

Paul îi întinse o batistă. Ascultătoare, Valerie îşi tamponă ochii şi îşi urmă însoţitorul într-un mic salon din vecinătatea sălii de bal. Acolo, se ghemui pe o canapea din catifea roşie.

- Nu mă aşteptam să te văd aici, mărturisi.

Paul se aşeză alături.

- Probabil ai fost teribil de decepţionată aflând de fuziunea noastră cu Annabelle.

- într-adevăr. La fel de decepţionată ca de maniera în care m-ai părăsit.

- Eram furios.

- Şi eu. Detest să mi se interzică, indiferent ce. Şi-mi interziseseşi să semnez primul contract al vieţii mele.

- Am tendinţa de a fi autoritar. Bunicul m-a făcut să recunosc asta, recent.

- Bunicul tău este un fin psiholog.

- Spune-mi, Valerie... Din cauza mea ai renunţat la acel contract?

- Din cauza ta, da. Imaginează-ţi că aceşti oameni fără scrupule voiau să-mi cumpere parfumurile doar ca să nu cadă în mâinile voastre.

La amintirea acelei întâlniri penibile, Valerie îşi înăbuşi un suspin şi întoarse capul. Paul îi ridică bărbia cu un gest tandru, obligând-o să-l privească.

- Parfumurile tale interesau Annabelle, pentru că sunt de o excelentă calitate, afirmă. Şi din nici un alt motiv. O cred cu putere, Valerie, aşa cum cred în tine şi

în talentul tău.

- De ce nu mi-ai telefonat? Am aşteptat în fiecare zi un apel de la tine!

Ce ton de reproş în vocea tinerei femei! Paul o contemplă, cu un aer dezolat. Şi ca pentru a se face iertat, o luă în braţe şi o strânse cu putere, murmurând:

- îmi trebuia timp să mă gândesc, Valerie. Atâţia oameni au trecut prin viaţa mea, pentru a dispărea pentru totdeauna! Pe tine, refuz să te pierd. Am înţeles imediat că te doream în acelaşi timp ca soţie şi ca asociată.

- Şi eu, m-am gândit la acelaşi lucru, în ceea ce te priveşte.

- Ştiu. Dar mi-a trebuit timp să-mi dau seama. Când m-am întors în Franţa, bunicul a observat imediat că ceva nu merge. I-am povestit întâlnirea noastră, relaţiile şi dificultăţile noastre. Mi-a spus că, în dragoste, nu trebuie să impui nimic, nici sentimente nici condiţii. Vorbea în cunoştinţă de cauză. Comportându-se în acest fel, a pierdut-o pe Chantal.

- Şi a aflat despre fuziunea cu Annabelle?

- Aveai dreptate. Un bărbat cu temperamentul său nu trebuie protejat. Imediat ce a aflat că s-a găsit formula parfumului lui Chantal, a decis să-l comercializeze. Nu mi-aş fi imaginat niciodată o asemenea reacţie din partea sa. Crezi că-i cunoşti bine pe ei pe care-i iubeşti şi-ţi rezervă nişte surprize

inimaginabile.

Iată exact ceea ce gândea şi Valerie!

- Tu, de exemplu, îi spuse. Nu te aşteptam astăzi. Fusesem anunţată de participarea bunicului tău la seminar. Nu de a ta!

- Prezenţa mea aici, n-are nimic oficial. Am venit cu titlu personal. St.Etienne şi Annabelle au fuzionat pentru a crea o societate nouă, în care nu am nici o responsabilitate.

- Cum?

Se eliberase din îmbrăţişarea lui Paul, dându-se înapoi pentru a-l privi mai bine. Evident, ceea ce tocmai aflase o tulbura.

- Caroline Waite şi bunicul vor împărţi conducerea afacerii, reluă Paul.

- S-a îndrăznit să ţi se ceară să demisionezi?

- Nimeni nu mi-a cerut nimic. Am luat această decizie de bunăvoie.

- Dar... Pentru ce motiv?

Reluând-o pe Valerie lângă el, Paul îi mângâie tandru părul.

- Pentru a avea mai mult timp să-ţi consacru. Să conduci o întreprindere atât de importantă, pretinde o incredibilă investiţie de energie. Chiar cu mijloacele moderne. De fapt, nu ştii încă, dar St.Etienne a abandonat tehnicile arhaice, pentru a adopta sisteme mai adaptate epocii noastre. M-am ocupat personal de instalarea calculatoarelor în toate magazinele noastre. Asta fac de două luni, de când n-am mai pus piciorul în

birou. Am părăsit Montrealul ca vântul, pentru a mă duce la Paris să-l iau pe bunicul şi să-l aduc până aici. Inutil să precizez că am dormit destul de puţin în aceste ultime zile.

- Cel puţin ai mâncat?

- Un sandviş aseară.

- Oh, Dumnezeule, probabil eşti mort de foame.

Valerie îi privi chipul, neliniştită. Avea o tentă palidă şi
cearcăne sub ochi! Paul era epuizat şi Valerie nu-i bănuise oboseala. Ce monstru de egoism era!

- Repede, Paul, trebuie să mănânci şi să te odihneşti imediat.

Eliberându-se din braţele sale, îl luă de mână pentru a-l ajuta să se ridice, dar el protestă.

- Nu înainte de a-ţi pune o întrebare foarte importantă. Valerie, vrei să fii soţia mea?

Cu ce intensitate o privea! Tânăra femeie avu impresia că pluteşte între cer şi pământ. închise ochii, se cuibări lângă Paul.

- Doresc asta din toată inima. Te iubesc, Paul.

- Şi eu te iubesc, murmură el.

Lent, foarte lent, ca într-un vis, gura sa puse stăpânire pe gura lui Valerie. Tandre şi atât de blânde, apoi brusc pasionale, buzele lui Paul ştergeau amintirile urâte, promiţând o fericire pe care n-o mai credea posibilă.

- Valerie, tremuri! Cum tremuri!

- Sunt atât de fericită şi am pierdut atât de mult

timp înfruntându-ne! Din vina mea! îmi era atât de teamă că-mi pierd identitatea...

Paul zâmbi.

- Ei bine, linişteşte-te, eu sunt cel care mi-am pierdut-o. Dar nu pentru mult timp.

Slăbind îmbrăţişarea, Paul se îndepărtă uşor şi pe un ton confidenţial, se explică:

- Am deja planuri pentru amândoi. Mai întâi, să deschid un magazin pentru a vinde haine create de tineri stilişti...

- Fantastic! Am deja localul: fostul magazin al lui Melody. îţi voi explica ce s-a întâmplat. Acum serveşte de depozit. Doar provizoriu. Este un loc minunat de bine situat pentru o casă de modă. Oh! Paul! Văd deja magazinul nostru: foarte luminos, cu vitrine imense pentru a lăsa lumina să treacă şi cu oglinzi peste tot. Se va numi „Palatul de cristal“. Iar eu, voi lansa un parfum nou în fiecare sezon, pentru fiecare din colecţiile tale, dacă nu vezi nici un inconvenient.

- Oare ce crezi? Că te voi lăsa să te odihneşti?

- întreprinderea Annabelle-St.Etienne va trebui de acum să ţină seama de un concurent serios!

- Să ne aflăm în concurenţă cu bunicul şi cu Caroline Waite, este mai curând stimulator, nu găseşti?

Caroline! Ce ipocrită! Valerie ar fi preferat să uite de existenţa sa. Dar Paul avea dreptate: la ideea de a-i putea dovedi rivalei că o creatoare de parfumuri necunoscută putea deveni celebră în lumea întreagă, simţea că-i cresc aripi.

- Mă grăbesc să începem! exclamă ea.

- Ştii la ce mă gândesc? Dacă Sublimaroma s-ar putea dispensa de serviciile Nataşei, i-aş încredinţa cu plăcere o misiune la „Palatul de cristal“: acela de a descoperi creatori tineri şi talentaţi.

- Este o idee genială! Nataşa are mult fler! Datorită ei, vom oferi femeilor cele mai frumoase colecţii din lume! Oh! Paul! Să plecăm de aici. Avem atâtea lucruri de făcut!

Valerie se ridică dintr-o săritură, trăgându-l pe Paul de braţ.

- Dacă părăsesc acest loc, va fi pentru a mă duce la culcare, te previn.

- Dumnezeule! Am uitat că eşti extenuat. Vino, te conduc în camera ta.

Paul era în picioare, în faţa lui Valerie, atât de aproape! Ridicând faţa spre el, aceasta îi citi în ochii de culoare închisă violenţa dorinţei. Cuibărindu-şi capul pe umărul său, îşi înnodă braţele în jurul gâtului, iar Paul, cu o nesfârşită blândeţe, îi mângâie buzele, înainte de a le săruta.

- Vino, şopti Valerie, vreau să fiu singură cu tine.

- Câteva minute de răbdare, încă, draga mea, răspunse Paul cu o voce răguşită.

Şi luând-o de mână cu tandreţe pe Valerie, o conduse spre sala de bal.

- Mai înainte, trebuie să ne alăturăm celorlalţi. Avem să le aducem la cunoştinţă două veşti mari: căsătoria noastră şi apariţia Palatului de cristal.

Sfârşit